ADAM SILVERA

AMÂNDOI MOR LA SFÂRȘIT

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

PARTEA ÎNTÂI:

CRAINICII MORŢII

Să trăiesti e cel mai rar lucru din lume.

Majoritatea oamenilor există, doar atât.

- Oscar Wilde

MATEO TORREZ

5 septembrie 2017
12:22 a.m.

Crainicii Morții mă sună cu un avertisment pe care-l primești o dată în viață – o să mor astăzi. Nu, „avertisment" este un cuvânt prea puternic, din moment ce un avertisment presupune că poți să eviți ceva, ca atunci când o mașină claxonează o persoană care trece strada aiurea, dându-i timp să facă un pas înapoi; asta e mai degrabă o înștiințare. Alerta, un gong distinctiv care pare că nu se mai oprește, ca un clopot de biserică ce se aude de la o stradă depărtare, răsună din telefonul meu, în colțul opus al camerei. Deja mă superpanichez, o mie de gânduri înecă tot în jurul meu. Cred că la fel de agitat se simte și un parașutist când sare prima dată din avion sau un pianist la primul concert. Nu că o să mai aflu vreodată.

E o nebunie. Acum un minut citeam postarea de ieri de pe blogul *Numărătoarea Inversă*, unde Deckerii își documentează ultimele ore prin statusuri și poze pe un feed live, iar ăsta în mod special era despre un boboc de la facultate care încearcă să găsească o casă pentru câinele lui, un golden retriever – și acum o să mor.

O să... nu... da. Da.

Mi se taie respirația. O să mor azi.

Mereu mi-a fost frică de moarte. Nu știu de ce am crezut că asta o să țină moartea la distanță. Nu pentru totdeauna,

evident, dar suficient de mult încât să am timp să cresc. Tata m-a tot bătut la cap că trebuie să mă prefac că sunt personajul principal într-o poveste, căruia nu i se întâmplă nimic rău și care e ferit mai ales de moarte, pentru că eroul trebuie să supraviețuiască, să salveze pe toată lumea. Dar zgomotul din capul meu se mai domolește și un Crainic al Morții mă sună, așteptând să-mi spună că o să mor astăzi, la optsprezece ani.

Uau, chiar o să...

Nu vreau să răspund. Mai bine aș alerga în dormitorul tatei și aș înjura într-o pernă, pentru că a ales cel mai prost moment să ajungă la terapie intensivă, sau mai bine aș da un pumn în perete, pentru că mama și-a lăsat amprenta asupra mea în ceea ce privește moartea timpurie, când a murit la nașterea mea. Telefonul sună pentru ceea ce trebuie să fie a treisprezecea oară și nu mai pot să-l evit, așa cum nu pot evita ce urmează să se întâmple azi.

Îmi dau laptopul la o parte de pe picioare și mă ridic din pat, clătinându-mă și simțindu-mă foarte slăbit. Sunt ca un zombi care se îndreaptă spre birou, încet, ca un mort ambulant.

ID-ul apelantului este *CRAINICII MORȚII*, evident.

Tremur tot, dar reușesc să apăs pe *Vorbește*. Nu spun nimic. Nu știu ce să zic. Respir doar, pentru că am mai puțin de 28 000 de respirații rămase în mine – media zilnică a respirațiilor unei persoane care nu urmează să moară – și mai bine să le folosesc cât mai pot.

— Bună seara, vă sun de din partea Crainicilor Morții. Numele meu este Andrea. Ești acolo, Timothy?

Timothy.

Pe mine nu mă cheamă Timothy.

– Ați greșit persoana, îi răspund.

Inima mi se mai liniștește, deși îmi pare rău pentru Timothy ăsta. Chiar îmi pare rău.

— Numele meu este Mateo.

Am fost botezat după tata, care vrea ca eu să dau numele

mai departe la rândul meu. Acum o să pot, dacă o să am vreodată copii.

Pe fundal se aude tastatura unui calculator, probabil corectează greșeala din baza ei de date.

— A, scuze. Timothy este domnul cu care tocmai am vorbit. Bietul de el, nu a primit vestea prea bine. Tu ești Mateo Torrez, nu?

Și uite așa mi-a fost spulberată și ultima speranță.

— Mateo, te rog să confirmi că tu ești. Mi-e teamă că mai am multe telefoane de dat în noaptea asta.

Mereu mi-am imaginat că mesagerul meu – așa se cheamă oficial, nu le zic eu așa – va fi mai empatic și îmi va da vestea cu blândețe, mă gândeam chiar că îmi va spune cât de tragic este totul, dat fiind că sunt așa de tânăr. Sincer să fiu, mi s-ar fi părut OK și dacă ar fi fost vesel, dacă mi-ar fi spus să mă distrez și să profit cât pot de mult de ultima zi, din moment ce măcar știu ce o să se întâmple. Așa, nu trebuie să stau închis în casă, să încep un puzzle de o mie de piese pe care n-o să-l termin niciodată sau să mă masturbez, pentru că sexul cu o persoană în carne și oase mă sperie prea tare. Dar mesagerul ăsta mă face să mă simt de parcă ar trebui să nu-i mai irosesc timpul, pentru că ea, spre deosebire de mine, mai are destul de trăit.

— Bine, Mateo sunt eu. Eu sunt Mateo.

— Mateo, îmi pare rău să te informez că în următoarele 24 de ore vei suferi o moarte timpurie. Chiar dacă nu putem să facem nimic să prevenim asta, tot mai ai o șansă să trăiești.

Mesagerul a continuat să vorbească despre cum viața nu e mereu dreaptă și apoi mi-a făcut o listă cu câteva evenimente la care aș putea să particip azi. Nu ar trebui să fiu supărat pe ea, dar e evident că s-a săturat să recite întruna aceleași texte pe care le știe pe de rost după ce a anunțat sute, poate chiar mii de oameni că urmează să moară în curând. Nu are niciun

dram de empatie de oferit. Probabil își pilește unghiile sau se joacă singură X și 0 în timp ce vorbește cu mine.

Pe *Numărătoarea Inversă,* Deckerii postează orice, de la cum a decurs convorbirea cu mesagerul până la cum își petrec Ziua Sfârșitului. E practic Twitter pentru Deckeri. Am citit tone de postări unde Deckerii au recunoscut că și-au întrebat mesagerul cum o să moară, dar se știe că astfel de detalii nu sunt spuse nimănui, nici măcar președintelui Reynolds, care a încercat să se ascundă de Moarte într-un buncăr în urmă cu patru ani și care a ajuns să fie asasinat de unul dintre agenții lui de pază. Crainicii Morții pot spune doar data când cineva urmează să moară, dar nu și minutul exact sau cum o să se întâmple.

— ... Înțelegi ce se întâmplă?

— Da.

— Loghează-te pe crainicii-mortii.com și completează formularul, ca să ți se poată face o înmormântare și să specifici ce inscripție vrei să fie gravată pe piatra de mormânt. Sau poate vrei să fii incinerat, caz în care...

Am asistat o singură dată la o înmormântare. Bunica mea a murit când aveam șapte ani și la înmormântarea ei am făcut o criză, pentru că nu se mai trezea. Cinci ani mai târziu au apărut în peisaj Crainicii Morții și brusc toți au ajuns să fie treji la propriile înmormântări. Să poți să-ți iei rămas-bun înainte să mori e o șansă incredibilă, dar nu mai bine îți petreci timpul ăla trăind? Poate aș fi de altă părere dacă aș putea să mă bazez pe oameni că ar veni la înmormântarea mea. Dacă aș avea mai mulți prieteni decât degete.

— A, și, Timothy, în numele tuturor celor de la Crainicii Morții, ne pare rău să te pierdem. Trăiește ziua asta cât poți de bine, OK?

— Sunt Mateo.

— Scuze, Mateo. Îmi pare rău. A fost o zi lungă și telefoanele astea sunt așa de stresante și...

Îi închid, ceea ce știu că e nepoliticos. Știu. Știu. Dar nu mai pot asculta pe cineva care îmi spune ce zi stresantă are, când eu aș putea să crăp în următoarea oră sau chiar în următoarele zece minute. Aș putea să mă înec cu o pastilă de tuse; aș putea să ies din casă să fac ceva și să cad pe scări și să-mi rup gâtul înainte să ajung afară sau cineva ar putea să intre peste mine în casă și să mă ucidă. Singurul lucru pe care îl pot exclude lejer e faptul că o să mor de bătrânețe.

Mă scurg pe jos, în genunchi. Totul se va termina azi și nu pot să fac absolut nimic în legătură cu asta. Nu pot să călătoresc pe tărâmuri împânzite de dragoni ca să găsesc sceptre cu care pot opri moartea. Nu pot să sar pe un covor fermecat și să caut un duh care să-mi îndeplinească dorința să duc o viață frumoasă și simplă. Poate aș putea să găsesc un savant nebun care să mă criogeneze, dar cel mai probabil aș muri în mijlocul acelui experiment trăsnit. Nimeni nu poate evita moartea – și cu atât mai puțin eu, astăzi.

Lista oamenilor de care o să-mi fie dor, dacă morților le poate fi dor de cineva, e atât de scurtă, încât nici măcar nu ar trebui s-o numesc listă: primul e tata, care a făcut ce a știut el mai bine; apoi prietena mea, Lidia, care nu numai că nu m-a ignorat pe holuri, ci chiar a stat cu mine la mesele de prânz, mi-a fost parteneră la biologie și a vorbit cu mine despre cum vrea să devină activistă pentru apărarea mediului, despre cum o să salveze lumea și despre cum pot s-o răsplătesc trăind în ea. Și cam atât.

Dacă cineva ar fi interesat de lista de oameni de care *nu* o să-mi fie dor, n-aș avea nimic să le arăt. Nimeni nu mi-a făcut rău. Și chiar pot să înțeleg de ce nimeni nu s-a luat de mine. Serios, chiar pot. Sunt așa de paranoic. Puținele dăți când am fost invitat să fac ceva distractiv cu colegii de clasă, gen să mergem cu rolele în parc sau la o tură cu mașina noaptea, am dat înapoi, pentru că *poate* provocam moartea – *poate*. Cred

că cel mai dor o să-mi fie de oportunitățile irosite din viața mea și de tot potențialul pierdut de a-mi face prieteni buni din colegii de clasă. O să-mi fie dor de petrecerile pe care le-am ratat, la care toți stăteau treji întreaga noapte să se joace pe Xbox Infinity și jocuri de societate, totul pentru că mie mi-a fost mereu prea frică.

Persoana de care o să-mi fie cel mai dor e Mateo din Viitor, care poate s-ar mai fi relaxat puțin și ar fi trăit. Mi-e greu să mi-l închipui clar, dar îmi imaginez cum Mateo din Viitor încearcă lucruri noi, fumează iarbă cu prietenii lui, își ia permisul de conducere și ia un avion spre Puerto Rico, unde o să afle mai mult despre rădăcinile lui. Poate chiar iese cu cineva și poate îi face plăcere să fie cu persoana respectivă. Probabil cântă la pian pentru prietenii lui, cântă în fața lor și sigur ar veni mulți oameni la înmormântarea lui, care s-ar întinde pe un weekend întreg – o cameră plină de oameni care nu au apucat să-l îmbrățișeze pentru ultima dată.

Mateo din Viitor ar avea o listă mai lungă de prieteni de care să-i fie dor.

Dar eu n-o să ajung să fiu Mateo din Viitor. Nimeni nu o să fumeze iarbă cu mine, nimeni nu o să mă asculte când cânt la pian, nimeni nu o să stea pe locul din dreapta în mașina tatei după ce o să-mi iau carnetul. Nu o să mă cert niciodată cu prietenii despre cine ia pantofii mai buni de bowling sau cine e Wolverine, când ne jucăm pe calculator.

Mă prăbușesc iar pe podea, gândindu-mă la cum e totul sau nimic. Sau nici măcar asta.

Mai degrabă e totul și apoi nimic.

12:42 a.m.

Tata face dușuri fierbinți ca să se calmeze de fiecare dată când e supărat sau dezamăgit de el însuși. I-am preluat și eu obiceiul cam pe la treisprezece ani, când au început să iasă la

suprafață Gândurile Confuze ale lui Mateo și am avut nevoie de o tonă de Timp cu Mateo ca să le pun în ordine. Acum fac duș pentru că mă simt vinovat când sper că lumea, sau măcar o parte din ea, în afară de tata și de Lidia, o să se întristeze că plec dintre ei. Pentru că am refuzat să trăiesc invincibil în toate zilele în care nu am primit alerta, pentru că am irosit toate acele zile de ieri și am rămas fără zile de mâine.

Nu o să spun nimănui. În afara de tata, dar el nici măcar nu e treaz, deci nu prea contează. Nu vreau să-mi petrec ultima zi întrebându-mă dacă oamenii sunt sinceri când îmi spun vorbe triste. Nimeni nu ar trebui să-și petreacă ultimele ore îndoindu-se de oameni.

Dar trebuie să ies în lume, să mă păcălesc cumva că e o zi ca oricare alta. Trebuie să-l văd pe tata la spital și să-l țin de mână pentru prima dată de când eram copil și în același timp pentru ultima... uau, pentru ultima dată.

O să se termine totul înainte să mă obișnuiesc cu gândul propriei morți.

Trebuie s-o mai văd pe Lidia și pe fetița ei de un an, Penny. Lidia m-a numit nașul lui Penny și e aiurea, că teoretic eu sunt persoana care trebuie să aibă grijă de ea în caz că Lidia moare, din moment ce iubitul Lidiei, Christian, a murit acum un an. Sigur, cum ar putea un adolescent de optsprezece ani, fără vreo sursă de venit, să aibă grijă de un bebeluș? Pe scurt: n-are cum. Dar planul era să mai îmbătrânesc și să-i spun lui Penny povești despre mama ei care a încercat să salveze lumea și despre tatăl ei mișto și s-o primesc la mine acasă, odată ce aveam să mă pun pe picioare financiar și să fiu pregătit emoțional să fac asta. Acum sunt smuls din viața ei înainte să am timp să devin mai mult decât un tip oarecare din poze, despre care poate mai spune Lidia povești, timp în care Penny dă din cap, poate râde de ochelarii mei și apoi dă pagina mai departe, la oameni pe care chiar îi știe și de care îi pasă. Nu o să fiu nici

măcar o fantomă pentru ea. Dar asta nu înseamnă că nu o să merg să o mai gândil pentru ultima dată sau să o curăț de iaurt și de mazăre la gură sau s-o las pe Lidia să mai ia o pauză ca să se concentreze pe examenele ei sau să se spele pe dinți sau să se pieptene sau să tragă un pui de somn.

După asta o să mă despart de prietena mea cea mai bună și de fetița ei și o să trebuiască să mă duc să trăiesc.

Închid robinetul și apa nu-mi mai curge pe tot corpul; azi nu e ziua potrivită pentru un duș de-o oră. Îmi iau ochelarii de pe chiuvetă și mi-i pun la ochi. Ies din cadă, alunec într-o baltă de pe jos și, în timp ce cad pe spate, mă aștept să văd dacă teoria cu viața care ți se derulează prin fața ochilor e adevărată, dar reușesc să mă agăț de suportul de prosoape și să mă țin bine. Respir adânc, o dată și încă o dată, pentru că ar fi chiar păcat să mor așa; aș fi adăugat pe feedul de „KO la duș" de pe blogul cu *MorțiStupide*, un site cu trafic mare, care mă scârbește teribil.

Trebuie să ies de-aici și să trăiesc – dar mai întâi trebuie să ies din casă viu.

12:56 a.m.

Le scriu bilete de mulțumire vecinilor de la 4F și 4A și le spun că e Ziua Sfârșitului meu. De când tata a ajuns la spital, Elliot de la 4F a avut grijă să fiu bine, mi-a adus mâncare, mai ales din moment ce cuptorul nostru nu mai merge de vreo săptămână, după ce am încercat să-i fac tatei *empanadas*. Sean de la 4A voia să vină sâmbătă să-l repare, dar nu mai e nevoie. Tata va ști cum să-l repare și poate chiar o să-i facă bine să-și umple timpul cu ceva, când eu n-o să mai fiu.

Mă duc la șifonier și iau cămașa cu pătrățele albastre și gri, pe care mi-a luat-o Lidia când am împlinit optsprezece ani, și o pun peste tricoul alb. Nu am mai purtat-o până acum. Prin cămașa asta o s-o simt pe Lidia aproape azi.

Îmi verific ceasul – unul vechi al tatei, pe care mi l-a dat după ce el și-a luat unul digital, cu ecran luminos, pentru vederea lui slabă – și e aproape 1 dimineața. Într-o zi obișnuită m-aș fi jucat la calculator până târziu, chiar dacă asta ar fi însemnat că m-aș fi dus la școală epuizat. Cel puțin puteam să dorm în timpul orelor libere. Ar fi trebuit să profit de pauzele alea. Ar fi trebuit să mă înscriu la altă materie, gen arte, deși nu pot să desenez nici dacă viața mea ar depinde de asta. (De fapt nu mai pot să fac nimic de care să depindă viața mea, evident, și aș vrea să nu mă agit așa de tare cu asta, dar e cam singurul lucru important acum, nu?) Poate ar fi trebuit să mă înscriu în trupa liceului și să cânt la pian, să devin puțin cunoscut înainte să progresez și să trec la voce, apoi un duet cu cineva cool și apoi poate chiar și un solo. La naiba, chiar și orele de teatru ar fi fost mișto dacă ar fi trebuit să joc un personaj care să mă scoată din zona de confort. Dar, nu, am ales să am altă oră liberă, în care să pot să mă rup de toți și să dorm.

E 12:58 a.m. La 1 fix o să trag de mine să ies din casă. Mi-a fost și sanctuar, și închisoare în același timp și, pentru prima dată în viață, simt nevoia să ies afară, să respir aerul, în loc să fug prin el, ca să ajung din punctul A în punctul B. Trebuie să număr copacii, poate chiar să cânt o melodie preferată, în timp ce-mi bălăcesc picioarele în râul Hudson și să fac tot ce pot ca lumea să-și aducă aminte de mine ca de băiatul tânăr care a murit prea devreme.

E 1:00 a.m.

Nu pot să cred că n-o să mă mai întorc niciodată în dormitorul meu.

Descui ușa de la intrare, apăs pe clanță și deschid ușa.

Scap biletele pentru vecinii mei din mână și trântesc ușa la loc.

Nu vreau să ies în lumea care o să mă omoare prea devreme

RUFUS EMETERIO

1:05 a.m.

Crainicii Morții mă sună în timp ce îl rup în bătaie pe actualul iubit al fostei mele iubite. Încă mai sunt călare pe tipul ăsta, îi țintuiesc umerii jos cu genunchii și singurul motiv pentru care nu-l mai trosnesc în ochi e alarma care se aude din buzunarul meu, soneria gălăgioasă a celor de la Crainicii Morții, pe care toată lumea o știe al naibii de bine, fie din experiență proprie, fie de la știri sau din fiecare emisiune de rahat care folosește sunetul pentru efectul ăla de dum-dum-duuuum. Băieții mei, Tagoe și Malcolm, nu mai urlă să-i dau mai tare. Au amuțit, iar eu aștept să-i sune telefonul și tipului ăstuia, Peck. Dar nu se mai aude nimic. Doar telefonul meu. Poate telefonul care o să-mi spună că o să-mi pierd viața tocmai a salvat-o pe-a lui.

— Trebuie să răspunzi, Roof, zice Tagoe.

Înregistra bătaia, pentru că îi place să se uite la bătăi pe net, dar acum se holbează la telefon, de parcă îi e frică să nu sune și al lui.

— Pe dracu', îi răspund.

Inima îmi bate megarepede, chiar mai repede decât atunci când am sărit pe Peck, mai tare decât prima dată când m-am repezit la el și am dat cu el de pământ. Ochiul lui stâng s-a umflat deja și încă i se citește doar teroare în priviri. Apelurile de la Crainicii Morții vin până la 3 dimineața. Încă nu știe dacă o să-l iau și pe el cu mine sau nu.

Nici eu nu știu.

Telefonul se oprește din sunat.

— Poate a fost o greșeală, zice Malcolm.

Telefonul sună iar.

Malcolm nu mai zice nimic.

Nu aveam speranțe. Habar n-am de statistici, dar Crainicii Morții nu prea obișnuiesc s-o dea în bară cu alertele. Și noi, cei din familia Emeterio, nu prea am avut noroc când a venit vorba despre supraviețuit. Dar să dăm colțul înainte de vreme? La asta suntem cei mai tari.

Tremur și mintea mi-e inundată de panică, de parcă cineva mă lovește non-stop, pentru că n-am idee cum o să mor; știu doar că o să se întâmple. Și viața nu mi se derulează în fața ochilor, nu că m-aș aștepta să se întâmple asta nici mai încolo, când o să fiu cu un picior în groapă.

— Poate are o armă, zice Malcolm.

El e uriașul din grupul nostru, genul de tip care ar fi fost de ajutor când sora mea nu a putut să-și scoată centura de siguranță în timp ce mașina noastră plonja în râul Hudson.

Înainte de apel, aș fi pariat pe orice că Peck nu are o armă la el, din moment ce noi suntem cei care am sărit pe el, când ieșea de la muncă. Dar nu pariez pe viața mea, nu așa. Îmi las telefonul să cadă pe jos. Îl întorc pe Peck și îl pipăi pe spate și la blugi, să văd dacă are vreun cuțit. Mă ridic, dar el rămâne jos.

Malcolm îi ia ghiozdanul de sub mașina albastră, unde l-a aruncat Tagoe. Îl deschide și răstoarnă tot ce e înăuntru, lăsând să cadă pe jos niște benzi desenate cu Pantera Neagră și Hawkeye.

— Nimic.

Tagoe se repede la Peck și pot să jur că o să-l lovească, de parcă țeasta lui ar fi o minge de fotbal, dar îmi ia telefonul de pe jos și răspunde.

— Pe cine cauți?

Gestul lui nu miră pe nimeni.

— Stai, stai, nu sunt eu. *Stai.* Așteaptă puțin.

Ia telefonul de la ureche.

— Vrei să închid, Roof?

Nu știu. Încă îl mai țin strâns pe Peck, plin de sânge și bătut măr, în parcarea școlii primare și nu e ca și cum chiar trebuie să răspund ca să mă asigur că cei de la Crainicii Morții nu cumva sună ca să-mi spună că am câștigat la loto. Îi smulg telefonul lui Tagoe, nervos și confuz, și îmi vine să vomit, dar părinții și sora mea nu au vomitat, așa că poate n-o s-o fac nici eu.

— Stați cu ochii pe el, le zic lui Tagoe și lui Malcolm.

Amândoi dau din cap. Nu știu cum de am devenit eu masculul alfa, din moment ce am ajuns în familia adoptivă la câțiva ani după ei.

Mă îndepărtez, de parcă ar mai conta puțină intimitate, și mă asigur că nu stau în lumina care vine din semnul de ieșire. Nu țin să fiu prins în miez de noapte cu pumnul plin de sânge.

— Da?

— Bună. Numele meu este Victor, sun din partea Crainicilor Morții și îl caut pe Rufus Emmy-terio.

Îmi stâlcește numele de familie, dar nu are niciun sens să-l corectez. Nu mai are cine să ducă numele Emeterio mai departe.

— Da, eu sunt.

— Rufus, regret să te informez că în următoarele 24 de ore...

— 23 de ore, îl întrerup, ... lipindu-mă de mașină. Mă suni după ora 1.

Ce rahat! Alți Deckeri au primit alerta acum o oră. Poate, dacă m-ar fi sunat acum o oră, nu aș mai fi stat în fața resta-

urantului unde lucrează Peck, ratatul care s-a lăsat de facultate în anul I, ca să-l alerg prin parcare.

— Da, ai dreptate. Îmi pare rău, zice Victor.

Încerc să tac din gură, ca să nu mă descarc pe un tip care doar își face treaba, deși habar n-am de ce căcat ar vrea cineva postul ăsta. Dar hai să ne prefacem o secundă că mai am un viitor, faceți-mi acest hatâr – în niciun univers nu cred că m-aș trezi și-aș zice „cred că o să iau o tură de la 12 la 3, în care să nu fac nimic altceva decât să le zic oamenilor că o să moară." Dar Victor și alții ca el o fac. Nu vreau să aud nimic din rahatul ăla cu nu ucide mesagerul, mai ales când mesagerul mă sună să-mi spună că o să fiu terminat până la finalul zilei.

— Rufus, regret să te informez că în următoarele 23 de ore vei suferi o moarte timpurie. Chiar dacă nu putem să facem nimic să prevenim asta, te-am sunat să-ți spun ce mai poți face azi. În primul rând, ești bine? Ți-a luat ceva să răspunzi. E totul în regulă?

Vrea să știe dacă sunt bine, da, sigur. Se simte din modul sec în care mă întreabă că nu-i pasă de mine mai mult decât de oricare dintre Deckerii pe care trebuie să-i sune în noaptea asta. Probabil apelurile astea sunt monitorizate și nu vrea să mă expedieze prea repede, ca să nu-și piardă locul de muncă.

— Nu știu cum sunt.

Strâng telefonul în pumn, ca să nu-l izbesc de zidul pe care sunt pictați copii albi și de culoare care se țin de mână sub un curcubeu. Mă uit peste umăr și Peck încă e cu fața la pământ, în timp ce Malcolm și Tagoe se holbează la mine; ar face bine să se asigure că nu fuge înainte să mă prind ce să facem cu el.

— Spune-mi doar care-s variantele.

Asta ar trebui să-i placă.

Victor îmi spune cum va fi vremea azi (cică o să plouă înainte de prânz și mai pe seară, dacă mai ajung până acolo), că sunt niște festivaluri de care nu-mi pasă absolut deloc (mai

ales o oră de yoga pe High Line, chit că o să plouă sau nu), cum e cu aranjamentele oficiale de înmormântare și care sunt restaurantele cu cele mai bune reduceri pentru Deckeri, dacă folosesc codul de azi. Nu mai aud nimic din ce zice, pentru că încep să mă îngrijorez de cum va decurge restul Zilei Sfârșitului.

— De unde știți? îl întrerup.

Poate tipului ăstuia o să i se facă milă de mine și o să pot să le dau un indiciu lui Tagoe și lui Malcolm despre misterul ăsta.

— Zilele Sfârșitului. De unde știți care sunt? E vreo listă? Un glob de cristal? Un calendar din viitor?

Toată lumea speculează despre cum primesc Crainicii Morții informațiile care ne schimbă viața. Tagoe mi-a povestit de toate teoriile nebune pe care le citește pe net, gen cum consultă o echipă de spiritiști care-s pe bune, sau una ridicolă, despre cum un extraterestru e ținut legat într-o cadă și e forțat de guvern să divulge Zilele Sfârșitului. Sunt o tonă de lucruri greșite la teoria asta, dar nu am timp să stau să le comentez acum.

— Mi-e teamă că nici mesagerii nu dețin informația asta, susține Victor. Și noi suntem la fel de curioși, dar nu este o informație de care să avem nevoie ca să ne facem treaba.

Alt răspuns sec. Pun pariu pe ce vreți voi că știe, dar că n-are voie să ne spună, dacă vrea să-și păstreze slujba.

Dă-l dracului.

— Hei, Victor, fii și tu om, măcar un minut. Nu știu dacă știi asta, dar am șaptișpe ani. Mai erau trei săptămâni până la ziua mea. Nu te scoate din sărite că n-o să mai ajung niciodată la facultate? Sau că n-o să mă căsătoresc? Că n-o să am copii? Că n-o să călătoresc? Mă îndoiesc. Tu stai lejer pe tronul tău meschin, din biroul tău meschin, pentru că știi că mai ai câteva decenii de trăit, nu?

Victor își drege vocea.

— Vrei să fiu om, Rufus? Vrei să mă ridic de pe tronul meu și să fiu sincer cu tine? Bine. Acum o oră am sunat o femeie care a plâns că nu o să mai fie mamă, pentru că fata ei de patru ani o să moară azi. M-a implorat să-i spun cum poate să salveze viața fiicei ei, dar nimeni nu are puterea asta. Și apoi a trebuit să depun o cerere ca Departamentul Juvenil să trimită un polițist acolo, în caz că mama va fi responsabilă, ceea ce, crede-mă, nu e cel mai dezgustător lucru pe care l-am făcut la slujba asta. Rufus, îmi pare rău pentru tine, sincer. Dar nu sunt eu vinovat pentru moartea ta și, din păcate, mai am multe telefoane de dat în noaptea asta. Nu vrei să-mi faci o favoare și să cooperezi?

La naiba!

Cooperez în restul convorbirii, deși tipul ăsta n-ar trebui să-mi zică mie de problemele altora, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la mama a cărei fiică n-o să vină niciodată la școala din spatele meu. La finalul apelului, Victor îmi spune replica pe care am auzit-o în toate emisiunile și filmele în care Crainicii Morții sunt incluși în viețile personajelor: *În numele Crainicilor Morții, ne pare rău să te pierdem. Trăiește ziua asta din plin.*

Nu pot să zic cine închide primul, dar nici nu mai contează. Răul a fost făcut – o să fie făcut. Azi e Ziua Sfârșitului, Armaghedonul lui Rufus. Habar n-am cum o să se întâmple. Mă rog să nu mă înec, așa cum au pățit părinții și sora mea. Singura persoană căreia i-am făcut o nasoală e Peck, așa că sper să nu fiu împușcat, dar, cine știe, gloanțele mai și ricoșează. Cum o să se întâmple contează mai puțin decât ce o să fac înainte să se întâmple, dar faptul că nu știu tot mă face să tremur: la urma urmei, mori o singură dată.

Poate Peck *chiar* o să fie responsabil pentru asta.

Mă întorc repede la ei trei. Îl ridic pe Peck de guler și îl izbesc de zidul de cărămidă. Dintr-o rană deschisă din frunte

începe să-i curgă un firicel de sânge și nu pot să cred că tipul m-a scos din sărite în halul ăsta. Ar fi trebuit să-și țină gura și să nu turuie toate motivele pentru care Aimee nu mai vrea să fie cu mine. Dacă nu m-ar fi enervat, mâna mea n-ar fi strânsă în jurul gâtului lui, făcându-l să fie chiar mai speriat decât sunt eu.

— Nu m-ai „bătut", bine? Aimee nu s-a despărțit de mine din cauza ta, scoate-ți asta din cap chiar acum. M-a iubit și lucrurile au devenit complicate și în cele din urmă ne-am fi împăcat.

Știu că așa e – așa cred și Malcolm și Tagoe. Îl împing și mai tare pe Peck și îl privesc direct în singurul ochi pe care-l mai poate ține deschis.

— Ai face bine să nu te mai văd tot restul vieții.

Da, bine, bine. Nu mai e mult din viața asta. Dar tipul ăsta e un clovn și ar putea să facă o prostie.

— Pricepi?

Peck dă din cap.

Îi dau drumul și îi iau telefonul din buzunar. Îl izbesc de zid și ecranul i se crapă complet. Malcolm îl calcă în picioare, să fie sigur.

— Pleacă dracului de-aici.

Malcolm mă apucă de umăr.

— Nu-l lăsa să plece. Umblă cu tot felul de tipi.

Peck se scurge pe zid, speriat, de parcă escaladează un geam la înălțime.

Îl dau pe Malcolm la o parte.

— Am zis *pleacă dracului de-aici.*

Peck o ia din loc, fuge într-un zigzag ametitor. Nu se uită în spate nici măcar o secundă ca să vadă dacă ne luăm după el și nici nu își ia ghiozdanul și revistele.

— Parcă ziceai că are prieteni într-o gașcă, spune Malcolm. Dacă vin după tine?

— Nu sunt o gașcă pe bune și el oricum e fraierul grupului. N-am niciun motiv să mă sperii de niște tipi care l-au luat pe Peck în gașca lor. Nici măcar nu poate să-i sune pe ei sau pe Aimee, am avut grijă de asta.

N-aș vrea să dea de Aimee înainte să vorbesc eu cu ea. Trebuie să-i explic ce s-a întâmplat și, nu știu, poate n-o să mai vrea să mă vadă dacă aude ce-am făcut, chit că e sau nu Ziua Sfârșitului.

— Nici Crainicii Morții nu pot să-l sune, zice Tagoe, dând din cap.

— Nu aveam de gând să-l omor.

Malcolm și Tagoe nu zic nimic. Au văzut cum îl loveam, de parcă nu mă mai puteam stăpâni.

Nu mă pot opri din tremurat.

Aș fi putut să-l omor, chiar dacă nu asta voiam. Nu știu dacă aș fi putut să trăiesc cu mine însumi dacă l-aș fi făcut s-o mierlească. Neah, mint și știu foarte bine asta. Încerc să fac pe durul. Dar nu sunt dur. De-abia am putut să trăiesc cu mine însumi după ce am supraviețuit unui eveniment în care familia mea a murit – ceva ce nici măcar n-a fost vina mea. N-aveam cum să trăiesc bine mersi dacă aș fi omorât pe cineva în bătaie.

Mă reped spre biciclete. Ghidonul meu e încurcat în roata lui Tagoe, de când l-am fugărit pe Peck și am sărit de pe biciclete ca să-l prindem.

— Nu puteți să veniți cu mine, le zic în timp ce ridic bicicleta. Înțelegeți asta, da?

— Nu, suntem alături de tine, doar...

— În niciun caz, le-o tai repede. Sunt o bombă cu ceas și, chiar dacă voi nu explodați odată cu mine, asta nu înseamnă că nu puteți să vă ardeți – la propriu.

— Nu scapi de noi, zice Malcolm. Unde mergi tu, mergem și noi.

Tagoe dă din cap, are un mic spasm, de parcă trupul îi trădează instinctul de a veni cu mine. Dă din cap iar, dar fără vreun spasm de data asta.

— Vă țineți de mine ca niște umbre, le zic.

— Spui asta pentru că suntem negri? întreabă Malcolm.

— Pentru că nu scap de voi, le zic. Loiali până la sfârșit.

Sfârșit.

Asta ne închide gura tuturor. Ne suim pe biciclete și plecăm, doar sunetul cauciucurilor se mai aude. Nu puteam să-mi aleg o zi mai proastă să-mi las casca acasă.

Tagoe și Malcolm nu pot sta cu mine toată ziua, știu asta. Dar noi suntem plutonieni, frații din același cămin și nu ne lăsăm la greu.

— Hai acasă, le zic.

Și plecăm.

MATEO

1:06 a.m.

Sunt înapoi în camera mea – de unde ziceam că n-o să mă mai întorc niciodată aici – și imediat mă simt mai bine, de parcă am obținut o viață bonus într-un joc video în care șmecherul de la final mă bătea măr. Nu sunt naiv, știu că o să mor. Știu că o să se întâmple. Dar nu trebuie să mă grăbesc. Îmi mai câștig niște timp. O viață mai lungă e tot ce mi-am dorit vreodată și am puterea să nu îmi sap groapa singur, ieșind pe ușă, mai ales așa de târziu în noapte.

Sar în pat cu genul de ușurare pe care o simți doar când te trezești să mergi la școală și îți dai seama că e sâmbătă. Îmi arunc pătura pe umeri, repornesc laptopul și – ignorând e-mailul de la Crainicii Morții cu desfășurătorul conversației cu Andrea – continui să citesc postările de ieri de pe *Numărătoarea Inversă*, pe care le citeam înainte să fiu sunat.

Deckerul este Keith, un băiat de 22 de ani. Statusurile nu spun prea multe despre viața lui, doar că a fost un singuratic care prefera să meargă la alergat cu Turbo, golden retrieverul lui, în loc să iasă cu colegii. Încerca să-i găsească lui Turbo stăpâni noi, pentru că era aproape sigur că tatăl lui l-ar fi dat primei persoane care ar fi fost dispusă să-l ia, adică oricui, la cât de frumos e Turbo. La naiba, până și eu l-aș fi adoptat, deși sunt foarte alergic la câini. Dar, înainte să își dea câinele, Keith și Turbo au alergat în locul lor preferat pentru ultima dată, iar postările s-au oprit când au ajuns în Central Park.

Nu știu cum a murit Keith. Nu știu dacă Turbo a supraviețuit sau dacă a murit odată cu Keith. Nu știu ce ar fi fost mai bine pentru fiecare dintre ei. Nu știu. Aș putea să caut ce jafuri și crime au avut loc în Central Park ieri, pe la 5:40, când s-au oprit postările, dar, pentru sănătatea mea, e mai bine să rămână un mister. În schimb, deschid folderul cu muzică și pun niște sunete din spațiu.

Acum câțiva ani, o echipă de la NASA a creat un instrument special care să înregistreze sunete de pe alte planete. Știu, și mie mi s-a părut ciudat, mai ales din moment ce toate filmele zic că nu există sunet în spațiu. De fapt există, atât doar că sub forma unor vibrații magnetice. NASA a convertit sunetele astfel încât să poată fi percepute de urechea umană și, deși mă ascundeam în camera mea, am dat peste ceva magic din univers – ceva pe care cei care nu urmăresc știrile online o să-l rateze. Unele planete scot sunete amenințătoare, ceva scos parcă din filmele SF care au loc într-o lume extraterestră – „o lume extraterestră", adică o lume cu extratereștri, nu una nonpământeană. Neptun sună ca un curent rapid, pe Saturn e un urlet înspăimântător pe care nu-l mai ascult niciodată, la fel și pe Uranus, doar că acolo sunt și niște vânturi puternice care șuieră și care sună ca niște nave spațiale care trag cu lasere unele în celelalte. Sunetele scoase de planete sunt un punct de plecare foarte bun pentru o conversație, dacă ai cu cine să vorbești, dar, dacă nu, sunt perfecte ca să te adoarmă.

Îmi distrag atenția de la Ziua Sfârșitului citind niște postări de pe *Numărătoarea Inversă* și ascultând niște sunete ale Pământului, care îmi amintesc mereu de trilurile păsărilor și de sunetele joase emise de balene, dar care au și ceva ciudat, ceva suspect, pe care nu-l pot identifica, precum cele de pe Pluto, unde e o combinație de șuierat de scoică și sâsâit de șarpe.

Trec la sunetele de pe Neptun.

RUFUS

1:18 a.m.

Mergem spre Pluto pe un întuneric beznă.

„Pluto" e numele pe care l-am dat casei adoptive unde locuim toți, din moment ce părinții noștri au murit sau ne-au abandonat. Pluto a fost retrogradat de la planetă la planetă pitică, dar noi niciodată nu ne-am purta unii cu ceilalți de parcă am fi mai prejos.

Eu am rămas fără ai mei acum patru luni, dar Tagoe și Malcolm au avut mult mai mult timp să se împrietenească. Părinții lui Malcolm au murit într-un incendiu cauzat de un piroman neidentificat și, oricine ar fi fost, Malcolm speră că arde în flăcările iadului pentru că i-a luat părinții de lângă el când era un rebel de treișpe ani, pe care nimeni în afară de sistem nu l-a vrut, și nici măcar sistemul nu s-a dat pe spate de dragul lui. Mama lui Tagoe a șters-o când el era doar un copil, iar tatăl lui a plecat acum trei ani, când nu a mai putut să se descurce cu facturile. O lună mai târziu, Tagoe a aflat că tatăl lui s-a sinucis, dar băiatul meu nu a vărsat nici măcar o lacrimă pentru taică-su, nici măcar nu a întrebat cum sau unde a murit.

Chiar și înainte să aflu că o să mor, știam că Pluto nu avea să-mi mai fie casă multă vreme. Ziua mea de optișpe ani se apropie – la fel și pentru Tagoe și Malcolm, amândoi împlinesc optișpe ani în noiembrie. Eu și Tagoe trebuia să mergem

la aceeași facultate și ne-am gândit că Malcolm o să vină cu noi, cel puțin până se pune pe picioare. Cine știe ce o să se întâmple acum și urăsc că eu deja nu mai trebuie să-mi bat capul cu asta. Îi am pe Malcolm și pe Tagoe lângă mine, așa cum au fost din prima zi când am ajuns la Pluto. Chit că era vorba despre timp petrecut în familie sau ore întregi de descărcat nervi, mereu au fost alături de mine.

Nu plănuiam să mă opresc, dar trag pe dreapta când văd biserica la care am venit la o lună după marele accident – primul meu weekend cu Aimee. Clădirea e uriașă, cu cărămidă bej și turlă maro. Mi-ar plăcea să fac o poză vitraliilor, dar n-o să iasă bine de la bliț. Nu contează. Dacă o poză e demnă de Instagram, îi trântesc filtrul Moon pentru efectul ăla clasic de alb-negru. Problema e că nu cred că o poză cu o biserică făcută de un necredincios e cel mai bun lucru pe care-l pot lăsa în urmă celor 70 de urmăritori. (hashtag în niciun caz).

— Ce-i, Roof?

— Asta e biserica la care Aimee a cântat la pian pentru mine, îi zic.

Aimee e destul de catolică, dar nu m-a presat niciodată și pe mine. Vorbeam despre muzică și i-am spus că îmi plăceau unele dintre melodiile pe care le punea Olivia când învăța, iar Aimee a vrut să le ascult live – și a vrut să fie ea cea care le cântă pentru mine.

— Trebuie să-i spun că am primit alerta.

Tagoe are iar un spasm. Sunt sigur că de-abia se poate abține să nu-mi aducă aminte că Aimee a spus că are nevoie de spațiu, dar genul ăsta de cereri se duc naibii în Ziua Sfârșitului.

Mă dau jos de pe bicicletă și trag frâna. Nu mă îndepărtez prea tare, doar mă apropii de intrare, unde un preot însoțește o femeie care plânge. Femeia poartă niște inele masive, care i se lovesc unele de celelalte, de topaz, cred, precum cele pe

care mama le-a amanetat când a vrut să îi ia Oliviei bilete la un concert, de ziua ei de treișpe ani. Sigur e și ea Decker sau știe pe cineva care e. Tura de noapte e rupere aici. Malcolm și Tagoe mereu râd de bisericile care condamnă Crainicii Morții și „viziunile lor necurate de la Satana", dar e tare cum călugărițele și preoții sunt așa de ocupați după miezul nopții cu Deckerii care încearcă să se căiască, să se boteze sau te miri ce.

Dacă e vreun Dumnezeu, așa cum credea mama, sper că o să aibă grijă de mine.

O sun pe Aimee. Sună de șase ori, înainte să intre căsuța. O sun iar, același lucru. Mai încerc o dată, dar de data asta sună de trei ori înainte să intre căsuța. Mă ignoră.

Îi scriu un mesaj: *Crainicii Morții m-au sunat. Poate vrei să mă suni și tu.*

Neah, nu pot să fiu așa nesimțit și să îi trimit asta.

Mă corectez: *M-au sunat Crainicii Morții. Poți să mă suni înapoi?*

Nu trece niciun minut și telefonul sună, o sonerie normală, nu ca aia de la Crainicii Morții, care îți taie respirația. E Aimee.

— Hei!

— Vorbești serios? întreabă Aimee.

Dacă nu aș vorbi serios, sigur m-ar omorî ea cu mâna ei pentru că am păcălit-o. Tagoe a făcut asta o dată, căutând atenție, dar Aimee i-a tăiat-o repede.

— Da. Trebuie să te văd.

— Unde ești?

Nu se simte nimic tăios în glasul ei, nu încearcă să-mi închidă, așa cum a făcut ultimele dăți când am vorbit.

— Sunt lângă biserica la care m-ai dus tu, îi zic.

E al naibii de liniște aici și aș putea sta toată ziua, poate chiar aș prinde și ziua de mâine.

— Sunt cu Malcolm și Tagoe.

— De ce nu ești la Pluto? Ce treabă aveți pe-afară într-o luni noaptea?

Am nevoie de mai mult timp înainte să-i răspund la asta. Poate încă vreo 80 de ani, dar nu mai am atât timp și nici nu vreau să-mi fac acum curaj să-i spun.

— Mergem acum spre Pluto. Poți să vii acolo?

— Ce? Nu. Stai la biserică și vin și eu.

— Nu mor înainte să mă revanșez față de tine, ai încredere în...

— Nu ești invincibil, fraiere!

Aimee plânge acum, iar vocea îi tremură, ca ultima dată când ne-a prins ploaia fără jachete.

— Îîîh, Doamne, scuze, dar ai idee câți Deckeri fac promisiunea asta și dup-aia le cade un pian în cap?

— Bănuiesc că nu prea mulți, îi zic. Moartea cauzată de pian nu pare prea plauzibilă.

— Nu e amuzant, Rufus. Mă îmbrac acum, stai unde ești. Ajung în 30 de minute, maxim.

Sper c-o să mă poată ierta pentru tot, inclusiv pentru noaptea asta. O să ajung la ea înaintea lui Peck și o să-i zic varianta mea. Sunt sigur că Peck o să meargă acasă, o să se aranjeze puțin și o s-o sune pe Aimee de pe telefonul fratelui lui, să-i spună ce monstru sunt. Măcar ar face bine să nu sune la poliție, ca să nu-mi petrec Ziua Sfârșitului în spatele gratiilor sau ca să nu mi-o iau rău de la un polițist nervos și de la bastonul lui. Nu vreau să mă gândesc la asta acum, vreau doar să ajung la Aimee și să-mi iau rămas-bun de la plutonieni ca prietenul pe care îl cunosc toți, nu ca monstrul din seara asta.

— Ne vedem la Pluto. Doar... să ajungi la mine. Pa, Aimee.

Închid înainte să poată riposta. Îmi iau bicicleta și mă sui, în timp ce ea sună întruna.

— Care-i planul? întreabă Malcolm.

— Mergem înapoi la Pluto, le zic. O să-mi organizați o înmormântare.

Verific ceasul – 1:30.

Încă mai e timp ca și alții de la Pluto să primească alerta. Nu le doresc asta, dar poate n-o să trebuiască să mor singur.

Sau poate așa trebuie să fie.

MATEO

1:32 a.m.

Scrolez pe *Numărătoarea Inversă* și mă deprim de-a binelea. Dar nu mă pot abține, pentru că fiecare Decker înscris are o poveste pe care vrea s-o împartă cu lumea. Când cineva își postează drumul în văzul tuturor, ești atent – chiar dacă știi că o să moară la final.

Dacă nu ies din casă, măcar pot să fiu online, pentru alții.

Sunt cinci categorii pe site-ul ăsta – Popular, Nou, Local, Promovat, Varia – și merg mai întâi la Local, ca de obicei, ca să mă asigur că nu recunosc pe nimeni... Nu e nimeni cunoscut; bun.

Ar fi fost drăguț să am companie azi, cred.

Aleg un Decker la întâmplare. Username: Geoff_Nevada88. Geoff a fost sunat la patru minute după miezul nopții și e deja în lume, se îndreaptă spre barul lui preferat, unde speră să nu-i ceară nimeni buletinul, pentru că are 20 de ani și tocmai și-a pierdut buletinul fals. Sunt sigur că o să intre fără probleme. Îi salvez feedul și o să primesc o notificare data viitoare când o să posteze.

Trec la un alt feed. Username: WebMavenMarc. Marc a fost manager de social media la o companie de sucuri, lucru menționat de două ori în profilul lui, și nu știe sigur dacă fiica lui va ajunge la el la timp. E ca și cum Deckerul ăsta e chiar în fața mea, pocnindu-și degetele disperat ca să-mi atragă atenția.

Trebuie să-l vizitez pe tata, chiar dacă nu e conștient. Trebuie să știe că am ajuns la el înainte să mor.

Îmi pun jos laptopul, ignor notificările de la conturile pe care le-am salvat și merg direct în dormitorul tatei. Patul era nefăcut în dimineața în care a plecat la lucru, dar i l-am aranjat eu și am avut grijă să bag complet pătura sub pernă, așa cum îi place. Stau pe partea lui de pat – pe dreapta, din moment ce mamei îi plăcea să doarmă în stânga și, chiar dacă nu mai e, tata tot își mai trăiește viața în două părți, niciodată nu o dă la o parte – iau poza înrămată în care tata mă ajuta să suflu lumânările de pe tortul meu cu *Povestea Jucăriilor*, de când am împlinit șase ani. Mă rog, tata a făcut toată treaba. Eu râdeam de el. Zice că privirea mea veselă e motivul pentru care ține poza asta așa de aproape.

Știu că e cam ciudat, dar tata mi-e cel mai bun prieten în aceeași măsură ca Lidia. Niciodată n-aș putea recunoaște asta cu voce tare fără ca cineva să râdă de mine, sunt sigur, dar mereu am avut o relație superbună. Nu perfectă, dar sunt sigur că între doi oameni, de oriunde ar fi ei – de la școală, din oraș, din colțul opus al lumii – apar probleme mai mici și mai mari, dar cele mai apropiate perechi pur și simplu găsesc un mod de a trece peste. Eu și tata n-am putea avea niciodată genul de relație în care să ne certăm și să nu ne mai vorbim niciodată, așa cum sunt unii Deckeri de pe *Numărătoarea Inversă*, care-și urăsc tații atât de mult, încât fie nu s-au dus la ei pe patul de moarte, fie refuză să se împace înainte să moară ei înșiși. Scot poza din ramă, o împăturesc și o pun în buzunar – nu cred că o să-l deranjeze pe tata că e puțin șifonată – și mă ridic să mă duc la spital, să-mi iau rămas-bun și să mă asigur că o să aibă poza alături când se va trezi. Vreau să știu că se va trezi liniștit, ca într-o dimineață normală, înainte ca cineva să-i spună că nu mai sunt.

Ies din camera lui, entuziasmat că m-am hotărât să fac asta, când văd mormanul de vase din chiuvetă. Ar trebui să

le spăl, ca tata să nu ajungă acasă la niște farfurii murdare și la căni cu pete imposibile, de la toată ciocolata caldă pe care am băut-o.

Jur că nu e o scuză să nu ies afară.

Serios.

RUFUS

1:41 a.m.

Obișnuiam să ne aventurăm pe străzi, pe biciclete, să gonim de parcă nu aveam frâne, dar nu și în noaptea asta. Ne uităm mereu în ambele sensuri și ne oprim la semafor, chiar și acum, când nu e nicio mașină pe șosea. Suntem pe strada unde e clubul ăla pentru Deckeri, Cimitirul lui Clint. Deja e o coadă la intrare, plină de oameni de douăzeci și ceva de ani, dar nu stau în linie, ci e cam haos, ceea ce le dă de muncă portarilor, care încearcă să-i liniștească pe Deckeri și pe prietenii lor nerăbdători să se mai destrăbălează pe ringul de dans o ultimă dată, înainte să le sune ceasul.

O fată brunetă, incredibil de frumoasă, începe să plângă când un tip încearcă s-o agațe cu o replică obosită („Poate o să mai apuci o zi cu o doză de Vitamina Eu în sistem") și prietena ei îi trântește o geantă în cap, până le lasă în pace. Biata fată, nu poate să scape de idioți care se dau la ea nici măcar când își jelește propria persoană.

Se face verde, mergem mai departe și ajungem la Pluto în câteva minute. Casa e un duplex improvizat cu fațada cam dărăpănată – mai o cărămidă lipsă, mai un graffiti colorat și imposibil de descifrat. La parter sunt gratii la ferestre, nu pentru că am fi niște infractori, ci pentru ca nimeni să nu dea buzna peste noi și să fure de la niște copii care oricum au pierdut destule. Lăsăm bicicletele lângă scări și ne grăbim

să intrăm. O luăm pe hol și nici măcar nu ne obosim să mergem încet pe podeaua kitschoasă cu pătrățele care duce spre sufragerie și, chiar dacă există un panou cu informații despre sex, teste de HIV, avort și clinici de adopție și alte hârtiuțe de genul, locul ăsta tot se simte ca acasă, nu ca o instituție.

Are și un șemineu, care, deși nu merge, arată bestial. Vopseaua de pe pereți, de un portocaliu cald, mă duce cu gândul la toamnă, chiar și vara. Masa de stejar în jurul căreia ne adunăm ca să jucăm Cards Against Humanity și Taboo seara după cină. Televizorul la care mă uitam la *Hipster House* cu Tagoe, chiar dacă Aimee îi ura atât de mult pe toți hipsterii ăia, încât ar fi preferat să mă uit la desene animate porno. Canapeaua unde făceam cu rândul ca să dormim, pentru că e mai confortabilă decât paturile noastre.

Urcăm la etaj, unde e dormitorul nostru, locul mic care nu ar fi confortabil nici măcar pentru o persoană, nemaivorbind de trei, dar în care ne descurcăm. Are doar un geam, pe care îl ținem deschis când Tagoe mănâncă fasole, chiar dacă e al naibii de multă gălăgie afară.

— Trebuie să zic, începe Tagoe, închizând ușa după noi. Ai ajuns foarte departe. Gândește-te la toate lucrurile pe care le-ai făcut de când ai venit aici.

— Mai sunt o groază de chestii pe care aș putea să le fac.

Stau pe pat și îmi arunc capul pe pernă.

— E o presiune uriașă să trăiesc tot într-o singură zi.

Poate nici nu mai e o zi întreagă. Am noroc dacă mai prind doișpe ore.

— Nimeni nu se așteaptă să găsești leacul pentru cancer sau să salvezi ursii panda aflați în pericol, zice Malcolm.

— Yo, Crainicii Morții au noroc că nu pot să prevadă când o să moară un animal, spune Tagoe, în timp ce eu strâng din dinți și dau din cap, pentru că le ia apărarea ursilor când prietenul lui cel mai bun mai are puțin și crapă.

— Ce? E adevărat. Ai fi cel mai urât tip din istorie dacă ai suna ultimul panda din lume. Închipuiți-vă ce s-ar scrie pe net, toate selfie-urile și...

— Am înțeles, îl întrerup.

Nu sunt un panda, așa că nimănui de pe net nu-i pasă de mine.

— Trebuie să-mi faceți cea mai mare favoare. Treziți-i pe Jenn Lori și pe Francis. Spuneți-le că vreau să am o înmormântare înainte să plec.

Francis nu m-a plăcut niciodată, dar datorită acestui aranjament am o casă și asta e mai mult decât primesc alții.

— Ar trebui să stai aici, zice Malcolm și deschide singurul dulap. Poate reușim să batem chestia asta. Poate ești tu excepția! Te putem încuia aici.

— O să mă sufoc sau o să-mi cadă în cap raftul cu hainele voastre grele!

Ar trebui să știe că nu e cazul să creadă în excepții și alte rahaturi. Mă ridic.

— Nu am prea mult timp, băieți.

Tremur puțin, dar mă adun repede. Nu pot să-i las să vadă cum mă panichez.

Tagoe are un spasm.

— O să fii OK singur?

Îmi ia câteva secunde să mă prind ce mă întreabă pe bune.

— N-o să-mi tai singur craca, îi zic.

Nu vreau să mor.

Mă lasă singur în camera plină de rufe de care n-o să trebuiască să-mi mai fac griji vreodată și de cursuri de vară pe care n-o să mai trebuiască să le termin – sau să le încep. Într-un colț al patului meu stă mototolită pătura lui Aimee, o chestie galbenă cu imprimeu cu cocori colorați, pe care mi-o pun pe umeri. A fost a lui Aimee când era mică, o amintire din copilăria mamei ei. Am început să ieșim când ea mai era încă

la Pluto și obișnuiam să stăm sub pătură împreună și o foloseam din când în când pentru un picnic în sufragerie. Alea erau cele mai liniștite vremuri. Nu și-a cerut pătura înapoi când ne-am despărțit și așa cred că a vrut să rămână aproape de mine, chiar dacă avea nevoie de spațiu. Ca și cum încă mai am o șansă cu ea.

Camera asta e extrem de diferită de dormitorul în care am crescut eu – pereți bej în loc de verzi; două paturi în plus și colegi de cameră; de două ori mai mică; nicio ganteră sau vreun poster cu jocuri video – dar tot mă simt ca acasă și aici am învățat că oamenii contează mai mult decât lucrurile. Malcolm a învățat lecția asta după ce pompierii au stins incendiul care i-a distrus casa, părinții și lucrurile preferate.

Aici totul simplu.

În spatele patului meu am pus câteva poze pe perete, toate printate de Aimee de pe contul meu de Instagram: parcul Althea, unde mă duc mereu să mă gândesc; tricoul meu alb transpirat, care atârnă de ghidonul bicicletei, de la primul meu maraton de vara trecută; un casetofon abandonat pe strada Cristopher, din care răsuna un cântec pe care nu-l mai auzisem vreodată și pe care nu l-am mai auzit de atunci; Tagoe cu nasul plin de sânge, de când a încercat să creeze un salut al plutonienilor și totul s-a dus naibii din cauza unei lovituri în cap; doi pantofi – unul măsura 43, altul 41 – de când mi-am luat adidași noi, dar nu m-am uitat dacă sunt aceeași măsură înainte să ies din magazin; eu și Aimee, eu cu ochii inegali, ca atunci când sunt luat, ceea ce nu eram (încă), dar tot îmi place, pentru că pe fața ei pică o lumină mișto de pe stradă; urme de adidași în noroi, de când am alergat-o pe Aimee în parc, după ce plouase o săptămână; două umbre, una lângă cealaltă, de care Malcolm n-a vrut să audă, dar pe care am făcut-o oricum; și încă o tonă de poze pe care trebuie să le las în urmă pentru băieții mei când plec de-aici.

Când plec de-aici...
Chiar nu vreau să mă duc.

MATEO

1:52 a.m.

Sunt aproape gata să mă duc.

Am spălat vasele, am șters praful și am strâns ambalajele de bomboane de sub canapea, am curățat chiuveta de la baie de petele de pastă de dinți și mi-am făcut chiar și patul. Sunt înapoi la laptop, în fața unei provocări mai mari: inscripția de pe piatra de mormânt, care nu trebuie să aibă mai mult de opt cuvinte. Mai degrabă aș scrie niște eseuri. Cum să-mi rezum viața în opt cuvinte?

A trăit unde a murit: în camera lui.

Și-a irosit viața.

Până și copiii riscă mai mult decât el.

Trebuie să găsesc ceva mai bun. Toată lumea a vrut mai mult pentru mine, inclusiv eu. Trebuie să onorez asta. E ultima zi în care mai pot să fac asta.

Aici odihnește Mateo: a trăit pentru toată lumea.

Apăs pe *Trimite*.

Nu mai e cale de întoarcere. Da, pot să editez, dar nu așa funcționează promisiunile și să trăiești pentru toată lumea e o promisiune către univers.

Știu că e încă devreme, dar mi se pune un nod în stomac, pentru că în același timp se face târziu, pentru un Decker cel puțin. Nu pot să fac asta singur, partea cu plecatul. Nu vreau s-o târăsc pe Lidia în Ziua Sfârșitului meu. Odată ce ies – nu

când –, o să merg să le văd pe Lidia și pe Penny, dar nu vreau să-i spun Lidiei. Nu vreau să mă considere mort înainte să fie cazul sau s-o întristez. Poate o să-i trimit o vedere să-i explic totul, cât timp sunt afară și îmi trăiesc ultimele clipe.

Am nevoie de un antrenor care să țină loc și de prieten sau de un prieten care să-mi fie și antrenor. Și exact asta face o aplicație populară, promovată de *Numărătoarea Inversă*.

Aplicația Ultimul Prieten e făcută pentru Deckeri care se simt singuri și pentru orice suflet generos care vrea să țină de urât unui Decker în ultimele ore. Nu trebuie s-o confundați cu Necro, care e făcută pentru oricine vrea o aventură de-o noapte cu un Decker – e cea mai bună aplicație pentru o relație fără angajamente. Mereu m-a deranjat ideea de Necro – și nu doar pentru că sexul mă sperie. Dar, nu, Ultimul Prieten a fost creat ca oamenii să se simtă bine și iubiți înainte să moară. Nu se percep taxe, spre deosebire de Necro, unde trebuie să plătești 7,99 dolari pe zi, ceea ce mă deranjează și mai tare, pentru că nu mă pot abține să nu mă gândesc că un om valorează mai mult de 8 dolari.

În fine, așa cum e cu orice potențială prietenie nouă, relațiile care apar pe Ultimul Prieten pot să meargă bine sau rău. Odată am urmărit un feed pe *Numărătoarea Inversă*, unde un Decker și-a cunoscut Ultimul Prieten și nu a mai postat câteva ore, până când lumea a crezut că a murit. De fapt, încă era în viață și, după ce a murit, Ultimul Prieten a scris un necrolog scurt, care mi-a arătat mai multe despre fata aia decât aflasem din feed. Dar nu iese mereu așa de bine. Acum câteva luni, un Decker cu viață tristă s-a împrietenit, din păcate, cu un criminal în serie faimos, care își alegea victimele dintre Ultimii Prieteni și a fost așa de tragic, încât a devenit unul dintre motivele pentru care mi-e așa de greu să am încredere în oameni.

Cred că mi-ar face bine să iau legătura cu un Ultim Prieten. Dar, în același timp, nu știu dacă e mai trist să mori singur

sau în compania cuiva care nu numai că nu înseamnă nimic pentru tine, dar căruia nici nu îi pasă prea mult de tine.

Timpul trece.

Trebuie să risc și să găsesc curajul pe care l-au găsit și alte sute de mii de Deckeri înaintea mea. Îmi verific contul bancar online, ce a mai rămas din fondurile pentru facultate a fost trecut automat în contul meu, adică în jur de 2 000 de dolari, dar e mai mult decât suficient să-mi ajungă azi. Pot să merg la World Travel Arena, în centru, unde Deckerii și prietenii lor pot să experimenteze culturi și medii din diferite țări și orașe.

Descarc aplicația Ultimul Prieten pe telefon. Rar s-a mai mișcat netul așa de repede, de parcă ar fi o ființă conștientă, care își înțelege scopul existenței și că timpul se scurge repede. Aplicația are o interfață albastră, cu o animație cu un ceas gri și două siluete care se apropie una de cealaltă și bat palma. *ULTIMUL PRIETEN* apare mare în centru și, sub el, un meniu.

◊ Mor azi.
◊ Nu mor azi.

Apăs pe *Mor azi.* Apare imediat un mesaj:

Noi, cei de la Ultimul Prieten Inc., regretăm că te pierdem. Ne îndreptăm cele mai sincere gânduri către cei care te iubesc și cei care nu te vor mai cunoaște niciodată. Sperăm să îți găsești un prieten nou de valoare, cu care să îți petreci ultimele ore astăzi. Te rugăm să completezi profilul pentru rezultate mai bune.

Ne pare sincer rău că te pierdem,
Ultimul Prieten Inc.

mi-am făcut-o singur când purtam o pălărie de Luigi*, pe care am câștigat-o în iunie, pentru că m-am înscris la un concurs online cu Mario Kart. Trebuia să îi trimit poza mea de concurs gazdei, ca s-o pună pe site, dar nu cred că era genul meu să mă prostesc cu o pălărie de Luigi, așa că nu i-am mai trimis-o.

Dar am greșit, ca să vezi. Exact așa am vrut mereu să fiu – liber, amuzant, fără griji. Niciunul dintre cei care se vor uita la poza asta nu va zice că nu e potrivită, pentru că nimeni de aici nu mă știe și singura lor așteptare în ceea ce mă privește e să fiu persoana pe care o prezint în profil.

Încarc poza și îmi apare un ultim mesaj: Să-ți fie bine, Mateo.

* Personaj din jocul Super Mario (n.t.).

Apare un profil gol, pe care îl completez.

Nume: Mateo Torrez
Vârstă: 19 ani
Sex: Bărbat
Înălțime: 1,78
Greutate: 74
Etnie: portorican
Orientare sexuală: *<sari peste>*
Ocupație: *<sari peste>*
Interese: muzica, plimbările
Filme/seriale/cărți preferate: *Timberwolves*, de Gabriel Reeds; *Plaid Is the New Black*, seria *Scorpius Hawthorne*
Cine ai fost în viață: Sunt un copil singur la părinți și l-am avut doar pe tata în preajmă. Dar tata e în comă de două săptămâni și probabil se va trezi când eu n-o să mai fiu. Vreau să-l fac mândru și să ies în lume. Nu mai pot să fiu puștiul care își ține capul plecat, pentru că tot ce mi-a adus asta a fost să pierd din timpul petrecut cu voi - poate aș fi putut să cunosc pe cineva mai devreme.
Ultimele dorințe: vreau să merg la spital și să-mi iau rămas-bun de la tata. Și de la prietena mea cea mai bună, dar nu vreau să-i spun că o să mor. După asta, nu știu. Vreau să îi ajut pe cei din jur și în timpul ăsta să descopăr un Mateo diferit.
Ultimele gânduri: O s-o fac.

Trimit răspunsurile. Aplicația îmi spune să încarc și o poză. Scrolez prin albumul de pe telefon și sunt multe poze cu Penny și poze cu cântece pe care i le recomandam Lidiei. Mai sunt și câteva cu mine și cu tata în sufragerie. E și poza din albumul liceului, care e penibilă. Dau de o poză pe care

RUFUS

1:59 a.m.

Părinții mei adoptivi așteaptă jos. Au încercat să dea buzna aici cum au aflat, dar Malcolm a făcut pe bodyguardul pentru că știa că mai am nevoie de câteva minute. Mă schimb în echipamentul de ciclism – pantalonii de sală și o pereche de pantaloni scurți de baschet albaștri peste, ca să nu mi se vadă bijuteriile ca lui Spider Man, și geaca mea preferată gri – pentru că nu văd cum altfel aș umbla prin oraș în Ziua Sfârșitului, dacă nu pe bicicletă. Îmi iau casca, pentru că siguranța e mai importantă decât orice. Mă uit ultima dată la cameră. Nu izbucnesc în plâns sau mai știu eu ce, serios, nici măcar când îmi aduc aminte cum jucam pase cu băieții mei. Las lumina aprinsă, ies și las ușa deschisă, ca să nu fie ciudat pentru Malcolm și Tagoe când se întorc.

Malcolm îmi zâmbește slab. Nu-i prea iese schema asta cu rămasul calm, pentru că știu că de fapt își pierd mințile, și el, și ceilalți. Și eu aș face la fel dacă rolurile ar fi inversate.

— Chiar ai reușit să-l trezești pe Francis? întreb.

— Da.

E posibil să mă omoare chiar tatăl meu adoptiv; dacă nu ești alarma lui, n-ai voie să-l trezești.

Mă duc cu Malcolm jos. Tagoe, Jenn Lori și Francis sunt acolo, dar nu zic nimic. Primul lucru pe care vreau să-l întreb

e dacă au auzit ceva de Aimee, dacă nu cumva mătușa ei o ține acasă, dar nu are sens.

Sper că nu s-a răzgândit și că încă mai vrea să mă vadă.

O să fie bine, trebuie să mă concentrez pe toți cei care sunt aici.

Francis e perfect treaz și își poartă halatul lui preferat, de parcă e un mogul a cărui afacere îi aduce grămezi de bani, nu un tehnician care-și dă ultimii cenți pe noi. E un tip de treabă, dar arată megadubios, pentru că are părul inegal, de când se tunde singur, ca să mai economisească niște bani – o tâmpenie, pentru că Tagoe e un artist când vine vorba despre păr. Pe bune, Tagoe face cea mai blană tunsoare din oraș și ar face bine să își deschidă propria frizerie și să se lase de scris scenarii. Francis e prea alb totuși ca să îi stea bine cu freză în degradé..

Jenn Lori își șterge ochii cu gulerul tricoului ei vechi din facultate, înainte să-și pună ochelarii la loc. E foarte agitată, ca atunci când ne uitam la filmele de groază ale lui Tagoe și, exact ca atunci, se ridică, dar nu din cauza unei combustii spontane scârboase. Mă ia în brațe și îmi plânge pe umăr și e prima dată când cineva mă îmbrățișează de când am primit alerta și nu vreau să-mi dea drumul, dar trebuie să merg mai departe. Jenn stă lângă mine, iar eu mă uit în jos.

— O gură mai puțin de hrănit, nu?

Nimeni nu râde. Dau din umeri. Nu știu cum să fac asta. Nimeni nu-ți dă lecții de cum să-i pregătești pe toți pentru moartea ta, mai ales când ai șaptișpe ani și ești sănătos. Am fost cu toții suficient de serioși și vreau să mai și râdă.

— Piatră, foarfecă, hârtie. Se bagă careva?

Îmi bat pumnul de palmă și arăt foarfecă, dar nu joc contra cuiva anume. Mai bat o dată și arăt piatră. Tot niciun răspuns.

— Haideți, fraților.

Încep iar și Malcolm arată hârtie, iar eu foarfecă. Mai durează ceva până reușim să jucăm câteva runde. Francis și Jenn Lori sunt ușor de bătut. Mă joc cu Tagoe și piatra bate foarfeca.

— Revanșa, zice Malcolm. Tagoe a schimbat din hârtie în piatră în ultima secundă.

— Frate, din toate zilele în care aș fi putut să trișez cu Roof, crezi că tocmai acum aș face-o?

Tagoe scutură din cap.

Îl împing ușor pe Tagoe, ca între frați.

— Pentru că ești un fraier.

Se aude soneria.

Mă reped la ușă, inima îmi bate ca o dementă și deschid. Fața lui Aimee e așa de roșie, încât de-abia pot să disting semnul mare din naștere de pe obraz.

— Îți bați joc de mine? întreabă Aimee.

Scutur din cap.

— Pot să-ți arăt mesajul pe telefon.

— Nu vorbesc despre Ziua Sfârșitului, zice Aimee. Vorbesc despre asta.

Se dă la o parte și face un semn spre trotuar – către Peck și fața lui distrusă. Cea pe care am zis că nu vreau s-o mai văd cât oi trăi.

MATEO

2:02 a.m.

Nu știu câte conturi de Ultimi Prieteni sunt active în lume, dar, în momentul ăsta, sunt 42 online doar în New York și, când mă uit la utilizatorii ăștia, mă simt ca în sala de festivități a liceului, în prima zi de școală. E multă presiune și nu știu de unde să încep – până când primesc un mesaj.

În inbox îmi apare un plic albastru, care pulsează strălucitor, așteptând să dau clic și să-l deschid. Nu are un subiect, doar niște informații de bază: *Wendy Mae Greene, 19 ani, femeie, Manhattan, New York (la 3 kilometri depărtare).* Apăs pe profilul ei. Nu e Decker, ci doar o fată care stă trează până târziu și încearcă să consoleze pe cineva. În biografia ei s-a descris drept „o cititoare obsedată de tot ce înseamnă Scorpius Hawthorne" și probabil de-asta ia legătura cu mine. Și se pare că și ei îi place să se plimbe, „mai ales în mai, când vremea e perfectă". N-o să mai fiu aici în mai, Wendy Mae. Mă întreb de când are profilul și dacă i-a spus cineva că unui Decker i s-ar putea părea jignitor să vorbești despre viitor, cum ar putea fi interpretat ca laudă, că ea mai are atâta de trăit și alții nu. Trec peste și dau clic pe poza ei. Pare drăguță – cu tenul alb, ochi căprui, păr brunet, un inel în nas și un zâmbet larg. Deschid mesajul.

Wendy Mae G. (2.02 a.m.): bună, mateo. ai gusturi super bn la cărți. pun pariu că ai vrea să ai o vrajă care să distrugă moartea, nu???

Sunt sigur că are intenții bune, dar prin biografia ei și cu mesajul ăsta îmi tot bate cuie în sicriu, în loc să mă bată prietenește pe spate, cum speram. Dar n-o să fiu nepoliticos.

Mateo T. (2:03 a.m.): Hey, Wendy Mae. Mersi, și tu ai super-gusturi la cărți.
Wendy Mae G. (2.03 a.m.): scorpius hawthorne 4 life... cm ești?
Mateo T. (2.03 a.m.): Nu prea bine. Nu vreau să plec din cameră, dar știu că trebuie să ies în lume.
Wendy Mae G. (2.03 a.m.): cum a fost apelul? ai fost speriat?
Mateo T. (2:04 a.m.): M-am panicat puțin - puțin mai mult, de fapt.
Wendy Mae G. (2:04 a.m.): lol. ești funny. și super cute. mama și tatăl tău cred că își ies din minți, nu?
Mateo T. (2:05 a.m.): Nu vreau să fiu nepoliticos, dar trebuie să plec acum. Seară faină, Wendy Mae.
Wendy Mae G. (2:05 a.m.): ce-am zis? dc voi ăștia morți nu vreți să vb cu mine?
Mateo T. (2:05 a.m.): Nu e mare lucru, serios. E greu pentru ai mei să-și piardă mințile, când mama nu mai e și tata e în comă.
Wendy Mae G. (2:05 a.m.): de un' era să știu asta?
Mateo T. (2:05 a.m.): E în profilul meu.
Wendy Mae G. (2:05 a.m.): ok, whatever. Ai casa liberă atunci? Trebuie să-mi pierd virginitatea cu prietenul meu, dar vreau să exersez înainte și poate mă ajuți tu.

Ies din mesaj când văd că scrie altceva și o blochez, să fiu sigur. Îi înțeleg nesiguranțele, cred, și mă simt prost pentru ea și prietenul ei, dacă reușește să-l înșele, dar nu am cum să fac miracole. Mai primesc niște mesaje, cu subiectele astea:

Subiect: 420?*
Kevin și Kelly. 21 de ani. Bărbat.
Bronx, New York (la 6,5 km depărtare)
Decker? Nu.

Subiect: Condoleanțele mele, Mateo (super nume)
Philly Bruiser. 24 de ani. Bărbat.
Manhattan, New York (la 5 km depărtare)
Decker? Nu.

Subiect: vinzi o canapea? stare bună?
J. Marc. 26 de ani. Bărbat.
Manhattan, New York (la 2 km depărtare)
Decker? Nu.

Subiect: e de căcat să mori, nu?
Elle R. 20 de ani. Femeie.
Manhattan, New York (la 5 km depărtare)
Decker? Da.

Ignor mesajul lui Kevin și pe-al lui Kelly; nu mă interesează iarba. Șterg și mesajul lui J. Marc, pentru că nu-mi vând canapeaua. Tata o să mai aibă nevoie de ea în weekend, pentru somnul de după-masă. O să răspund la mesajul lui Philly – al lui a venit primul.

* Număr folosit de consumatorii de canabis (n.t.).

Philly B. (2:06 a.m.): Hey, Mateo. Cum merge?
Mateo T. (2:08 a.m.): Hey, Philly. Ar fi aiurea să zic că mă țin pe linia de plutire?
Philly B. (2:08 a.m.): Neah, sunt sigur că e greu. Nu pot să spun că aștept să primesc și eu telefonul de la Crainicii Morții. Ești bolnav? Ești cam tânăr ca să mori.
Mateo T. (2:09 a.m.): Sunt sănătos, da. Mi-e groază de cum o să se întâmple, dar mi-e teamă că o să mă dezamăgesc dacă nu ies în lume. Clar nu vreau să împut apartamentul dacă mor aici.
Philly B. (2:09 a.m.): Pot să te ajut eu cu asta, Mateo.
Mateo T. (2:09 a.m.): Cu ce?
Philly B. (2:09 a.m.): Să mă asigur că nu mori.
Mateo T. (2:09 a.m.): Nimeni nu poate să promită asta.
Philly B. (2:10 a.m.): Eu pot. Pari un tip de treabă, care nu merită să moară, așa că ar trebui să vii la mine. Va trebui să fie un secret, dar am leacul pentru moarte la mine în pantaloni.

Îl blochez pe Philly și deschid mesajul lui Elle. Poate a treia e cu noroc.

Aimee mă trage de mână în sufragerie.

— Și ce? Te sună Crainicii Morții, așa că ți se pare OK să te iei de oricine ai tu chef?

Cred că Peck nu i-a zis că l-am bătut înainte să primesc alerta.

— Eu...

— Ce?

— Nu are rost să mint. Eram pus pe scandal.

Aimee se dă un pas în spate, de parcă sunt vreun monstru care ar putea să sară la ea, ceea ce mă termină.

— Uite ce e, Ames, eram panicat. Deja simțeam că n-am niciun viitor înainte să mă sune Crainicii Morții și să-mi arunce bomba asta. Notele mele au fost mereu de rahat, am aproape optișpe ani, pe tine te-am pierdut și o luasem razna pentru că nu știam ce puteam să fac. Mă simțeam ca ultimul nimeni și Peck a spus aproape același lucru.

— Nu ești un nimeni, zice Aimee și tremură puțin în timp ce se apropie de mine.

Nu mai e speriată. Mă ia de mână și stăm pe canapeaua unde eram când mi-a zis că pleacă din Pluto, pentru că mătușa din partea mamei are destul cașcaval s-o ia cu ea. Un minut mai târziu s-a și despărțit de mine, pentru că voia s-o ia de la zero, un sfat de doi bani primit de la prietenul ei din școala primară – Peck.

— Nu mai aveam sens împreună. Și nu are rost să mințim, cum ai zis și tu, chiar dacă e ultima ta zi.

Mă ține de mână în timp ce plânge, lucru pe care nu mă așteptam să-l facă, la cât de nervoasă era când a ajuns aici.

— Am interpretat greșit dragostea noastră, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc. Ai fost acolo pentru mine când am avut nevoie să mă dau în spectacol și să fiu furioasă și m-ai făcut fericită când m-am săturat să urăsc pe toată lumea. Dacă ai fi fost un nimeni, nu m-ai fi făcut să mă simt așa.

RUFUS

2:21 a.m.

Aimee vine spre mine și mă împinge în frigider. Nu se joacă atunci când vine vorba despre violență, pentru că părinții ei au luat-o razna când au jefuit împreună un magazin și l-au atacat pe proprietar și pe fiul lui de 21 de ani. Dar faptul că mă împinge pe mine n-o s-o bage la pârnaie, ca pe ai ei.

— Uită-te la el, Rufus! Ce dracului a fost în mintea ta?

Refuz să mă uit la Peck, care se sprijină de blatul din bucătărie. Deja am văzut cum arată când a intrat – un ochi închis, o buză spartă, picături de sânge uscat pe fruntea umflată. Jenn Lori e fix lângă el, îi ține niște gheață pe frunte. Nu pot să mă uit nici la ea, e atât de dezamăgită de mine, fie că e sau nu Ziua Sfârșitului. Tagoe și Malcolm mă flanchează, dar nici ei nu zic nimic, din moment ce Francis deja s-a luat de ei că au ieșit cu mine pe străzi după stingere, ca să-l rupem în bătaie pe Peck.

— Nu mai ești așa de curajos, nu? întreabă Peck.

— Taci din gură!

Aimee se întoarce, își trântește telefonul de blat, de se sperie toată lumea.

— Să nu care cumva să vii după noi.

Deschide ușa de la bucătărie și îl văd pe Francis cum stă, deloc subtil, lângă scară, încercând să se pună la curent, dar și să stea deoparte, pentru că nu vrea să certe sau să pedepsească un Decker.

Mă ia în brațe și își sprijină bărbia de umărul meu, în același fel în care se relaxa pe pieptul meu când se pregătea să se uite la câte un documentar istoric.

O țin în brațe pentru că n-am nimic nou de zis. Vreau s-o sărut, dar nu vreau nimic fals de la ea. Dar e extrem de aproape și eu mă dau în spate ca s-o privesc și poate un ultim sărut ar fi real și pentru ea. Se uită fix la mine și mă apropii...

Tagoe intră în cameră și își pune mâna la ochi.

— A! Scuze.

Mă dau în spate.

— Nu, e OK.

— Ar trebui să facem înmormântarea, zice Tagoe. Dar ia-ți cât timp ai nevoie. E ziua ta. Scuze, nu e ziua ta, nu e ca o zi de naștere, din contră.

Are un spasm.

— O să-i aduc pe toți aici.

Iese.

— Nu vreau să te acaparez, zice Aimee, dar nu-mi dă drumul la mână, cel puțin nu până vin toți.

Aveam nevoie de îmbrățișarea asta. Abia aștept să-i strâng în brațe pe plutonieni, după înmormântare, într-o ultimă îmbrățișare de grup din Sistemul Solar Pluto.

Stau fix în mijlocul canapelei. De-abia pot să respir, e al dracului de greu. Malcolm stă în stânga, Aimee, în dreapta, și Tagoe, la picioarele noastre. Peck stă deoparte, se joacă cu telefonul lui Aimee. Urăsc că e pe telefonul ei, dar eu l-am spart pe-al lui, așa că n-am ce comenta.

E prima mea înmormântare de Decker – familia mea nu a vrut să organizeze una pentru ei, pentru că se aveau unul pe celălalt și nu aveau nevoie de altcineva, de colegi sau de prieteni vechi. Poate dacă aș fi mers la altele, aș fi fost pregătit pentru modul în care Jenn Lori îmi vorbește direct mie, nu celorlalți participanți. Mă face să mă simt vulnerabil și văzut

și îmi umple ochii de lacrimi, ca atunci când cineva îmi cântă „La mulți ani" —serios, în fiecare an, mereu e la fel.

A fost.

— ... Nu ai plâns niciodată, deși aveai toate motivele, de parcă încercai să dovedești ceva. Ceilalți...

Jenn Lori nu se întoarce la plutonieni, nici măcar o secundă. Se uită fix la mine, de parcă suntem la un concurs de privit. Respect.

— Toți au plâns, dar ochii tăi erau așa de triști, Rufus. Nu te-ai uitat la niciunul dintre noi câteva zile. Eram convinsă că, dacă cineva mi-ar fi luat locul, nici n-ai fi băgat de seamă. Singurătatea ta a fost grea până când ți-ai găsit prieteni și ceva mai mult.

Mă întorc spre Aimee, care nu își ia ochii de la mine – aceeași privire tristă cu care s-a uitat la mine și când mi-a dat papucii.

— Mereu m-am simțit bine când am fost cu toții împreună, spune Francis.

Nu vorbește despre seara asta, știu asta. Pun pariu că e de rahat să mori, dar să fii aruncat în pârnaie în timp ce viața se desfășoară fără tine trebuie să fie și mai rău.

Francis se uită la mine, dar nu mai zice nimic.

— Nu avem toată ziua la dispoziție.

Îi face un semn lui Malcolm.

— E rândul tău.

Malcolm se duce în mijlocul camerei, cu spatele cocoșat spre bucătărie. Își drege vocea și e răgușit, de parcă are ceva blocat în gât, și din gură îi zboară niște scuipat. Mereu a fost vai de capul lui, genul de tip care o să te facă de râs fără să vrea, pentru că nu are nici maniere, nici filtru. Dar poate și să-ți dea lecții la algebră și să țină un secret și despre asta aș vorbi eu dacă ar trebui să-i scriu necrologul.

— Ai fost... ești fratele nostru, Roof. E de căcat. Complet de căcat.

Își ține capul plecat și își rupe pielițele de la mâna stângă.

— Ar trebui să mă ia pe mine în locul tău.

— Nu zice asta. Pe bune, taci din gură.

— Serios, spune. Știu că nimeni nu trăiește pentru totdeauna, dar tu ar trebui să trăiești mai mult decât alții. Contezi mai mult decât alți oameni. Așa e viața. Eu sunt acest mare nimic, care nu poate nici să se țină de pus produsele în pungile oamenilor și tu...

— Eu mor, îl întrerup și mă ridic.

M-am enervat și îl lovesc tare în braț. Nici nu-mi cer scuze.

— Eu mor și nu putem face schimb de vieți. Nu ești un mare nimic, dar tot ai putea să te aduni puțin.

Tagoe se ridică, își masează gâtul și încearcă să nu mai aibă un spasm.

— Roof, o să-mi fie dor să ne închizi gurile așa. Tu mă oprești să nu-l asasinez pe Malcolm când mănâncă din farfuriile noastre și nu trage apa cum trebuie. Eram pregătit să-ți văd mutra până la adânci bătrânețe.

Tagoe își scoate ochelarii și își șterge lacrimile cu dosul mâinii, ca mai apoi să și-o încleștеze într-un pumn. Se uită în sus, de parcă așteaptă să pice din tavan vreo piñata a morții.

— Ar fi trebuit să trăiești mult.

Nimeni nu mai zice nimic, doar plâng și mai tare. Sunetul tuturor jelindu-mă înainte să mor îmi trimite fiori pe șira spinării. Vreau să-i consolez, dar nu pot să-mi revin. Am petrecut mult timp simțindu-mă vinovat că am trăit mai mult decât familia mea, dar acum nu pot să scap de vina asta dubioasă de Decker, știind că îmi las oamenii în urmă.

Aimee se duce în mijlocul camerei și știm cu toții că acum chiar o să fie pe bune. Brutal.

— E aiurea să zic că am impresia că-s prizonieră într-un coșmar? Mereu mi se părea că lumea e prea dramatică atunci când spune asta: „Parcă ar fi un coșmar". Serios, asta-i tot ce

Jenn Lori face semn spre bucătărie.

— Pleacă!

Îmi iau casca și merg cu spatele spre bucătărie, uitându-mă bine la toți plutonienii. Tata a zis odată că să-ți iei rămas-bun e „cel mai posibil imposibil", pentru că niciodată nu vrei s-o faci, dar ar fi o prostie să nu, dacă ți se dă șansa. Mie mi s-a furat șansa asta, pentru că la înmormântarea mea a venit persoana nepotrivită.

Scutur din cap și fug prin spate, încercând să-mi recapăt respirația. O iau prin curtea din spate, pe care toți o urâm din cauza țânțarilor și a mușteloi, apoi sar gardul. Mă furișez în față, ca să văd dacă am vreo șansă să-mi iau bicicleta înainte să trebuiască s-o tai pe jos. Mașina de poliție e parcată afară, dar cred că ambii polițiști sunt înăuntru, poate chiar în curte, dacă m-a turnat Peck. Îmi iau bicicleta și fug pe trotuar. Mă arunc pe șa cum capăt puțin avânt.

Nu știu unde merg, dar pedalez încontinuu.

Mi-am trăit propria înmormântare, dar aș fi preferat să fiu deja mort.

simți când te lovește tragedia? Nu știu cum voiam să se simtă, dar acum știu că au pus punctul pe i. Un alt clișeu, în fine. Vreau să mă trezesc. Și dacă nu pot să mă trezesc, vreau să dorm pentru totdeauna, să am o șansă să visez toate lucrurile frumoase legate de tine, ca atunci când te uitai la mine pentru mine, nu ca să te holbezi la mizeria asta de pe fața mea.

Aimee își atinge inima și de-abia poate să zică următoarele cuvinte.

— Doare așa de tare, Rufus, să mă gândesc că n-o să mai fii aici, ca n-o să mai pot să te sun, să te îmbrățișez, să...

Nu se mai uită la mine; mijește ochii la ceva din spatele meu și își lasă mâna să cadă.

— A chemat cineva poliția?

Sar de pe canapea și văd luminile roșii și albastre în fața casei. O clipă care pare aberant de scurtă și teribil de lungă, gen opt eternități, mă ia o panică totală. O singură persoană nu pare surprinsă sau crizată. Mă întorc la Aimee și amândoi ne uităm la Peck.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, zice Aimee și se repede la el.

Îi smulge telefonul din mână.

— M-a atacat! urlă Peck. Nu-mi pasă dacă e pe ducă.

— Nu e o bucată de carne expirată, e un om! țipă și Aimee.

Rahat. Nu știu cum a făcut-o Peck, pentru că nu a sunat pe nimeni de aici, dar m-a turnat la poliție la propria mea înmormântare. Sper ca cei de la Crainicii Morții să-l sune pe nenorocit în următoarele minute.

— Ieși prin spate, zice Tagoe, cu spasmele scăpate de sub control.

— Trebuie să veniți cu mine. Și voi ați fost acolo.

— Noi o să-i încetinim, zice Malcolm. O să-i convingem să te lase în pace.

Se aude cineva la ușă.

MATEO

2:52 a.m.

A treia oară nu a fost cu noroc. Nici nu pot să spun sigur dacă Elle este Decker, dar am blocat-o fără să investighez, pentru că m-a spamat cu linkuri cu „lucruri amuzante care s-au terminat prost". Dup-aia am închis aplicația. Trebuie să recunosc că mă simt puțin răzbunat pentru modul în care mi-am trăit viața, pentru că oamenii pot fi cel mai rău lucru. E greu și să ai o conversație respectuoasă, nemaivorbind să-ți faci un Ultim Prieten.

Tot primesc notificări cu mesaje noi, dar le ignor, pentru că sunt la nivelul 10 din A Dark Vanishing, un joc supergreu pe Xbox Infinity, care mă face să vreau să caut coduri de trișare. Eroul meu, Cove, un vrăjitor de ordin șaptesprezece, cu foc în loc de păr, nu poate să avanseze prin acest regat lovit de sărăcie fără să îi ofere o ofrandă prințesei. Așa că trec (mă rog, Cove trece) pe lângă toți negustorii care încearcă să-și vândă acele de bronz și lacătele ruginite și merg direct la pirați. Probabil m-am pierdut în propriile gânduri pe drumul spre port, pentru că pașii lui Cove aterizează pe o mină și nu am timp să trec pe modul-fantomă în timpul exploziei – brațele lui Cove zboară pe geamul unei colibe, capul îi țâșnește în cer și picioarele i se zdrobesc complet.

Inima îmi bate cu putere cât timp se încarcă și brusc Cove reapare, ca nou. Cove o duce bine.

Eu n-o să pot să renasc mai târziu.

Îmi irosesc timpul aici și...

În camera mea sunt două biblioteci. În biblioteca albastră de jos sunt cărțile mele preferate, de care n-am putut să mă despart la niciuna dintre donațiile lunare de cărți pe care le fac clinicii pentru adolescenți de pe strada noastră. Cea albă, de sus, e plină de cărți pe care mereu am vrut să le citesc.

... Iau cărțile, de parcă mai am timp să le citesc pe toate: vreau să știu cum face față băiatul unei lumi care a continuat fără el, după ce este readus la viață printr-un ritual. Sau cum a fost pentru fetița care nu a mai putut să apară pe scenă la spectacolul de la școală, pentru că părinții ei au primit alerta de la Crainicii Morții în timp ce ea visa la piane. Sau cum acest erou, cunoscut drept Speranța Oamenilor, a primit mesaje de la niște profeți asemănători cu Crainicii Morții, care i-au spus că o să moară cu șase zile înainte de ultima bătălie, când era sigur că-l va înfrânge pe Regele Răului. Arunc cărțile în celălalt colț al camerei și dau și câteva dintre preferatele mele pe jos, pentru că diferența dintre ce mi-a plăcut și ce n-o să am ocazia să-mi placă nu mai contează.

Mă duc repede la boxe și aproape le izbesc de perete, dar mă opresc în ultima secundă. Cărțile nu au nevoie de electricitate, dar boxele, da, așa că totul s-ar putea termina aici. Boxele și pianul mă tachinează, îmi aduc aminte de toate dățile în care mă grăbeam acasă de la școală, ca să am cât mai mult timp singur cu muzica, până să se întoarcă tata din turele lui de manager la magazinul de bricolaj. Cântam, dar nu prea tare, ca să nu mă audă vecinii.

Smulg o hartă de pe perete. Nu am călătorit niciodată în afara orașului și nu o să merg niciodată cu avionul în Egipt, să văd templele și piramidele, și nici n-o să mai ajung în orașul natal al tatei din Puerto Rico, să vizitez pădurile tropicale

în care el mergea atât de des când era mic. Rup harta, lăsând toate țările și orașele să-mi cadă la picioare.

E haos aici. Ca atunci când eroul unui film fantasy de succes stă pe ruinele satului devastat de război, bombardat, pentru că personajele negative nu l-au găsit pe el acolo. Numai că aici, în loc de clădiri demolate și cărămizi dezintegrate, sunt cărți deschise cu paginile în jos pe podea, cu cotoarele distruse ieșind în afară, în timp ce altele sunt aruncate unele peste celelalte. Nu pot să mă adun și să pun totul la loc, pentru că, dacă aș face asta, sigur aș ajunge să le aranjez în ordine alfabetică și aș încerca să lipesc harta. (Jur că nu e o scuză să nu-mi fac curat în cameră.)

Închid Xbox Infinity, unde Cove a reapărut, cu toate membrele intacte, de parcă nu a explodat acum câteva minute. Cove stă la punctul de pornire, cu toiagul în mână.

Trebuie să fac ceva. Îmi iau iar telefonul și redeschid aplicația Ultimul Prieten. Sper să reușesc să evit oamenii care sunt la fel de periculoși ca minele.

o idee bună să mă ascund în văzul tuturor Nu știu, nu sunt James Bond, nu am vreun ghid care să-mi spună cum să mă ascund de băieții răi.

Rahat, *eu* sunt băiatul rău.

Dar nu mă pot mișca. Inima îmi bate cu putere, picioarele îmi iau foc și trebuie să-mi trag sufletul.

Stau pe trotuar, lângă benzinărie. Miroase a pișat și a bere ieftină. Pe zidul cu pompe pentru biciclete e un graffiti cu două siluete. Cele două siluete seamănă cu tipul de pe semnul de la băile pentru bărbați. Cu vopsea portocalie scrie: Aplicația Ultimul Prieten.

Mi se tot ia șansa să-mi iau rămas-bun. Nici o ultimă îmbrățișare cu familia, nici o ultimă îmbrățișare cu plutonienii. Frate, nici măcar nu e despre luat rămas-bun, dar n-am apucat să le mulțumesc pentru tot ce-au făcut pentru mine. Pentru loialitatea pe care mi-a arătat-o Malcolm mereu. Pentru cât de penale au fost scenariile de filme B ale lui Tagoe, gen *Canary Clown and the Carnival of Doom* sau *Snake Taxi* – deși *Substitute Doctor* a fost groaznic, chiar și pentru un film prost. Personajul care îl imita pe Francis m-a făcut să râd atât de tare, încât l-am implorat să se oprească, pentru că mă dureau coastele. Pentru după-amiaza în care Jenn Lori m-a învățat să joc solitaire, ca să am o ocupație, dar și să am timp pentru mine. Pentru conversația bestială pe care am avut-o cu Francis, când am rămas singurii treji din casă, pentru cum mi-a zis că, în loc să complimentez pe cineva pentru cât de bine arată, replicile mele ar trebui să fie mai personale, pentru că „oricine poate avea ochi frumoși, dar doar persoana potrivită poate să fredoneze alfabetul și să ți se pară cea mai bună melodie din lume". Pentru cum Aimee a fost mereu sinceră, chiar și acum, când m-a eliberat, spunându-mi că nu mai e îndrăgostită de mine.

Chiar aș fi putut să mai am o ultimă îmbrățișare cu sistemul solar plutonian. Nu mă mai pot întoarce acum. Poate

RUFUS

2:59 a.m.

Aș fi vrut ca cei de la Crainicii Morții să mă fi sunat înainte să-mi distrug viața în noaptea asta.

Dacă m-ar fi sunat noaptea trecută, m-ar fi trezit din visul în care pierdeam la maraton în fața unor copii pe triciclete. Dacă m-ar fi sunat acum o săptămână, nu aș mai fi stat treaz până târziu să citesc toate bilețelele lăsate de Aimee, de când încă eram împreună. Dacă m-ar fi sunat acum două săptămâni, ar fi întrerupt o ceartă cu Malcolm și Tagoe, despre cum eroii din Marvel sunt mai mișto decât cei din DC (și poate aș fi rugat mesagerul să-și dea cu părerea). Dacă m-ar fi sunat acum o lună, ar fi ucis tăcerea de mormânt care s-a lăsat după ce Aimee a plecat. Dar, nu, Crainicii Morții au sunat în noaptea asta, când îl rupeam în bătaie pe Peck, ceea ce a făcut-o pe Aimee să-l aducă acasă să îmi ceară socoteală, ceea ce l-a făcut pe Peck să cheme poliția și mi-a întrerupt înmormântarea, ceea ce m-a făcut pe mine să fiu complet singur acum.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi sunat cu o zi mai devreme.

Aud sirene de poliție și continuu să pedalez. Sper că s-a întâmplat altceva.

Mai merg câteva minute înainte să fac o pauză și să mă opresc între un McDonald's și o benzinărie. E multă lumină, poate e o tâmpenie să mă așez în genunchi aici, dar poate e

n-ar fi trebuit să fug. Bănuiesc că vor fi mai multe acuzații, din cauză c-am fugit, dar n-am avut timp să mă gândesc.

Trebuie să mă revanșez față de ei. Au spus doar adevărul în timpul necrologurilor. Am cam dat-o în bară în ultima vreme, dar sunt un băiat bun. Malcolm și Tagoe nu ar fi fost frații mei dacă nu eram, iar Aimee nu ar fi fost iubita mea dacă eram o jigodie.

Ei nu pot să fie cu mine, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu singur.

Chiar nu vreau să fiu singur.

Mă adun puțin și merg la zidul unde e graffitiul și un poster pătat cu benzină, care face reclamă la ceva numit Creează un Moment. Mă uit la siluetele de pe Ultimul Prieten. De când a murit familia mea, aș fi putut să jur că o să mor singur. Poate chiar așa o să fie, dar, doar pentru că am fost lăsat în urmă, nu înseamnă că nu pot să am un Ultim Prieten. Știu că e un Rufus bun în mine, Rufus cel de demult, și poate un Ultim Prieten poate să-l readucă la suprafață.

Nu mă omor după aplicații, dar nici după bătut oamenii măr, așa că deja am ieșit din zona de confort azi. Intru în magazinul de aplicații și descarc Ultimul Prieten. Se descarcă megarepede; probabil o să mă rupă la net, dar cui îi pasă?

Mă înregistrez ca Decker, îmi fac profilul, încarc o poză veche de pe Instagram și sunt gata.

Când primesc șapte mesaje în primele cinci minute, parcă mă simt mai puțin singur – deși un tip o tot dă aiurea despre cum are el leacul pentru moarte în pantaloni și yo, mai bine mor.

MATEO

3:14 a.m.

Îmi schimb setările de la profil, să le apar doar celor între șaisprezece și optsprezece ani; bărbații și femeile mai în vârstă nu se mai pot da la mine. Merg chiar mai departe și acum doar Deckerii mă pot contacta, ca să nu mai am de-a face cu cineva care vrea să cumpere o canapea sau iarbă. Asta scade radical numărul de membri online. Sunt sigur că sunt sute, dacă nu chiar mii de adolescenți care au primit alerta azi, dar sunt doar 89 de Deckeri înregistrați cu vârste cuprinse între șaisprezece și optsprezece ani și care sunt online acum. Primesc un mesaj de la o fată de optsprezece ani, pe nume Zoe, dar o ignor când văd profilul unui băiat de șaptesprezece ani, Rufus; mereu mi-a plăcut numele ăsta. Dau click pe profilul lui.

Nume: Rufus Emeterio
Vârstă: 17
Sex: Bărbat
Înălțime: 1,78
Naționalitate: Cubanez-American
Orientare sexuală: Bisexual
Ocupație: Pierzător de timp profesionist
Interese: Ciclismul. Fotografia.
Filme/Seriale/Cărți preferate: <sari peste>

Cine ai fost pe timpul vieții: Am supraviețuit unui eveniment, deși nu trebuia.
Ultimele dorințe: Să aranjez totul.
Ultimele gânduri: Era și timpul. Am făcut greșeli, dar o să ies din scenă cum trebuie.

Eu vreau mai mult timp, mai multe vieți, în timp ce acest Rufus Emeterio deja și-a acceptat soarta. Poate are tendințe sinucigașe. Sinuciderea nu poate fi prevăzută cu exactitate, dar moartea în sine, da. Dacă se va automutila, nu ar trebui să fiu în preajma lui – ar putea să fie chiar el motivul pentru care o să dau colțul. Dar poza lui se bate cap în cap cu teoria asta: zâmbește și are ochi blânzi. O să vorbesc cu el și, dacă îmi dă o stare bună, poate o să fie genul de tip a cărui sinceritate o să mă facă să mă accept așa cum sunt.

O să-i scriu. Nu e nimic riscant în a saluta pe cineva.

Mateo T. (3:17 a.m.): Îmi pare rău că o să mori, Rufus.

Nu sunt obișnuit să mă bag în seamă cu străini așa. În trecut, m-am gândit de câteva ori dacă n-ar fi bine să-mi fac profil să le țin Deckerilor de urât, dar nu mi s-a părut că am multe de oferit. Acum, că sunt eu însumi un Decker, înțeleg disperarea să mă conectez și mai mult.

Rufus E. (3:19 a.m.): Hei, Mateo. Mișto pălărie.

Nu doar că a răspuns, dar îi și place șapca mea de Luigi din poza de profil. Deja se conectează cu persoana care vreau să devin.

Mateo T. (3:19 a.m.): Mersi. Cred c-o să las pălăria acasă. Nu vreau atâta atenție.

Rufus E. (3:19 a.m.): Bună idee. O șapcă de Luigi nu e chiar ca una de baseball, nu?
Mateo T. (3:19 a.m.): Exact.
Rufus E. (3:20 a.m.): Stai. Încă n-ai ieșit din casă?
Mateo T. (3:20 a.m.): Nup.
Rufus E. (3:20 a.m.): De-abia acum ai primit alerta?
Maeo T. (3:20 a.m.): Crainicii Morții m-au sunat puțin după miezul nopții.
Rufus E. (3:20 a.m.): Ce-ai făcut toată noaptea?
Mateo T. (3:20 a.m.): Am făcut curat și m-am jucat pe Xbox.
Rufus E. (3:20 a.m.): Ce joc?
Rufus E. (3:21 a.m.): Nu contează. Nu e nimic ce vrei să faci? Ce mai aștepți?
Mateo T. (3:21 a.m.): Vorbeam cu un posibil Ultim Prieten și nu a fost... prea bine, ca să fiu drăguț.
Rufus. E. (3:21 a.m.): De ce ai nevoie de un Ultim Prieten ca să-ți începi ziua?
Mateo T. (3:22 a.m.): De ce ai TU nevoie de un Ultim Prieten, dacă ai prieteni?
Rufus E. (3:22 a.m.): Eu te-am întrebat primul.
Mateo T. (3:22 a.m.): Corect. Cred că e o nebunie să ies din casă, știind că ceva sau CINEVA o să mă omoare. Și pentru că sunt niște „Ultimi Prieteni" care susțin că au leacul pentru moarte în pantaloni.
Rufus E. (3:23 a.m.): Am vorbit și eu cu sulă bleagă ăla. Nu cu sula lui la propriu. Dar l-am raportat și l-am blocat după. Promit că sunt mai OK decât tipul ăla. Bănuiesc că asta nu spune multe. Vrei să vorbim pe video? Îți trimit o invitație.

Îmi apare o iconiță cu o siluetă care vorbește la telefon. Aproape că resping apelul, prea confuz de cât de brusc e totul, dar răspund înainte ca telefonul să dispară, înainte ca Rufus

să dispară. Ecranul se face negru câteva secunde, apoi apare un străin cu fața pe care Rufus o are la profil. E transpirat și se uită în jos, dar ochii lui mă găsesc repede și mă simt expus, poate chiar și puțin amenințat, de parcă ar fi vreo legendă înspăimântătoare din copilărie, care poate să bage mâna prin ecran și să mă tragă într-o lume întunecată. În apărarea imaginației mele hiperactive, Rufus a încercat deja să se ia de mine, să mă scoată din lumea mea și să mă ducă în lumea de dincolo, deci...

— Yo, zice Rufus. Mă vezi?

— Da, bună. Eu sunt Mateo.

— Hei, Mateo. Scuze că te-am sunat așa de brusc, spune Rufus. E cam greu să ai încredere în cineva pe care nu-l vezi, înțelegi?

— Nu-i panică.

De unde e el, se vede o lumină puternică, dar tot pot să-i disting fața mulatră. Mă întreb de ce e așa de transpirat.

— Ai vrut să știi de ce prefer un Ultim Prieten, și nu prietenii din viața reală, nu?

— Da, îi zic. Dacă nu e prea personal.

— Neah, nu-ți face griji. Nu cred că ar trebui să existe ceva „prea personal" între Ultimii Prieteni. Pe scurt: eram cu părinții și cu sora mea, când mașina noastră s-a răsturnat în râul Hudson și i-am privit murind. Nu vreau ca prietenii mei să trăiască cu vina asta. Trebuie să fiu sincer și să mă asigur că ești OK cu asta.

— Cu faptul că ți-ai lăsat prietenii în urmă?

— Nu. Cu ideea că s-ar putea să mă vezi murind.

Sunt pus în fața celei mai grele alegeri azi: s-ar putea să trebuiască să-l văd cum moare, dacă nu cumva o să fie invers și ambele variante mă fac să vreau să vomit. Nu e ca și cum deja simt o legătură puternică cu el, dar ideea că ar trebui să privesc pe oricine cum moare îmi face rău și mă întristează și

mă înfurie – și de-asta întreabă. Dar nici să nu fac nimic nu-i o soluție.

— Da, OK. Pot s-o fac.

— Serios? Mai e și toată faza aia cu tine care nu ieși din casă. Fie că-ți devin Ultim Prieten sau nu, tot n-am de gând să-mi petrec restul vieții ascuns în apartamentul cuiva – și nu vreau să faci nici tu asta, dar trebuie să mă ajuți și tu, Mateo, zice Rufus.

Felul în care îmi zice numele mă face să mă simt mai bine, nu e deloc așa cum mi-am imaginat că l-ar spune ciudatul ăla, Robby; e mai degrabă ca un dirijor care te încurajează înaintea unui concert cu casa închisă.

— Crede-mă, știu că poate fi nasol în lume. A existat un moment în care am crezut că nimic nu mai are rost.

— Da? Ce s-a schimbat?

Nu vreau să sune ca o provocare, dar într-un fel este. Nu am de gând să ies din siguranța casei mele așa de ușor.

— Ți-ai pierdut familia și după ce s-a întâmplat?

— Nu am mai avut chef să trăiesc, zice Rufus, uitându-se în altă parte. Și aș fi fost OK dacă m-aș fi dus și eu. Dar nu asta ar fi vrut părinții și sora mea pentru mine. E megaaiurea, dar faptul că am supraviețuit mi-a arătat că e mai bine să trăiești dorindu-ți să fii mort, decât să mori și să-ți fi dorit să trăiești pentru totdeauna. Dacă eu pot să pierd tot și să-mi schimb atitudinea, trebuie să ne întâlnim la jumătatea drumului, frate, până nu e prea târziu. Trebuie s-o faci.

S-o fac. Asta am scris și în profilul meu. A fost mai atent decât alții și i-a păsat de mine, ca unui prieten.

— OK, zic. Cum procedăm? E vreun salut special sau ceva?

Sper ca încrederea să nu-mi fie trădată, așa cum a fost până acum.

— Putem să ne facem un salut când ne întâlnim, dar, până atunci, promit să fiu cum e Mario pentru Luigi, doar că n-o să

atrag toată atenția asupra mea. Unde vrei să ne întâlnim? Eu sunt lângă farmacia din...

— Am o condiție, îi zic.

Își mijește ochii și probabil se gândește la cine știe ce o să-i arunc acum.

— Ai zis că trebuie să ne întâlnim la jumătatea drumului, dar trebuie să vii să mă iei de acasă. Nu e o capcană, jur.

— Sună ca o capcană, zice Rufus. O să găsesc un alt Ultim Prieten.

— Nu e! Jur!

Aproape că scap telefonul. Am distrus totul.

— Serios, eu...

— Glumesc, frate, zice. O să-ți trimit numărul meu de telefon, ca să-mi dai adresa. Și facem după un plan.

Sunt la fel de ușurat ca atunci când Andrea, de la Crainicii Morții, mi-a zis Timothy în mijlocul apelului, când am crezut că am dat peste o nouă șansă la viață. Doar că, de data asta, e OK să mă relaxez de tot... cred.

— Bine, îi zic.

Nu îmi zice pa sau altceva, doar se mai uită puțin la mine, de parcă ar vrea să mă măsoare sau poate doar se întreabă dacă îl ademenesc într-o capcană.

— Ne vedem în curând, Mateo. Încearcă să nu mori înainte să ajung.

— Încearcă să nu mori pe drum, îi zic. Ai grijă, Rufus.

Rufus dă din cap și încheie apelul video. Îmi trimite numărul lui de telefon și sunt tentat să-l sun, să mă asigur că tot el răspunde; nu vreun ciudat care-l plătește să facă rost de adresele unor tineri vulnerabili. Dar, dacă continui să mă îndoiesc de Rufus, treaba asta cu Ultimul Prieten n-o să meargă.

Sunt puțin îngrijorat că-mi petrec Ziua Sfârșitului cu cineva care a acceptat că o să moară, cineva care a făcut gre-

șeli. Nu-l cunosc, evident, și s-ar putea să se dovedească extrem de dăunător – la urma urmei, stă afară, noaptea, în ziua în care e sigur c-o să moară. Dar orice decizie am lua – solo sau împreună – linia noastră de sosire rămâne aceeași. Nu contează de câte ori ne uităm în stânga și-n dreapta. Nu contează dacă nu mergem la skydiving ca să nu riscăm, chiar dacă asta înseamnă că n-o să zburăm niciodată, așa cum fac supereroii mei preferați. Nu contează dacă ne ținem capetele plecate când trecem pe lângă o gașcă într-un cartier rău famat.

Oricum am hotărî să trăim, amândoi murim la sfârșit.

PARTEA A DOUA:

ULTIMUL PRIETEN

O corabie este în siguranţă în port.

Dar nu pentru asta sunt construite corăbiile.

- John A. Shedd

ANDREA DONAHUE

3:30 a.m.

Crainicii Morții nu au sunat-o pe Andrea Donahue, pentru că ea nu moare astăzi. Andrea însăși, unul dintre cei mai buni agenți de la Crainicii Morții, de când s-a inventat compania, în urmă cu șapte ani, a dat multe telefoane astăzi, vestind Ziua Sfârșitului. În noaptea asta, între 12 și 3, Andrea a sunat 67 de Deckeri; nu e cel mai bun număr al ei, dar s-a dovedit greu să-și bată propriul record de 92 de apeluri pe o tură, mai ales de când a fost pusă sub supraveghere, pentru că trece prea repede prin telefoane.

Cică.

Când iese din clădire, șchiopătând, cu bastonul ei, Andrea speră că cei de la Resurse Umane n-o să treacă prin apelurile ei din noaptea asta, chiar dacă știe că speranța e un lucru periculos în meseria asta. Andrea a încurcat niște nume, prea grăbită să treacă de la un Decker la altul. Ar fi un moment foarte prost să-și piardă slujba, la câți bani dă pe terapia de care are nevoie de la accident, nemaivorbind de taxele de școlarizare ale fiicei ei. Și mai e și singura slujbă la care e bună, pentru că și-a dat seama de ceva ce toți ceilalți nu au înțeles și au preferat să fugă la slujbe mai puțin apăsătoare.

Regula nr. 1/1: Deckerii nu mai sunt oameni.

Atât. Respectă această unică regulă și nu va trebui să-ți petreci ore întregi cu psihologii companiei. Andrea știe că nu

mai poate face nimic pentru Deckeri. Nu le poate aranja pernele, nu le poate servi ultima masă, nu îi poate ține în viață. Nu vrea să-și piardă timpul rugându-se pentru ei. Nu vrea să se implice în poveștile lor de viață și nu vrea să plângă pentru ei. Le spune pur și simplu că o să moară și trece mai departe. Cu cât scapă mai repede de un apel, cu atât mai repede poate să dea de următorul Decker.

Andrea își reamintește în fiecare noapte cât de norocoși sunt Deckerii că ea lucrează pentru ei. Ea nu le spune oamenilor pur și simplu că o să moară. Le dă o șansă să trăiască cu adevărat.

Dar nu poate să trăiască în locul lor. Ei trebuie să se ocupe de asta.

Ea deja și-a făcut treaba și încă foarte bine.

RUFUS

3:31 a.m.

Merg pe bicicletă spre casa puștiului ăstuia, Mateo. Ar face bine să nu fie vreun criminal în serie, dacă nu... Neah, e OK. E clar că-și petrece prea mult timp în propria minte și e probabil prea antisocial pentru binele lui. Serios, fiți atenți: chiar o să-l iau de-acasă, de parcă e vreun prinț blocat într-un turn înalt și are nevoie de cineva care să-l salveze. Cred că, odată ce o să trecem peste partea ciudată, o să fie un superpartener. Dacă nu, putem oricând să ne despărțim. Ar fi nasol, că am pierde timp pe care nu-l avem, dar asta e. Măcar faptul că am un Ultim Prieten ar trebui să-i facă pe prietenii mei să se simtă puțin mai bine că umblu aiurea prin oraș. Pe mine, cel puțin, mă face să mă simt ceva mai bine.

MALCOLM ANTHONY

3:34 a.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Malcolm Anthony în noaptea asta, pentru că el nu moare astăzi, dar viitorul i-a fost amenințat. Malcolm și prietenul lui cel mai bun, Tagoe, nu le-au dat polițiștilor niciun indiciu cu privire la locul unde s-ar fi putut duce Rufus. Malcolm le-a zis că Rufus e Decker și că nu are niciun rost să îl urmărească, dar polițiștii n-au putut să-l lase să scape nepedepsit, nu după un asalt atât de grav. Așa că Malcolm a venit cu o idee genială, din acelea care îți distrug viața: i-a făcut să-l aresteze pe el.

Malcolm se certase cu polițiștii și se împotrivise arestului, dar marea hibă din planul lui a fost faptul că n-a putut să i-l comunice și lui Tagoe, care a sărit în scandal cu mult mai multă agresivitate decât a făcut-o Malcolm însuși.

Amândoi sunt în prezent escortați la secția de poliție.

— N-are niciun sens, zice Tagoe de pe bancheta din spate a mașinii.

Nu-și mai scrâșnește dinții și nici nu mai urlă despre cum nu a făcut nimic, așa cum a făcut când i-au pus cătușele, chiar dacă Malcolm și Aimee l-au implorat să tacă.

— N-o să-l găsească pe Rufus. O să scape de ei pe...

— Taci.

De data asta, lui Malcolm nu îi e teamă de acuzațiile suplimentare care ar putea să i se aducă lui Tagoe. Malcolm știe

deja că Rufus a reușit să fugă pe bicicletă. Bicicleta nu era la locul ei când au fost scoși din casă. Și mai știe și că Rufus chiar poate să scape de polițiști pe bicicletă, dar nu vrea ca ei să stea cu ochii pe toți băieții pe bicicletă și să-l găsească. Dacă-l vor, o să trebuiască să muncească pentru asta.

Malcolm nu poate să-i ofere prietenului său o zi în plus, dar poate să-i câștige niște timp în plus în care să trăiască.

Asta presupunând că Rufus mai e în viață.

Malcolm n-are o problemă să încaseze lovitura asta pentru Rufus și știe că nici el nu e tocmai nevinovat, asta e clar. Plutonienii s-au strecurat din casă mai devreme, cu intenția de a-l snopi în bătaie pe Peck, iar Rufus a făcut o treabă foarte bună de unul singur. Malcolm nici măcar nu s-a mai bătut cu cineva până acum, deși mulți zic că e un puști violent, doar pentru că are 2 metri, aproape 100 de kile și e negru. Doar pentru că are conformația unui luptător, nu înseamnă că e un criminal. Și acum Malcolm și Tagoe vor fi încadrați la delincvenți juvenili.

Dar măcar o să trăiască.

Malcolm se uită pe geam, dorindu-și să-l zărească măcar o clipă pe Rufus la un colț de stradă, și în cele din urmă începe să plângă, niște hohote zgomotoase, cutremurătoare, nu pentru că o să aibă cazier, nu pentru că i-e frică să se ducă la secție și nici măcar pentru că Rufus o să moară, ci pentru că cea mai mare crimă din toată seara e că nu a mai putut să-și strângă în brațe prietenul cel mai bun, pentru ultima dată.

MATEO

3:42 a.m.

Bate cineva la ușă, așa că mă opresc și fac liniște.

Tot felul de emoții mă cuprind deodată: dacă nu e Rufus, deși nimeni altcineva nu ar mai trebui să sune la ușă atât de târziu? Dacă e Rufus, dar a venit cu o bandă de hoți sau ceva de genul ăsta? Dacă e tata, care nu mi-a spus că s-a trezit, ca să-mi facă o surpriză – genul de miracol din Ziua Sfârșitului despre care se fac filme?

Mă apropii încet de ușă, deschid clapeta de la vizor și mă uit la Rufus, care se uită și el drept la mine, deși nu-mi dau seama dacă mă poate distinge sau nu.

— Sunt Rufus, zice de pe partea cealaltă a ușii.

Când scot lanțul din șină, sper că e singur. Deschid ușa și dau de un Rufus cât se poate de tridimensional în fața mea, nu de cineva la care mă uit într-un apel video sau printr-un vizor. Poartă o geacă gri-închis și niște pantaloni scurți albaștri de baschet, peste o pereche de pantaloni lungi de sală. Dă din cap. Nu zâmbește, dar pare prietenos oricum. Mă aplec în față, inima îmi bate cu putere, și mă uit pe hol, să verific dacă nu cumva are niște prieteni care se ascund afară, gata să sară pe mine pentru puținul pe care-l mai am. Dar holul e gol, iar acum Rufus zâmbește.

— Sunt pe teritoriul *tău*, frate, zice Rufus. Dacă vreunul dintre noi ar trebui să fie suspicios, eu sunt ăla. Yo, ar face bine să nu fie vreo schemă d-aia cu un copil sperios.

— Nu e nicio schemă, îi promit. Scuze. Sunt doar... stresat.

— Suntem în aceeași barcă.

Întinde mâna și i-o strâng. Are palma transpirată.

— Ești gata s-o ștergem? E o întrebare-capcană, evident.

— Oarecum, răspund.

Mi-a aterizat la ușă ca să-mi țină de urât și să mă scoată din sanctuarul meu, ca să pot să trăiesc, până n-o să mai fie cazul.

— Stai doar să-mi iau niște lucruri.

Nu-l invit înăuntru și nici el nu intră. Ține ușa deschisă din afară, în timp ce eu iau biletele pentru vecini și cheile. Sting lumina și trec pe lângă Rufus, iar el închide ușa în urma mea. Încui. Rufus se îndreaptă spre lift, dar eu o iau în direcția opusă.

— Unde te duci?

— Nu vreau ca vecinii să fie surprinși sau îngrijorați când nu răspund.

Las un bilet la 4F.

— Elliot mi-a gătit, pentru că mâncam doar vafe.

Mă întorc spre Rufus și las al doilea bilet la 4A.

— Iar Sean urma să vină să se uite la aragazul nostru stricat, dar acum nu mai trebuie să-și facă griji de asta.

— Mișto din partea ta, zice. Eu nu m-am gândit să fac asta.

Mă apropii de lift și mă uit peste umăr la Rufus, străinul care se ține după mine. Nu mă simt neliniștit, dar sunt atent. Vorbește de parcă am fi prieteni de ceva vreme, dar încă sunt suspicios. Ceea ce e normal, din moment ce tot ce știu despre el e că îl cheamă Rufus, că are o bicicletă, că e supraviețuitorul unei tragedii și că vrea să fie pentru mine ce e Mario pentru Luigi. Și că și el moare azi.

— Uau, nu luăm liftul, zice Rufus. Doi Deckeri într-un lift în Ziua Sfârșitului ar însemna fie să sfidăm moartea, fie începutul unei glume proaste.

— Ai dreptate, îi zic.

Liftul e riscant. În cel mai bun caz? Rămânem blocați. În cel mai rău caz? Evident. Din fericire, îl am pe Rufus aici să ia în calcul riscurile; bănuiesc că Ultimii Prieteni sunt un fel de antrenori.

— Hai s-o luăm pe scări, îi zic, de parcă ar mai fi și altă variantă să ajungem afară, gen o frânghie care atârnă pe geam sau un tobogan de urgență, ca la avioane.

Cobor cele patru etaje ca un copil care are voie prima dată pe scări, cu părinții la câteva trepte în față – doar că aici nu e nimeni să mă prindă dacă e să cad sau dacă Rufus se împiedică și cade peste mine.

Ajungem în hol în siguranță. Dau să apuc mânerul de la intrare – nu pot s-o fac. Sunt gata să mă retrag sus, când Rufus trece pe lângă mine și se împinge în ușă, iar aerul umed de vară târzie mă liniștește puțin. Chiar mă cuprinde speranța că eu și numai eu – scuze, Rufus – pot învinge moartea. Mă bucur de secunda asta, departe de realitate.

— Ia-o înainte, zice Rufus.

Pune presiune pe mine, dar tocmai asta e ideea relației ăsteia. Nu vreau să dezamăgesc pe niciunul dintre noi, mai ales pe mine.

Ies din hol, dar mă opresc odată ce ușa se închide în urma mea. Ultima dată când am ieșit a fost ieri după-amiază, când mă întorceam acasă de la spital, după ce-l vizitasem pe tata, de o Zi a Muncii cât se poate de banală. Dar să fiu afară acum e diferit. Mă uit la clădirile lângă care am copilărit, dar pe care nu le-am băgat în seamă niciodată. În apartamentele vecinilor mei încă mai sunt lumini aprinse. Pot chiar să aud un cuplu gemând; oameni care râd la un spectacol de comedie; altcineva care râde de la o altă fereastră, poate chiar la același spectacol de comedie sau pentru că e gâdilat de vreun iubit ori râde la vreo glumă pe care a primit-o de la cineva căruia îi pasă suficient de mult încât să-i scrie la ora asta.

Rufus bate din palme și mă scoate din transă.

— Primești zece puncte.

Se duce la un rastel și își ia bicicleta gri.

— Unde mergem? întreb, îndepărtându-mă foarte încet de ușa de la intrare. Ar trebui să avem un plan de bătaie.

— Planurile de bătaie presupun de obicei gloanțe și bombe, zice Rufus. Hai să facem un plan de acțiune.

Merge pe lângă bicicletă până la colțul străzii.

— Listele cu ultimele dorințe n-au niciun rost. Oricum n-o să le bifezi pe toate. Trebuie să te lași dus de val.

— Parcă ai fi un profesionist la treaba asta cu muritul.

Ce remarcă tâmpită. Îmi dau seama înainte ca Rufus să dea din cap.

— Păi, da, zice Rufus.

— Scuze. Nu...

Simt cum se apropie un atac de panică; pieptul mi se strânge, fața îmi ia foc, pielea și scalpul mă mănâncă.

— Nu pot să accept faptul că trăiesc o zi în care s-ar putea să am nevoie de o listă cu ultimele dorințe.

Mă scarpin pe cap și respir adânc.

— N-o să meargă. O să se întoarcă împotriva noastră. E o idee proastă să umblăm împreună, pentru că așa ne dublăm șansele să murim mai repede. Ca un punct de atracție pentru Deckeri. Dacă mergem pe stradă și eu mă împiedic și mă dau cu capul de un hidrant și...

Tac, gândindu-mă la durerea fantomă pe care o simți când te gândești cum ar fi să cazi cu fața direct într-un gard cu țepi sau cum ar fi să primești un pumn care-ți scoate toți dinții din gură.

— Poți să faci ce vrei, dar, chit că umblăm împreună sau nu, tot o mierlim, zice Rufus. N-are rost să-ți fie frică.

— Nu e așa de simplu. Nu murim din cauze naturale. Cum să încercăm să trăim, știind că un camion poate să dea peste noi când traversăm strada?

— O să ne uităm în ambele direcții, așa cum ni s-a tot spus să facem, de când eram mici.

— Și dacă cineva scoate un pistol?

— O să stăm departe de cartierele rău famate.

— Și dacă ne omoară un tren?

— Dacă o să fim pe niște șine de tren în Ziua Sfârșitului, o cam căutăm cu lumânarea.

— Și dacă...

— Nu-ți face asta singur!

Rufus închide ochii și și-i freacă cu pumnul. Îl scot din sărite.

— Putem să jucăm chestia asta toată ziua sau putem să stăm afară și, știi tu, chiar să trăim. Nu-ți arunca pe fereastră ultima zi.

Rufus are dreptate. Știu că are dreptate. Nu mă mai împotrivesc.

— O să îmi ia ceva timp să ajung unde ești tu acum. N-o să devin neînfricat doar pentru că știu că opțiunile mele sunt să fac ceva și să mor sau să nu fac nimic și tot să mor.

Nu-mi amintește că nu avem prea mult timp.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la tata și de la prietena mea cea mai bună.

Mă îndrept spre stația de metrou 10th Street.

— Asta putem să facem, zice Rufus. Eu n-am nimic special de făcut. Am avut deja înmormântarea și nu a mers chiar așa cum plănuiam. Dar nu mă aștept să se mai întâmple o dată.

Nu mă miră că cineva care își trăiește Ziua Sfârșitului așa de curajos a avut o înmormântare. Pun pariu că a avut mai mult de două persoane de la care să-și ia rămas-bun.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Niște prostii.

Rufus nu elaborează.

Mă uit în ambele sensuri, gata să trec strada, când văd o pasăre moartă pe drum, umbra ei mică de-abia se zărește în

lumina de la un bar din apropiere. Pasărea a fost aplatizată; capul spintecat e la câțiva centimetri mai încolo. Cred că a fost călcată de o mașină și apoi sfârtecată de o bicicletă – sper că nu de a lui Rufus. Pasărea asta sigur n-a primit o alertă care să-i spună că o să moară în noaptea asta, sau poate ieri, sau poate alaltăieri, deși îmi place să cred că șoferul care a omorât-o măcar a văzut-o și a claxonat-o. Dar poate avertismentul n-ar fi contat oricum.

Vede pasărea și Rufus.

— Ce nasol!

— Trebuie s-o dăm din drum.

Mă uit în jur, caut ceva cu care pot s-o iau de-acolo; știu că n-ar trebui s-o ating cu mâinile goale.

— Ce?

— Eu n-am o atitudine de genul oricum-e-moartă-așa-că-treci-peste, îi zic.

— Eu sigur n-am o atitudine de genul oricum-e-moartă-așa-că-treci-peste, răspunde Rufus, puțin iritat.

Trebuie să am grijă.

— Scuze. Din nou.

Încetez să mă mai uit în jur.

— Uite ce e! Când eram în clasa a treia, mă jucam afară, în ploaie, și un pui de pasăre a căzut din cuib. Am văzut fiecare secundă: cum pasărea a sărit de pe marginea cuibului, cum și-a întins aripile, cum a picat. Cum ochii ei cereau disperați ajutorul. Piciorul i s-a rupt de la impact și n-a putut să se târască la adăpost, așa că ploaia o țintuia la pământ.

— Pasărea aia a avut niște instincte proaste, să sară așa din copac, zice Rufus.

Măcar pasărea aia a avut curajul să plece de acasă.

— Mi-era teamă că o să moară înghețată sau că o să se înece, așa că am alergat și m-am așezat lângă ea, încercând s-o apăr cu picioarele, ca un fel de turn. Vântul rece ne-a venit

de hac amândurora, așa că n-am mai putut să mă duc la școală câteva zile, atât de tare am răcit.

— Și ce s-a întâmplat după?

— Habar n-am, recunosc. Îmi aduc aminte că m-am îmbolnăvit și că nu m-am dus la școală, dar cred că am blocat din memorie ce s-a întâmplat cu pasărea. Mă mai gândesc la ea din când în când, pentru că știu că n-am găsit o scară, s-o duc înapoi în cuib. Ar fi nasol să mă gândesc că am lăsat-o să moară în ploaie.

Mereu m-am gândit că momentul ăla a fost primul meu gest de bunătate, ceva ce am făcut pentru că am vrut să ajut altă ființă, nu pentru că tata sau vreun profesor se așteptau să fac asta.

— Dar pot să fac ceva mai mult pentru pasărea asta.

Rufus se uită la mine, respiră adânc, apoi se întoarce cu spatele și pleacă pe lângă bicicletă. Pieptul mi se strânge iar și e foarte posibil să aflu că am niște probleme de sănătate din cauza cărora o să mor azi, dar sunt ușurat când Rufus își parchează bicicleta lângă trotuar, fixând frâna cu piciorul.

— Stai să găsesc ceva pentru pasăre, zice. Să nu pui mâna pe ea.

Mă asigur că nu trece nicio mașină pe stradă.

Rufus se întoarce cu un ziar mototolit și mi-l dă.

— Altceva mai bun n-am găsit.

— Mersi.

Folosesc ziarul să iau corpul păsării și capul spintecat. Merg spre grădina de vizavi de stația de metrou, fix între terenul de baschet și cel de joacă.

Rufus apare lângă mine, pe bicicletă, pedalând încet.

— Ce faci cu asta?

— O îngrop.

Intru în grădină și găsesc un ungher, în spatele unui copac, departe de locul unde locuitorii au plantat pomi fructi-

feri și flori și au făcut lumea să strălucească puțin mai mult. Îngenunchez și las ziarul jos, atent să nu cadă capul. Rufus n-a zis nimic, dar simt nevoia să adaug:

— Nu pot s-o las să fie aruncată într-un coș de gunoi sau să fie călcată de mașini la nesfârșit.

Îmi place ideea că o pasăre care a murit așa de tragic, înainte de vreme, poate să se odihnească în grădina asta, înconjurată de atât de multă viață. Îmi imaginez chiar și că pomul ăsta a fost cândva o persoană, un Decker care a fost incinerat și care a cerut ca cenușa să-i fie pusă într-o urnă biodegradabilă, împreună cu o sămânță de copac, care să-i dea viață.

— E trecut de patru, mă informează Rufus.

— O să mă mișc repede.

Îmi dau seama că nu e genul care să îngroape păsări. Știu că mulți nu sunt de acord sau nu înțeleg sentimentul. La urma urmei, pentru majoritatea oamenilor, o pasăre nu e nimic în comparație cu o ființă umană, pentru că ființele umane poartă cravate și se duc la lucru și se îndrăgostesc și se căsătoresc și au copii și îi cresc. Dar și păsările fac asta. Muncesc – da, nu poartă cravată, m-ați prins aici – și se împerechează și fac puiuți de care au grijă până pot să zboare. Unele devin animale de companie, care bucură copiii, copii care învață să iubească și să fie buni cu animalele. Alte păsări trăiesc atât cât le e dat.

Dar sentimentul e tipic Mateo, adică mereu i-a făcut pe alții să creadă că sunt un ciudat. Nu împărtășesc astfel de gânduri cu oricine, nici măcar cu tata și cu Lidia prea des.

Locul e lat cât doi pumni, așa că dau drumul păsării și capului în gaură, tocmai când văd un bliț în spatele meu. Nu, primul lucru la care mă gândesc nu e că niște extratereștri au trimis niște războinici să vină să mă ia – OK, bine, ba ăsta a fost. Mă întorc și îl văd pe Rufus cu camera de la telefon spre mine.

— Scuze, zice Rufus. Nu în fiecare zi vezi pe cineva care îngroapă o pasăre.

Pun niște pământ peste pasăre, îl netezesc și mă ridic.

— Sper ca cineva să fie la fel de bun cu noi când se termină tot.

RUFUS

4:09 a.m.

Yo, Mateo e *prea bun.* Clar nu mai am niciun dubiu cu el, sigur n-o să sară pe mine. Dar sunt megașocat să întâlnesc pe cineva așa de... pur? Nu pot să zic că până acum m-am înconjurat doar cu nenorociți, dar Malcolm și Tagoe sigur n-ar îngropa o pasăre, asta să fie clar. Faptul că l-am bătut azi pe tâmpitul ăla de Peck arată că nu suntem nevinovați. Pun pariu că Mateo habar n-are cum să dea un pumn și nici nu-și poate imagina cum ar fi să fie violent, nici măcar când era copil și mizeriile de genul ăsta se treceau cu vederea, pentru că eram mici.

Clar nu-i zic despre Peck. O să iau asta cu mine în mormânt azi.

— Pe cine mergem să vedem mai întâi?

— Pe tata. Putem să luăm metroul, zice Mateo și face un semn spre intrare. E la două stații de-aici, dar e mai sigur decât să mergem pe jos.

Aș face mai puțin de cinci minute cu bicicleta și sunt tentat să-i zic că ne vedem acolo, dar ceva îmi spune că Mateo o s-o dea de gard și o să mă lase să aștept în fața stației ca prostul. Îmi car bicicleta pe scări de ghidon și de șa. Intru în stație, în timp ce Mateo rămâne puțin în spate, atent, și îl surprind cum se uită în jur înainte să mă urmeze, ca atunci când am fost la casa bântuită în Brooklyn cu Olivia, acum câțiva ani –

doar că atunci eram copil. Nu știu ce se așteaptă să găsească, dar nici nu-l întreb.

— E OK, îi zic. Drum liber.

Mateo vine încet în spatele meu, încă suspicios cu privire la culoarul liber care duce la turnichete.

— Mă întreb câți alți Deckeri umblă cu străini acum. Probabil mulți sunt deja morți. Câți au fost călcați de mașină sau au ars în incendii sau au fost împușcați sau au căzut în canale sau...

Se oprește. Tipul chiar știe cum să facă totul să pară tragic.

— Și dacă erau în drum spre cineva drag ca să-și ia rămas-bun și după...

Mateo bate o dată din palme.

— S-au dus. Nu e drept... Sper că nu erau singuri.

Ajungem la aparatul de cartele.

— Nu. Nu e corect. Nu cred că mai contează cu cine ești când mori – compania cuiva n-o să te țină în viață odată ce te caută Crainicii Morții.

Cred că un Ultim Prieten n-ar trebui să zică asta, dar nu greșesc. Tot mă simt puțin prost când văd că asta îi închide gura lui Mateo.

Deckerii au niște beneficii, gen acces nelimitat la metrou pe gratis, trebuie doar să completezi niște formulare. Dar faza cu „nelimitate" e un rahat, pentru că expiră la finalul Zilei Sfârșitului. Acum câteva săptămâni le-am spus celor de la metrou că murim, doar ca să mergem pe gratis până în Coney Island, crezând că o să ne lase în pace și că o să putem să trecem. Dar, neah, a trebuit să așteptăm să primească o confirmare de la serverele Crainicilor Morții, ceea ce poate lua chiar mai mult decât să aștepți trenul expres, așa că am tulit-o. Cumpăr o cartelă cu călătorii nelimitate, cea pentru non-Deckeri, varianta o-să-mai-fiu-aici-și-mâine și Mateo face la fel.

Ieșim pe peron. S-ar putea să fie ultima noastră călătorie.

Mateo face un semn spre aparat.

— Nu ți se pare o nebunie să te gândești că cei de la metrou n-o să mai aibă angajați în stații în câțiva ani, pentru că mașinăriile – poate chiar niște roboți – o să le ia slujbele? Deja se întâmplă, dacă stai bine să te gândești...

Vuietul trenului care se apropie îl face pe Mateo să tresară puțin, dar e în regulă, înțeleg ce zice. Adevărata victorie aici e că am prins trenul imediat. Acum putem să eliminăm posibilitatea de a cădea pe șine, de a rămâne blocați în timp ce șobolanii trec peste noi și de a fi sfârtecați și aplatizați de tren – fir-ar, deja mă molipsesc cu pesimismul lui Mateo.

Înainte să se deschidă ușile, văd cum trenul e luat cu asalt de studenți care petrec în metrouri, bucuroși că nu au primit alerta pe care eu și Mateo am primit-o. Cred că petrecerile din cămine sunt deja fumate, așa că o iau razna în metrou – și acum luăm și noi parte la asta, fir-ar.

— Hai să mergem, îi zic lui Mateo când se deschid ușile. Hai mai repede.

Mă grăbesc și îmi bag bicicleta înăuntru, rugând pe cineva să ne facă loc, și, când mă întorc să mă asigur că roata din spate nu-l încurcă pe Mateo, văd că nu mai e deloc în spatele meu.

Mateo stă pe peron, scutură din cap și în ultima secundă înainte să se închidă ușile, țâșnește în vagonul gol din fața mea, unul în care dorm niște călători și în care nu bubuie o variantă remixată a piesei „Celebration". (E un imn clasic, dar hai să trecem peste.)

Uite, nu știu de ce Mateo n-a vrut să vină, dar n-o să-l las să-mi strice dispoziția. E un vagon de petrecere – nu l-am rugat să facem bungee jumping sau să sărim cu parașuta. Nu e ceva chiar așa de înspăimântător.

Începe „We Built This City" și o fată care ține două boxe în mână sare pe scaun și începe să danseze. Un tip se dă la ea,

dar ea are ochii închiși și e pur și simplu pierdută în moment. În colț stă prăbușit un tip cu hanorac; fie s-a superdistrat, fie e un Decker mort în vagon.

Nu e amuzant.

Îmi sprijin bicicleta de un scaun gol – da, sunt tipul ăla a cărui bicicletă stă mereu în drum, dar sunt și pe moarte, așa că mai lăsați-mă în pace – și trec de tipul care doarme, să mă uit în vagonul următor. Mateo se uită în vagonul meu, ca un copil care a fost pedepsit și se uită pe geam la prietenii lui care se joacă. Îi fac semn să vină, dar scutură din cap și lasă privirea în jos, fără s-o mai ridice spre mine.

Cineva mă bate pe umăr. Mă întorc și văd o fată superbă, de culoare, cu ochii migdalați, care ține în mână două cutii de bere.

— Vrei?

— Neah, sunt OK.

N-ar trebui să mă amețesc.

— Mai multă pentru mine. Eu sunt Callie.

Îmi scapă numele puțin.

— Kelly?

Se apleacă spre mine, cu sânii lipiți de pieptul meu, cu buzele la urechea mea.

— Callie!

— Hey, Callie. Eu sunt Rufus, îi zic și eu la ureche, din moment ce e oricum aproape. Ce faci...

— Eu mă dau jos la prima, mă întrerupe Callie. Vrei să cobori cu mine? Ești drăguț și pari un tip de treabă.

E clar genul meu, ceea ce înseamnă că e și genul lui Tagoe. (Genul lui Malcolm e orice fată care se uită la el.) Dar, din moment ce n-am multe de oferit, în afară de ce sugerează ea, trebuie să zic pas. Sexul cu o studentă sigur e pe lista multora – tineri, tipi căsătoriți, băieți, fete, înțelegeți voi.

— Nu pot, îi zic.

Trebuie să am grijă de Mateo și, în plus, încă îmi stă mintea la Aimee. Nu vreau s-o înșel cu cineva care nici măcar n-ar fi pe bune.

— Sigur că poți!

— Nu, chiar nu pot și e nasol, îi zic. Îmi duc prietenul la spital, să-și vadă tatăl.

— În fine.

Callie se întoarce cu spatele și, în mai puțin de un minut, vorbește cu un alt tip, ceea ce e bine, pentru că el chiar coboară cu ea, când trenul ajunge în stație. Poate Callie și tipul ăla o să îmbătrânească împreună și o să le zică nepoților că s-au cunoscut la o petrecere în metrou. Dar pun pariu că doar o să facă sex în noaptea asta și mâine dimineață el o să-i zică „Kelly".

Fac poze la energia din vagon: tipul care a reușit să atragă atenția fetei frumoase. Gemeni care dansează împreună. Doze de bere strivite și sticle de apă răsturnate. Totul e plin de viață. Îmi pun telefonul în buzunar, îmi iau bicicleta și mă duc spre ușa dintre vagoane – cea pe care anunțurile îți zic mereu să o folosești doar în caz de urgență. Ziua Sfârșitului sau nu, n-au decât să-și bage anunțul undeva. În tunel e răcoare, iar roțile trenului scrâșnesc și vuiesc pe șine – un sunet de care n-o să-mi fie dor. Intru în vagonul următor, dar Mateo tot în jos se uită.

Mă așez lângă el și sunt cât pe ce să mă iau de el, să-i spun cum am refuzat oferta unei tipe să facem sex în ultima mea zi, pentru că sunt un Ultim Prieten așa de bun, dar e evident că n-are nevoie să-l mai fac și eu să se simtă vinovat.

— Yo, mai zi-mi de roboții ăia. Cei care o să ia slujbele tuturor.

Mateo își ridică privirea din pământ o secundă, se întoarce să vadă dacă îmi bat joc de el, și e clar că nu, sunt megacalm. Zâmbește și începe să turuie:

— O să ia ceva vreme, pentru că evoluția nu e niciodată rapidă, dar roboții sunt deja aici. Știi asta, nu? Există roboți care pot să îți facă de mâncare și să scoată vasele din mașina de spălat. Poți să-i înveți saluturi secrete, ceea ce e o nebunie, și pot să rezolve cuburi Rubik. Acum câteva luni am văzut chiar și un clip cu un robot care făcea breakdance. Dar nu crezi că roboții ăștia doar ne distrag atenția de la alți roboți care sunt antrenați să ne ia slujbele, la vreun centru subteran de antrenament pentru roboți? Adică de ce ai plăti pe cineva 20 de dolari pe oră ca să ne spună pe unde s-o luăm, când telefoanele noastre deja fac asta sau, și mai bine, când un robot o poate face? Ne-am dus naibii.

Mateo tace și nu mai zâmbește.

— Cam nasol, nu?

— Da, zice Mateo.

— Măcar tu n-o să trebuiască să-ți faci griji că șeful o să te concedieze și o să te înlocuiască cu un robot, îi spun.

— Jumătatea plină a paharului gol.

— Frate, toată ziua de azi e o jumătate plină a unui pahar gol. De ce n-ai venit în vagonul cu petrecerea?

— N-avem ce căuta în vagonul ăla, zice Mateo. Ce sărbătorim? Că murim? Nu vreau să dansez cu străini, în timp ce mă duc să-mi iau rămas-bun de la tata și de la prietena mea cea mai bună, știind foarte bine că e o șansă să nici nu ajung la ei. Nu e genul meu de chestie, iar ei nu sunt genul meu de oameni.

— E doar o petrecere.

Trenul se oprește. Nu răspunde. E posibil ca lipsa de curaj a lui Mateo să ne țină în viață mai mult, dar nu garantez că o să fie o Zi a Sfârșitului prea memorabilă.

AIMEE DUBOIS

4:17 a.m.

Crainicii Morții n-au sunat-o pe Aimee DuBois, pentru că ea nu moare astăzi. Dar îl pierde pe Rufus – l-a pierdut deja, din cauza iubitului ei.

Aimee merge repede spre casă, urmată de Peck.

— Ești un monstru. Ce fel de persoană aduce poliția pe capul cuiva la propria înmormântare?

— Am fost atacat de trei tipi.

— Malcolm și Tagoe nici nu te-au atins! Și acum o să ajungă la închisoare.

Peck scuipă.

— Ei au dat din gură, nu e treaba mea.

— Lasă-mă în pace. Știu că nu l-ai plăcut niciodată și nici el nu ți-a dat motive s-o faci, dar Rufus e foarte important pentru mine. Mereu am vrut să fie în viața mea și acum n-o să mai fie. Și am avut și mai puțin timp cu el, din cauza ta. Dacă nu pot să-l văd pe el, nu vreau să te văd nici pe tine.

— O termini cu mine?

Aimee se oprește. Nu se întoarce spre Peck, pentru că nu s-a gândit la asta deocamdată. Oamenii fac greșeli. Rufus a făcut o greșeală când l-a atacat pe Peck. Peck n-ar fi trebuit să-și pună prietenul să trimită poliția, dar nu a greșit cu nimic când a făcut asta. Mă rog, cel puțin nu din punct de vedere legal. Moral, da, clar, da.

MATEO

4:26 a.m.

Nu reușesc să evadez.

Nu am putut să mă înconjor de și mai mulți străini. Nu erau deloc periculoși, în mare, singura problemă a fost că nu-mi place să fiu printre oameni care se îmbată atât de rău încât leșină și-și irosesc nopțile în care au noroc că mai sunt în viață. Dar nu am fost sincer cu Rufus, pentru că, în adâncul inimii, cred de fapt că petrecerile în metrou sunt genul meu. Dar frica de a-i dezamăgi pe ceilalți și de mă face de râs câștigă mereu.

Sunt surprins că Rufus își leagă bicicleta de poartă și vine cu mine în spital. Mergem la recepție și un asistent cu ochii roșii îmi zâmbește, dar nu mă întreabă cum mă poate ajuta.

— Bună seara. Aș vrea să-l văd pe tata. Mateo Torrrez, la Terapie Intensivă.

Îmi scot buletinul și îl strecor prin geamul de sticlă până la Jared, așa cum scrie că-l cheamă pe ecusonul prins de uniforma bleu.

— Mi-e teamă că orele de vizită se termină la 9.

— Nu stau mult, promit.

Nu pot să plec fără să-mi iau rămas-bun.

— N-ai nicio șansă în seara asta, pușiule, zice Jared, zâmbind slab, poate chiar puțin enervat. Orele de vizită reîncep la 9. De la 9 la 9. Simplu, nu?

— OK, îi zic.

— E pe moarte, spune Rufus.

— Tatăl tău e pe moarte? mă întreabă Jared, iar zâmbetul ciudat al cuiva care lucrează la 4 dimineața i se șterge, în sfârșit, de pe față.

— Nu, zice Rufus și mă strânge de umăr. *El* e pe moarte. Așa că fă-i o favoare și lasă-l să se ducă sus, să-și ia rămas-bun de la tatăl lui.

Jared nu pare prea încântat că i se vorbește așa și nici mie nu prea-mi place, dar cine știe unde aș fi fără Rufus care să vorbească în numele meu. De fapt, știu unde aș fi: în fața spitalului, probabil plângând și ascunzându-mă undeva, sperând să mai apuc ora 9. La naiba, probabil aș fi încă acasă, jucându-mă pe Xbox și încercând să-mi adun curajul să ies din apartament.

— Tatăl tău e în comă, zice Jared, ridicând privirea din calculator.

Ochii lui Rufus se măresc, de parcă nu-i vine să creadă.

— Uau! Știai asta?

— Știu.

Serios, dacă nu cumva e prima săptămână de lucru, Jared sigur e la finalul unei ture de 40 de ore.

— Tot vreau să-mi iau rămas-bun.

Jared se adună și nu-mi mai pune întrebări. Înțeleg de ce e reticent, regulile sunt reguli, dar mă bucur că n-o mai lungește și nu-mi mai cere dovezi. Ne face o poză, printează ecusoanele de vizitatori și mi le dă.

— Îmi pare rău. Și, știi tu...

Condoleanțele lui, deși de-abia rostite, sunt mai bin-venite decât cele primite de la Andrea, de la Crainicii Morții.

Mergem împreună spre lift.

— Și tu voiai să-l pocnești de să nu se vadă? mă întreabă Rufus.

— Nu.

E prima dată când eu și Rufus ne vorbim, de când am ieșit din stație. Îmi prind ecusonul de cămașă și îl netezesc de câteva ori, să mă asigur că stă.

— Dar mersi că m-ai ajutat să intru. Eu nu i-aș fi zis niciodată că-s Decker.

— Stai liniștit. N-avem timp de pierdut, spune Rufus.

Apăs butonul liftului.

— Îmi pare rău că n-am venit în vagonul cu petrecerea.

— N-am nevoie să-ți ceri scuze. Dacă tu ești OK cu decizia, e treaba ta.

Pleacă de lângă lift și o ia spre scări.

— Dar nu sunt OK să luăm liftul, așa că hai pe-aici.

Da. Uitasem. E oricum mai bine să lăsăm lifturile libere pentru asistente și doctori și pacienți.

Îl urmez pe Rufus pe scări și de-abia mai respir când ajungem la etajul 2. Poate chiar e ceva în neregulă cu mine fizic și o să mor chiar aici, pe treptele astea, înainte să ajung la tata sau la Lidia sau la Mateo din Viitor. Rufus își pierde răbdarea și aleargă sus, uneori chiar sărind câte două trepte.

La etajul 5, Rufus îmi strigă de sus.

— Sper că vorbești serios când spui că vrei să fii mai deschis la experiențe noi. Nu trebuie să fie o petrecere în metrou.

— O să mă simt mai curajos după ce-mi iau rămas-bun, îi răspund.

— Respect.

Mă împiedic pe scări și aterizez pe burtă fix la etajul 6. Respir adânc, cât timp Rufus se întoarce să mă ajute să mă ridic.

— Ce căzătură de copil, spun.

Rufus dă din umeri.

— Mai bine în față decât pe spate.

Continuăm să urcăm, până ajungem la etajul 8. Sala de

așteptare e în față, cu niște automate de cafea, o canapea de culoarea piersicii și niște scăunele pliante.

— Te superi dacă aștepți aici? Vreau să fiu singur cu el.

— Respect, zice Rufus din nou.

Deschid ușa dublă și intru. Aripa de Terapie Intensivă e cufundată în tăcere, se aud doar niște șoapte și niște aparate în depărtare. Acum câțiva ani m-am uitat la un documentar de 30 de minute pe Netflix, despre cât de mult s-au schimbat spitalele de când au intrat Crainicii Morții în peisaj. Doctorii lucrează împreună cu Crainicii Morții, evident, și primesc notificări pe loc cu privire la pacienții în stare terminală care s-au înscris în program. Când vin alertele, asistentele sunt mai puțin atente la aparate și mai degrabă își pregătesc pacienții pentru „o moarte confortabilă", se ocupă de ultimele mese, de telefoanele către rudele pacienților, aranjează înmormântările, testamentele, cheamă preoții pentru ultima spovedanie și orice mai are pacientul nevoie.

Tata e aici de două săptămâni. A fost adus aici imediat după primul accident vascular, pe care l-a suferit la serviciu. M-am speriat foarte tare și, înainte să ajung să mă înscriu în baza de date a spitalului, ca persoana lui de contact, mi-am petrecut noaptea rugându-mă să nu-i sune telefonul mobil. Acum, în sfârșit, nu-mi mai fac griji că doctorul Quintana ar putea să mă sune și să-mi spună că tata urmează să moară și mă liniștește să știu că mai are cel puțin o zi de trăit; sper, de fapt, să fie mult mai multe.

Îi arăt unei asistente ecusonul de vizitator și merg direct în rezerva tatei. Stă nemișcat, din moment ce aparatele respiră în locul lui. Aproape că cedez nervos, pentru că tata s-ar putea să se trezească într-o lume fără mine, iar eu n-o să mai fiu aici să-l consolez. Dar reușesc să mă adun. Mă așez lângă el, îmi pun mâna sub a lui și îmi sprijin capul de mâinile noastre împreunate. Ultima dată când am plâns a fost când

ne-am suit în ambulanță în seara aia – când lucrurile nu arătau deloc bine, pe măsură ce se apropia miezul nopții. Puteam să jur că mai are doar câteva minute de trăit.

Nu-mi place să recunosc, dar sunt puțin frustrat că tata nu e treaz acum. Era acolo când mama m-a adus pe lume și când a plecat dintre noi și ar trebui să fie aici pentru mine. Totul o să se schimbe pentru el, fără mine: gata cu cinele la care, în loc să-mi spună cum i-a fost ziua, își amintește la ce chinuri l-a supus mama până s-a hotărât să se căsătorească cu el, cum dragostea lor a meritat, atât cât a durat; va trebui să pună deoparte carnețelul invizibil pe care îl scotea de fiecare dată când spuneam ceva greșit, ca o promisiune că mă va face de râs în fața viitorilor mei copii, deși nu mi-am imaginat niciodată că o să am copii; și n-o să mai fie tată sau, cel puțin, n-o să mai aibă cui să-i fie părinte.

Dau drumul mâinii tatei, iau un pix de pe noptieră, scot poza noastră și scriu pe spate, cu litere tremurate:

Mulțumesc pentru tot, tată.
O să fiu curajos și o să fiu bine.
Te iubesc de aici până acolo.
Mateo

Las poza pe noptieră.

Cineva bate la ușă. Deschid, așteptându-mă să-l văd pe Rufus, dar e Elizabeth, asistenta tatei din tura de noapte, care mereu are răbdare cu mine când sun la spital să aflu ce mai face.

— Mateo?

Se uită la mine îndurerată; sigur știe.

— Bună, Elizabeth.

— Îmi pare rău că te întrerup. Cum te simți? Vrei să sun la cantină să întreb dacă au adus jeleurile deja?

Da, sigur știe.

— Nu, mersi.

Mă concentrez iar pe tata, pe cât de vulnerabil și nemișcat este.

— Cum e?

— Stabil. N-ai de ce să-ți faci griji. E pe mâini bune, Mateo.

— Știu.

Bat ușor cu degete în noptiera lui, unde sunt cheile, portofelul și hainele. Știu că trebuie să-mi iau rămas-bun. Nu pentru că mă așteaptă Rufus – dar tata nu ar fi vrut să-mi petrec Ziua Sfârșitului în camera lui, chiar dacă ar fi fost treaz.

— Știi, nu?

— Da.

Elizabeth acoperă corpul slăbănog al tatei cu cearșafuri noi.

— Nu e drept. Nu vreau să plec fără să-i mai aud vocea.

Elizabeth e pe partea cealaltă a patului, cu spatele la fereastră, în timp ce eu sunt cu spatele la ușă.

— Poți să-mi zici ceva despre el? Am grijă de el de câteva săptămâni și tot ce știu despre viața lui personală e că poartă șosete desperecheate și că are un fiu grozav.

Sper că Elizabeth nu mă întreabă asta pentru că nu crede că tata o să se mai trezească vreodată, cât să-l întrebe pe el. Nu vreau ca tata să moară la scurt timp după mine. Mi-a spus odată că poveștile pot face pe cineva nemuritor, atâta vreme cât există oameni dispuși să le asculte. Vreau să mă țină în viață, așa cum a făcut și cu mama.

— Lui tata îi place să facă liste. A vrut să încep un blog pentru listele lui. Credea că o să devenim bogați și celebri și că cei care o să ne urmărească o să ceară liste speciale. Credea chiar că o să ajungă la TV datorită listelor lui. A fost visul lui de mic să apară la TV. Nu m-a lăsat niciodată sufletul să-i zic că listele lui nu-s așa de amuzante, dar îmi plăcea să văd cum îi

merge mintea, așa că eram mereu bucuros când îmi dădea o listă nouă. A fost un povestitor desăvârșit. Parcă mă trec fiorii și pe mine când mă gândesc la ziua când a cerut-o pe mama de soție prima dată, pe plaja din Coney Island...

— *Prima* dată?

Rufus. Mă întorc și îl văd în prag.

— Scuze că am tras cu urechea. Voiam să văd ce mai faci.

— Stai liniștit. Intră, îi zic. Elizabeth, el e Rufus, e... e Ultimul meu Prieten.

Sper că spune adevărul, că a vrut să vadă ce fac, nu că a venit să-și ia rămas-bun și să-mi propună să meargă fiecare pe drumul lui.

Rufus se sprijină de perete, cu brațele încrucișate.

— Deci care-i faza cu cererea în căsătorie?

— Mama l-a refuzat de două ori. Tata zicea că-i plăcea să se lase greu. După, când a aflat că e însărcinată, tata s-a pus într-un genunchi în baie și ea a zâmbit și a acceptat.

Îmi place mult momentul ăla.

Știu că nu am fost acolo, dar amintirea pe care mi-am creat-o în minte de-a lungul anilor e limpede ca bună ziua. Nu știu exact cum arăta baia aia, era în primul lor apartament, cât o cutie de chibrituri, dar tata mereu mi-a zis că pereții erau de un auriu șters și mereu m-am gândit că asta însemna un galben spălăcit, și spunea că pe jos era gresie în carouri. Și mai e și mama, care revine la viață prin poveștile lui. În asta în mod special râde și plânge și spune că nu vrea să ajung pe lume un bastard, din cauza tradițiilor din familia ei. N-ar fi contat niciodată pentru mine, pe termen lung. Toată faza asta cu bastarzii e o tâmpenie.

— Scumpule, mi-aș dori să pot să-l trezesc pentru tine, serios.

Păcat că viața nu ne lasă să o oprim, ca pe un ceas, când avem nevoie de mai mult timp.

— Mă lăsați zece minute singur cu el? Cred că știu cum pot să-mi iau rămas-bun.

— Stai cât ai nevoie, frate, zice Rufus.

E surprinzător și generos din partea lui.

— Nu, îi zic. Dă-mi zece minute și vino să mă iei atunci.

Rufus dă din cap.

— Așa facem.

Elizabeth își pune o mână pe umărul meu.

— O să fiu la recepție, dacă ai nevoie de mine.

Elizabeth și Rufus pleacă. Ușa se închide în urma lor.

Îl iau pe tata de mână.

— E rândul meu să-ți spun o poveste. Mereu mă rugai – mă implorai – să-ți spun mai multe despre viața mea și cum mă simțeam și mereu mă închideam în mine. Dar cuvintele sunt tot ce mi-au rămas acum, așa că îmi țin pumnii și picioarele și alte părți care nu pot fi menționate strânse să mă auzi.

Îi strâng mâna, sperând să mi-o strângă și el mie.

— Tata, eu...

Am fost crescut să fiu sincer, dar adevărul poate fi complicat. Nu contează dacă adevărul n-o să distrugă tot, dar uneori cuvintele nu ies până nu ești singur. Și nici măcar atunci nu e garantat. Câteodată adevărul rămâne un secret pe care-l ascunzi de tine însuți, pentru că e mai ușor să trăiești într-o minciună.

Fredonez „Take This Waltz", de răposatul Leonard Cohen, unul dintre cântecele care nu mi se potrivesc mie niciodată, dar care tot mă fac să mă pierd în gânduri. Cânt versurile pe care mi le amintesc, poticnindu-mă la niște cuvinte și repetând altele aiurea, dar e un cântec care îi plăcea tatei la nebunie și sper să mă audă cântându-l, din moment ce el nu mai poate s-o facă.

RUFUS

4:46 a.m.

Stau în fața rezervei tatălui lui Mateo și îmi vine să-i zic că e timpul să mergem. Să-l scot din apartament a fost o chestie, dar cred că trebuie să-i dau una tipului ca să-l târăsc din spital; așa ar fi trebuit să mi se facă și mie ca să fiu luat de lângă tata, fie că ar fi fost în comă sau nu.

Asistenta aia, Elizabeth, se uită la ceas și apoi la mine, înainte să ducă o tavă cu mâncare stătută în altă cameră.

E timpul să-l iau pe Mateo.

Mă ridic de pe jos și deschid încet ușa de la rezervă. Mateo îl ține pe tatăl lui de mână și cântă o melodie pe care nu am mai auzit-o niciodată. Bat la ușă și Mateo tresare de-a dreptul.

— Scuze, frate. Ești bine?

Mateo se ridică, roșu la față, de parcă am fi luat parte la un concurs de glume și l-aș fi făcut de râs în fața tuturor.

— Da, sunt bine.

Ce minciună sfruntată.

— Ar trebui să strâng pe-aici.

Mai durează un minut până îi dă drumul tatălui lui, de parcă și tatăl lui l-ar ține de mână, dar Mateo reușește să se elibereze. Ia clipboardul și îl pune pe un raft deasupra patului.

— Tata de obicei face curat sâmbăta, pentru că nu-i place să vină acasă de la birou și să mai muncească și acolo. În wee-

kenduri făceam curat și ne bucuram de binemeritatele maratoane la TV.

Mateo se uită în jur și restul camerei pare al naibii de curată. Adică n-aș mânca de pe jos, dar așa e în spitale.

— Ai apucat să-ți iei rămas-bun?

Mateo dă din cap.

— Oarecum.

Se duce spre baie.

— Trebuie să văd dacă e curat și aici.

— Sigur e.

— Ar trebui să mă asigur că are pahare curate, pentru când se trezește.

— O să aibă grijă de el.

— Poate o să aibă nevoie de o pătură încălzită. Nu poate să ne zică dacă îi e frig.

Fac câțiva pași și îl apuc pe Mateo de umeri, încercând să-l fac să nu mai tremure.

— Nu te vrea aici, bine?

Sprâncenele lui Mateo se apropie și ochii i se înroșesc. De tristețe, nu de supărare.

— Nu asta am vrut să zic. Spun numai tâmpenii. Nu vrea să-ți irosești timpul aici. Uite ce e, ai avut o șansă să-ți iei rămas-bun – eu n-am putut să fac asta cu familia mea. Am pierdut prea mult timp încercând să-mi dau seama ce ar trebui să zic. Mă bucur pentru tine, dar sunt și al naibii de invidios. Și dacă asta nu e suficient cât să te scoată de aici, am și eu nevoie de tine. Am nevoie de un prieten lângă mine.

Mateo se uită iar prin rezervă, sigur încearcă să se convingă că nu e nevoie să frece toaleta chiar acum sau să se asigure că fiecare pahar din spital e perfect curat, ca tatăl lui să nu cumva să se aleagă cu unul murdar, dar îl strâng de umeri și îl scot din transă. Se duce spre pat și-l sărută pe tatăl lui pe frunte.

— Rămas-bun, tată.

Mateo merge cu spatele, își târăște picioarele și îi face cu mâna tatălui lui. Inima îmi bate cu putere, deși sunt doar un martor la momentul ăsta. Cred că Mateo mai are puțin și explodează. Îi pun o mână pe umăr și tresare.

— Scuze, zice din prag. Sper să se trezească azi, știi tu, la timp.

Nu sunt foarte sigur, dar dau din cap oricum.

Ieșim din rezervă și Mateo mai aruncă o ultimă privire, înainte să închidă ușa în urma noastră.

MATEO

4:58 a.m.

Mă opresc la colțul spitalului.

Nu e prea târziu să fug înapoi în rezerva tatei și să-mi petrec ultima zi acolo. Dar nu e drept; să-i pun pe alții din spital în pericol din cauza mea, o bombă cu ceas. Nu pot să cred că am ieșit iar în lumea care o să mă ucidă, însoțit de Ultimul meu Prieten, a cărui soartă e și ea pecetluită.

Curajul ăsta n-are cum să dureze.

— Ești bine? întreabă Rufus.

Dau din cap. Mi-aș dori să ascult niște muzică acum, mai ales după ce am cântat în rezerva tatei. Nu-mi place că Rufus m-a surprins cântând, dar e OK, e OK. Nu a zis nimic, așa că poate nu a auzit așa de mult. Mi se pare așa de penibil, încât vreau și mai mult să ascult muzică, să mă ascund în ceva care mereu a fost foarte intim și personal. O altă piesă care îi plăcea tatei e „Come What May", pe care mama ne-o cânta lui și mie, care eram în pântece, la duș, fix înainte să i se rupă apa. Versul despre cum o să iubești pe cineva până la finalul timpului îmi dă fiori. La fel s-ar putea zice și despre celălalt cântec preferat al meu, „One Song", din coloana sonoră de la *Rent*. Sunt superciudat că vreau s-o cânt, mai ales ca Decker, de vreme ce e despre oportunități ratate, vieți pustii și moarte. Versul meu preferat e „*Un ultim cântec înainte să mă duc...*".

— Scuze dacă te-am presat să plecăm, adaugă Rufus. Mi-ai cerut să te scot de acolo, dar nu sunt sigur că ai vorbit serios.

— Mă bucur că ai făcut-o, recunosc.

Tata asta ar vrea.

Mă uit în ambele sensuri înainte să trec strada. Nu sunt mașini, dar vizavi văd un bărbat care umblă frenetic prin gunoaie, de parcă s-ar apropia vreo mașină de gunoi, gata să le ia pe toate. E posibil să caute ceva ce a aruncat din greșeală, dar, uitându-mă la cracul sfâșiat al blugilor lui și la mizeria de pe vesta de culoarea ruginii, bănuiesc că e o persoană fără adăpost. Bărbatul scoate o portocală pe jumătate mâncată și continuă să caute prin gunoi. Se întoarce spre noi, când ne apropiem de el.

— Aveți un dolar? Niște mărunțiș?

Îmi țin capul plecat, la fel ca Rufus, și trecem pe lângă el. Nu ne strigă și nu mai zice nimic.

— Vreau să-i dau niște bani, îi zic lui Rufus, deși mi-e frică să fac asta singur.

Caut prin buzunare și găsesc 18 dolari.

— Ai și tu ceva să-i dai?

— Nu vreau să fiu nesimțit, dar de ce?

— Pentru că are nevoie, zic. Caută mâncare prin gunoaie.

— Poate nici măcar nu e fără adăpost. M-am mai păcălit înainte, zice.

Mă opresc.

— Și eu am mai fost mințit.

Dar am mai făcut și greșeala să ignor oameni care cereau ajutorul, ceea ce nu e drept.

— Nu spun că ar trebui să-i dăm toate economiile noastre, doar câțiva dolari.

— Când ai fost păcălit?

— Când eram în clasa a cincea, în drum spre școală. Un tip mi-a cerut un dolar și, când am scos singura bancnotă de cinci, banii pentru prânz, mi-a tras una în față și i-a luat pe toți.

Mi-e jenă să recunosc că am fost aproape de neconsolat la școală, am plâns așa de tare, încât tata a trebuit să plece de la birou și să vină să mă vadă în cabinetul asistentei. M-a și dus la școală în următoarele două săptămâni și m-a implorat să fiu mai atent cu străinii, mai ales când vine vorba despre bani.

— Nu cred că ar trebui să decid eu cine are nevoie de ajutor sau nu, gen să-i pun să danseze sau să cânte ceva ca să-mi arate mie că merită. Ar trebui să fie suficient să ceri ajutorul când ai nevoie de el. Ce înseamnă un dolar? O să mai facem alții.

De fapt n-o să mai facem alții, dar, dacă Rufus e deștept (sau paranoic), ca mine, ar trebui să mai aibă niște bani în cont. Nu-mi dau seama ce-i trece prin minte, dar își oprește bicicleta și trage frâna.

— Hai să mergem, atunci.

Bagă mâna în buzunare și scoate 20 de dolari. Merge în fața mea, eu mă țin după el, cu inima bătându-mi cu putere, speriat că bărbatul ar putea să ne atace. Rufus se oprește la un metru de el și îmi face semn, tocmai când bărbatul se întoarce și mă privește fix în ochi.

Rufus vrea să zic ceva.

— Domnule, asta e tot ce avem la noi.

Iau cei 20 de dolari de la Rufus și îi întind banii.

— Nu-ți bate joc de mine.

Se uită în jur, de parcă îi întind o capcană. Să accepți ajutorul n-ar trebui să te facă suspicios.

— Deloc, domnule.

Mă apropii și mai mult de el. Rufus rămâne lângă mine.

— Știu că nu e mult și îmi pare rău.

— E...

Bărbatul vine spre mine și jur că o să mor de infarct, mă simt de parcă picioarele mi-ar fi prinse în cimentul de pe o șosea pe care trec zeci de mașini cu viteză, într-o ceață de

lumini, dar nu mă lovește. Mă ia în brațe, iar portocala pe care o ține sub braț se rostogolește pe jos. Îmi ia ceva timp să-mi regăsesc nervii și mușchii, dar îl îmbrățișez și eu și totul, de la înălțime la trupul lui subțirel, îmi aduce aminte de tata.

— Mulțumesc. Mulțumesc, zice.

Îmi dă drumul și nu-mi dau seama dacă are ochii roșii pentru că probabil n-are pat și e foarte obosit sau dacă plânge, dar nu încerc să mă prind, pentru că nu trebuie să-mi dovedească mie nimic. Mi-aș fi dorit să fi avut mereu atitudinea asta.

Bărbatul dă din cap spre Rufus și bagă banii în buzunar. Nu mai cere nimic altceva; nu mă lovește. Pleacă mai departe, cu umerii ceva mai drepți. Mi-ar fi plăcut să-l fi întrebat cum îl cheamă înainte să plece sau măcar să mă prezint eu.

— Bună decizie, zice Rufus. Poate karma o să aibă grijă de tine mai încolo.

— Nu e vorba de karma. Nu încerc să câștig puncte de Persoană-Bună.

N-ar trebui să donezi bani, să ajuți bătrânii să treacă strada sau să salvezi cățeluși cu speranța că vei fi răsplătit mai târziu. Poate n-oi putea eu să găsesc leacul pentru cancer sau să eradichez foametea, dar puțină bunătate nu strică. Nu îi zic nimic din toate astea lui Rufus, din moment ce colegii mei mereu râdeau de mine când ziceam lucruri de genul ăsta și nimeni n-ar trebui să se simtă prost că face lucruri bune.

— Cred că i-am făcut ziua mai frumoasă pentru că nu ne-am prefăcut că e invizibil. Mulțumesc că ai fost alături de mine.

— Sper că am ajutat persoana potrivită, zice Rufus.

Așa cum Rufus nu se poate aștepta ca eu să fiu curajos imediat, nici eu nu pot să mă aștept ca el să fie generos imediat.

Mă bucur că Rufus nu i-a zis că oricum murim. Parcă totul își pierde din valoare, dacă omul ăsta se gândește că l-am aju-

tat doar pentru că s-ar putea să nu mai avem ce face cu banii peste zece minute.

Poate chiar o să aibă încredere și în alții de acum înainte. Pe mine sigur m-a ajutat la capitolul ăsta.

DELILAH GREY

5:00 a.m.

Crainicii Morții au sunat-o pe Delilah Grey la 2:52 a.m. să-i spună c-o să moară astăzi, dar e sigură că nu e adevărat. Delilah nu e în vreo stare sumbră de negare. Sigur e o farsă crudă din partea fostului ei iubit, un angajat de la Crainicii Morții, care vrea s-o sperie pentru că s-a despărțit ieri de el, după o logodnă de mai bine de un an.

Să te joci cu așa ceva e incredibil de ilegal. Genul ăsta de fraudă l-ar putea arunca în închisoare pentru cel puțin 20 de ani și ar putea să-l pună pe lista neagră la toate companiile, cât să nu mai poată lucra vreodată. Să greșești la o slujbă precum Crainicii Morții e, ei bine, mortal.

Lui Delilah nu-i vine să creadă că Victor ar abuza de putere în halul ăsta.

Șterge e-mailul cu confirmarea apelului, trimis de mesagerul Mickey, pe care l-a înjurat înainte să închidă. Își ia telefonul, tentată să-l sune pe Victor. Scutură din cap și își pune telefonul la loc pe pernă, pe partea unde obișnuia să doarmă Victor când venea la ea. Delilah refuză să-i dea lui Victor satisfacția s-o creadă paranoică, ceea ce nu e. Dacă se așteaptă ca Delilah să se ducă pe crainicii-mortii.com să verifice dacă numele ei chiar apare ca Decker sau să-l sune și să-l amenințe cu un proces, până când recunoaște că Mickey e

doar un prieten de la muncă, pe care l-a cooptat ca s-o sperie, va trebui să aștepte mult și bine – ea are destul timp.

Delilah își continuă ziua normal, pentru că, așa cum nu s-a îndoit nicio secundă de decizia de a anula logodna, așa nu se îndoiește nici că telefonul ăsta de rahat e doar o farsă.

Se duce la baie și se spală pe dinți, în timp ce își admiră părul în oglindă. Are un păr vibrant – *prea* vibrant, conform șefei ei. În ultimele câteva săptămâni, Delilah a avut nevoie de o schimbare, încercând să ignore vocea din mintea ei, care îi spunea s-o termine cu Victor. A fost mai simplu să-și vopsească părul. Mai puține lacrimi. Când stilistul a întrebat-o ce vrea, Delilah a cerut să-i vopsească aurora borealǎ în păr. Combinația de roz, mov, verde și albastru are nevoie de ceva retușuri, dar asta poate să aștepte până săptămâna viitoare, după ce își termină toată treaba.

Se întoarce în pat și își deschide laptopul. Faptul că s-a despărțit de Victor aseară, înainte de tura lui, a însemnat și că nici ea nu și-a terminat treaba, un rezumat al unui episod pe care îl scrie pentru *Infinite Weekly*, unde lucrează ca asistent editorial de când a terminat facultatea, în primăvară. Nu e mare fan *Hipster House*, dar hipsterii ăia atrag mai mulți oameni decât *Jersey Shore* și cineva trebuie să mai scrie și articolele astea, pentru că editorii sunt prea ocupați să scrie despre francize mai respectabile. Delilah e conștientă de cât noroc are că i se dă de lucru, mai ales luând în calcul că e cea mai nouă angajată și că a ratat câteva termene-limită, ocupată fiind cu pregătirile de nuntă cu cineva pe care îl cunoștea de doar 14 luni.

Delilah pornește televizorul, ca să revadă primul episod, atât de dureros de absurd – o provocare într-o cafenea aglomerată din Brooklyn, unde hipsterii trebuie să scrie împreună niște povestiri scurte la o mașină de scris – și, înainte

să apuce să treacă la înregistrare, pe Fox 5 vede o știre cu adevărat importantă, cel puțin date fiind interesele ei.

„... și am luat legătura cu agenții lui, pentru o reacție. Actorul de 25 de ani a jucat rolul tânărului antagonist din seria de succes *Scorpius Hawthorne*, care spune povestea unui vrăjitor demonic, iar fanii din întreaga lume îl adoră pe Howie Maldonado. Urmăriți-ne pe Twitter și pe Facebook pentru alte știri despre acest caz în plină desfășurare..."

Delilah sare din pat, inima îi bate cu putere.

Nu o să aștepte în casă să se desfășoare cazul.

Delilah va fi reporterul care va scrie articolul.

(„Bună dimineața, San Francisco!") și din alte țări („Bună dimineața, India!") și, la orice oră, în feedul meu apar poze cu clădiri strălucitoare, mic dejunuri și oameni care își încep ziua. Odată cu răsăritul soarelui, parcă totul o ia de la început, chiar dacă există o șansă să nu mai prind ziua sau razele soarelui care se strecoară printre frunzele copacilor din parc. Ar trebui să privesc ziua de azi ca pe o dimineață lungă. Trebuie să mă trezesc, trebuie să-mi încep ziua.

Străzile sunt foarte goale la ora asta. Nu am ceva cu oamenii, dar pur și simplu nu am curajul să cânt în fața altcuiva. Dacă aș fi fost singur acum, probabil aș fi pus vreo melodie deprimantă și aș fi cântat și eu peste. Tata m-a învățat că e bine să te lași purtat de emoții, dar și că trebuie să te zbați să scapi de cele negative. La o zi după ce a fost internat, am ascultat numai cântece vesele și pozitive, precum „Just The Way You Are", a lui Billy Joel, ca să nu mă mai simt lipsit de speranță.

Ajungem la Cannon Café. Deasupra ușii e un semn triunghiular, cu un logo ilustrat: un tun care aruncă un cheeseburger spre numele restaurantului*, iar cartofii prăjiți sar în toate direcțiile, pe post de artificii. Rufus își prinde bicicleta de un taxator de parcare și intru după el în cafeneaua aproape goală, unde mă izbește imediat un miros de omletă și pâine prăjită.

Un chelner cu ochi obosiți ne întâmpină și ne spune că ne putem așeza unde vrem. Rufus trece pe lângă mine și se duce tocmai în spate, într-un separeu de două persoane, lângă baie. Scaunele de piele albastră sunt crăpate din loc în loc și îmi amintesc de canapeaua pe care o aveam în copilărie, unde râcâiam pielea fără să mă gândesc, până când a început să se vadă atât de mult burete, încât tata a aruncat canapeaua și a cumpărat-o pe cea pe care o avem acum.

* În limba engleză, *cannon* înseamnă „tun" (n.t.).

— Ăsta e locul meu, zice Rufus. Vin aici o dată sau de două ori pe săptămână. Pot să zic chestii gen „Vreau ca de obicei".

— De ce aici? În cartierul ăsta stai?

Îmi dau seama că habar n-am unde locuiește Ultimul meu Prieten sau de unde e.

— Doar de patru luni, spune Rufus. Am ajuns în plasament.

Nu doar că nu știu mai nimic despre Rufus, dar nici nu am făcut nimic pentru el. El a tot avut grijă să-mi fie alături în călătoria mea – să ies cu bine din casă, să merg la spital și să ies de acolo și o să vină cu mine și la Lidia. Până acum, prietenia asta a fost foarte inegală.

Rufus îmi întinde meniul.

— Au un cod pentru Deckeri pe spate. Totul e gratis, dacă poți să crezi asta.

E prima dată când văd așa ceva. Mereu când intram pe *Numărătoarea Inversă* vedeam Deckeri la restaurante de cinci stele, așteptându-se să fie tratați regește, cu mâncare din partea casei, dar mereu primesc doar reduceri. Îmi place că Rufus s-a întors aici.

O chelneriță vine la noi și ne salută. Are părul blond strâns într-o coadă, iar pe insigna de pe cravata galbenă scrie *Rae*.

— Neața, ne zice, cu un accent sudist.

Își scoate pixul de după ureche și văd un tatuaj deasupra cotului – n-o să ajung niciodată să nu-mi mai fie frică de ace. Învârte pixul între degete.

— A fost o noapte lungă?

— Se poate zice și așa, răspunde Rufus.

— Mai degrabă o dimineață matinală, adaug.

Dacă pe Rae o interesează diferența sau nu, sigur n-o arată.

— Ce pot să v-aduc?

Rufus se uită la meniu.

— N-o să iei ca de obicei? îl întreb.

Rufus dă din cap. Îi arată lui Rae câteva lucruri din meniu și ea spune că se întoarce imediat, apoi pleacă atât de repede, încât își uită pixul și carnețelul. O auzim pe Rae cum îi spune bucătarului să pregătească totul repede, pentru că „avem Deckeri". Nu știu sigur contra cui concurăm – tipul din spate, care deja își bea cafeaua în timp ce-și citește ziarul? Dar apreciez gestul și mă întreb dacă Andrea, de la Crainicii Morții, a fost vreodată ca Rae, înainte ca slujba asta să-i distrugă orice urmă de compasiune.

— Pot să te întreb ceva? îi zic lui Rufus.

— Nu-ți pierde timpul cu întrebări de genul ăsta. Zi ce vrei să zici.

Mă ia cam tare, dar are dreptate.

— De ce i-ai zis lui Rae că murim? Nu crezi că o să-i strice ziua?

— Tot ce se poate. Dar faptul că mor îmi strică mie ziua și nu prea am ce să fac în legătură cu asta, răspunde Rufus.

— Eu n-o să-i spun Lidiei că mor.

— N-are niciun sens. Nu fi un monstru. Ai șansa să-ți iei rămas-bun, ar trebui s-o faci.

— Nu vreau să-i stric ziua. E o mamă singură, care și așa se chinuie de când a murit iubitul ei.

Poate că de fapt nu sunt chiar așa de generos – poate faptul că nu-i spun e egoist, dar nu-mi vine s-o fac; cum îi zici prietenei tale cele mai bune că n-o să fii aici mâine? Cum o convingi să te lase să pleci, ca să mai ai o șansă să trăiești, înainte să mori?

Mă afund în scaun, dezgustat de mine însumi.

— Dacă asta vrei, te susțin. Nu știu dacă o să te urască sau nu pentru asta, tu o cunoști cel mai bine. Dar, uite ce e, nu trebuie să ne mai pese de cum o să reacționeze ceilalți la moartea noastră, să nu ne mai tot punem întrebări.

— Și dacă tocmai pentru că nu ne mai punem întrebări

— Schimb lucrurile azi. Ultima șansă să fac asta.

Lasă meniul jos și se uită la Rae.

— Ce ne sugerezi?

— Ce, ai primit alerta?

Râsul îi dispare repede. Se întoarce către mine, eu las privirea în pământ și se apleacă lângă masă.

— Nu cred!

Lasă pixul și carnețelul pe masă.

— Sunteți bine? Sunteți bolnavi? Nu vă bateți joc de mine doar ca să primiți o masă pe gratis, nu?

Rufus scutură din cap.

— Neah, nu glumim. Vin aici des și am vrut să mai ajung și pentru ultima dată.

— Chiar vă stă gândul la mâncare acum?

Rufus se apleacă și îi citește insigna.

— Rae. Ce zici să încercăm?

Rae se ridică, se îndreaptă și spune încet:

— Nu știu. Nu vreți Meniul Complet? Are cartofi, burgeri, ouă, friptură, paste... are tot ce vreți din ce avem noi în bucătărie.

— În niciun caz nu pot să mănânc atât. Care e felul tău preferat de aici? întreabă Rufus. Să nu zici pește, te rog.

— Îmi place puiul la grătar, dar asta pentru că mănânc ca o păsărică.

— Asta o să iau, decide Rufus.

Se uită la mine.

— Tu ce vrei, Mateo?

Nici nu mă obosesc să mă uit la meniu.

— O să vreau ce-ți iei tu de obicei.

La fel ca Rufus, sper că nu e pește.

— Nici măcar nu știi ce e.

— Atâta vreme cât nu-s aripioare de pui, o să fie ceva nou pentru mine.

ajungem să murim? Nu te sperie deloc când te gândești dacă nu cumva viața era mai bună înainte de Crainicii Morții?

Întrebarea e sufocantă.

— Era oare mai bună? întreabă Rufus. Poate. Da. Nu. Răspunsul nu contează, nu schimbă nimic. Treci peste, Mateo.

Are dreptate. Mi-o fac cu mâna mea. Mă trag înapoi singur. Am petrecut ani întregi atent, ca să mă asigur c-o să trăiesc cât mai mult și uite unde-am ajuns. Sunt la linia de sosire, deși nu am alergat niciodată în cursa asta.

Rae se întoarce cu băuturile, îi dă lui Rufus o salată cu pui la grătar și pune în fața mea o porție de cartofi dulci prăjiți și niște friganele.

— Dacă pot să vă mai aduc ceva, trebuie doar să-mi ziceți. Chiar dacă sunt în spate sau cu un alt client, vă stau la dispoziție.

Îi mulțumim, dar ne dăm seama că ezită când se îndepărtează, ca și cum ar vrea să se așeze lângă unul dintre noi și să vorbim mai mult. Dar se adună și pleacă.

Rufus bate în farfuria mea cu furculița.

— Cum ți se pare ce iau de obicei?

— N-am mai mâncat friganele de ani buni. Tata a început să facă BLT-uri* pe tortilla în ultima vreme.

Am și uitat că lumea mănâncă friganele, dar mirosul de scorțișoară mă face să îmi amintesc de diminețile când mâncam cu tata la masa noastră șubredă, în timp ce ascultam știrile sau ne gândeam la ce liste să mai scrie.

— E cât se poate de perfect. Vrei?

Rufus dă din cap, dar nu ia nimic. E cu gândul în altă parte în timp ce se joacă cu furculița prin salată, încercând să aleagă doar puiul, puțin dezamăgit de comandă. Lasă furculița jos și

* Sandviciuri cu bacon, salată și roșii (n.t.).

ia carnetul și pixul pe care Rae le-a lăsat în urmă. Desenează un cerc cu linii groase.

— Mereu mi-am dorit să călătoresc în toată lumea, să fac fotografii.

Rufus desenează lumea, țările pe care n-o să le mai viziteze niciodată.

— Ca un fotoreporter? întreb.

— Neah, am vrut să fiu pe cont propriu.

— Ar trebui să mergem la Travel Arena, îi zic. E cel mai bun loc de unde putem călători în toată lumea, într-o singură zi. Cei de pe *Numărătoarea Inversă* vorbesc de bine despre el.

— Niciodată nu citesc chestiile astea, zice Rufus.

— Eu, da, zilnic, recunosc. E încurajator să vezi alți oameni cum ies din zona de confort.

Rufus se uită la mine și scutură din cap.

— Ultimul tău Prieten o să se asigure că ieși exploziv din lumea asta. Nu o explozie rea sau știi tu cum, ci una bună. Asta n-a avut niciun sens.

— Înțeleg.

Cred.

— Tu ce voiai să devii? Ca meserie? mă întreabă Rufus.

— Arhitect. Voiam să construiesc case și birouri și scene și parcuri, îi zic.

Nu-i spun că n-am vrut niciodată să lucrez într-unul din birourile alea sau că visam să cânt pe una dintre scene.

— M-am jucat mult cu Lego când eram mic.

— Și eu. Mereu mi se stricau navele spațiale. Piloții ăia zâmbitori n-au avut nicio șansă.

Rufus se apleacă peste masă, taie o bucată de pâine și o mestecă, savurând fiecare îmbucătură, cu capul plecat și ochii închiși. E greu să te uiți la cineva cum se bucură de mâncarea preferată pentru ultima dată.

Trebuie să mă adun.

De obicei lucrurile sunt mai rele înainte să devină mai bune, dar azi trebuie să fie pe dos.

Când terminăm de mâncat, Rufus se ridică și o strigă pe Rae.

— Poți să ne aduci nota, când ai o secundă?

— E din partea casei, zice Rae.

— Te rog, lasă-ne să plătim. Ar însemna mult pentru mine, zic.

Sper că nu i se pare că încerc s-o fac să se simtă prost.

— Și pentru mine, zice Rufus.

Poate că Rufus n-o să se mai întoarcă aici, dar vrem să ne asigurăm că rămân deschiși cât se poate de mult pentru alții și au nevoie de bani ca să plătească facturile.

Rae dă din cap și ne întinde nota. Îi dau cardul meu și, când se întoarce, îi las un bacșiș de trei ori mai mare decât prețul oricum mic al mâncării.

Mai am mai puțin de 2 000 de dolari. Poate n-o să schimb viața nimănui cu banii ăștia, dar orice gest contează.

Rufus își pune desenul cu globul pământesc în buzunar.

— Ești gata să mergem?

Stau pe loc.

— Dacă mă ridic, înseamnă că plecăm, îi zic.

— Da, spune Rufus.

— Dacă plecăm, înseamnă că murim, îi zic.

— Neah. Dacă plecăm, mai apucăm să trăim înainte să murim. Hai!

Mă ridic și ieșim, dar gândul îmi rămâne o clipă la Rae și la băiatul care curăță mesele și la ceilalți chelneri.

Ziua de azi e doar o dimineață lungă. Dar trebuie să mă trezesc și să mă dau jos din pat. Mă uit în față, la străzile pustii, și încep să merg spre Rufus și spre bicicleta lui, spre moarte; cu fiecare minut care trece, pășesc printr-o lume care e împotriva noastră.

RUFUS

5:53 a.m.

Nu pot să mint, Mateo e tare și nevrotic și o companie faină, dar ar fi fost mult mai șmecher dacă aș fi putut să stau la Cannon cu plutonienii pentru ultima dată, să vorbim despre toate lucrurile bune și rele care ni s-au întâmplat. Dar e prea riscant. Știu ce o să se întâmple și nu vreau să risc să fie și ei răniți.

Dar ar putea măcar să-mi dea și ei un mesaj.

Îmi dezleg bicicleta și merg pe lângă ea, până ajungem pe stradă. Îi arunc casca lui Mateo, care de-abia o prinde.

— Deci unde stă Lidia?

— De ce îmi dai asta? întreabă Mateo.

— Ca să nu-ți crăpi țeasta dacă pici de pe bicicletă.

Mă așez pe șa.

— Ar fi nasol să te omoare chiar Ultimul Prieten.

— Nu e o bicicletă tandem, zice.

— Are grătar în spate, îi zic.

Tagoe mereu mergea pe grătar, avea încredere că n-o să mă izbesc de mașini și că n-o să-l fac să zboare.

— Vrei să stau în spatele tău, pe bicicletă, în timp ce tu pedalezi pe întuneric? întreabă Mateo.

— În timp ce porți o cască, îi zic.

Rahat, chiar mă gândeam că e gata să riște puțin.

— În niciun caz. Bicicleta asta o să ne omoare pe amândoi.

Ziua asta chiar îl afectează destul de tare.

— Ba nu. Crede-mă. Merg pe bicicleta asta zilnic, de doi ani. Hopa sus, Mateo.

E megaezitant, asta e clar, dar se forțează să-și pună casca. E și mai multă presiune să am grijă, pentru că ar fi aiurea să vină cu un „Ți-am zis eu" în viața de apoi. Mateo se ține de umerii mei, mă apasă când se suie pe grătar. E mai deschis, sunt mândru de el. E ca și cum ai împinge o pasăre din cuib – poate chiar îi dai un ghiont, pentru că ar fi trebuit să zboare acum câțiva ani.

Sub lumina strălucitoare a lunii care apune în râu, un magazin își deschide obloanele, gata de o nouă zi. Apăs pe o pedală și Mateo se dă repede jos.

— Nu. Eu merg pe jos. Și cred că și tu ar trebui să faci la fel.

Își desprinde casca, și-o dă jos de pe cap și mi-o dă înapoi.

— Scuze. Dar am o presimțire și trebuie să-mi urmez instinctul.

Ar trebui să-mi pun casca și să plec. Să-l las pe Mateo să se ducă la Lidia și să-mi văd de treabă, orice ar însemna asta. Dar, în loc să ne despărțim, îmi agăț casca de ghidon și mă dau jos de pe bicicletă.

— Atunci hai pe jos. Nu știu cât mai avem de trăit, dar nu vreau să irosesc niciun minut.

MATEO

6:14 a.m.

Deja sunt cel mai rău Ultim Prieten din lume. E momentul să fiu și cel mai rău prieten cel mai bun.

— O să fie aiurea, îi zic.

— Pentru că nu-i zici că mori?

— Nu sunt mort încă.

Intru pe altă stradă. Apartamentul Lidiei e foarte aproape de aici.

— Și nu.

Cerul se luminează în sfârșit, aura portocalie a ultimului meu răsărit pare să cuprindă orașul.

— Lidia a fost distrusă când a aflat că fostul ei prieten, cu care trebuia să se căsătorească, urma să moară. N-a apucat s-o cunoască pe Penny.

— Să înțeleg că Penny e fata lor? zice Rufus.

— Da. S-a născut la o săptămână după ce a murit Christian.

— Cum a fost? Telefonul? întreabă Rufus. Dacă e prea personal, nu trebuie să-mi zici. Când familia mea a fost sunată, a fost cel mai urât coșmar și nu prea îmi place să vorbesc despre asta.

Sunt pe cale să-i spun cum a fost doar atâta vreme cât promite să nu spună nimănui, mai ales Lidiei, dar îmi dau seama că Rufus oricum o să ducă povestea în mormânt. Sunt

mici șansele să bârfească în viața de apoi, așa că pot să-i spun orice.

— Christian era în drum spre Pennsylvania, să vândă unui colecționar niște pumnale ciudate și niște săbii moștenite de la bunicul lui.

— Pumnalele ciudate și săbiile se vând pe bani grei, zice Rufus.

— Lidia nu a vrut ca el să se ducă, era destul de panicată atunci, dar Christian a jurat că banii o să merite pe termen lung. Să ia un pătuț mai bun, scutece, haine și lapte praf în următoarele luni. A plecat, a rămas peste noapte în Pennsylvania și pe la 1 și ceva a primit alerta.

Mi se pune în nod în stomac numai când îmi aduc aminte de toate țipetele și lacrimile. Mă opresc și mă sprijin de un zid.

— Christian a încercat s-o sune pe Lidia, dar ea dormea. I-a dat câte un mesaj pe minut. Făcuse autostopul până acolo, cu un camionagiu Decker, și amândoi au murit pe drum, încercând să se întoarcă la familiile lor.

— Ce rahat! zice Rufus.

Lidia a fost de neconsolat. A citit obsesiv ultimele mesaje disperate ale lui Christian, s-a urât că nu s-a trezit când a sunat-o. Ar fi putut să-l mai vadă o dată prin Veil – o aplicație care îți mănâncă mai puțină baterie, dar creează și o conexiune mai bună pentru oricine stă prost cu semnalul, precum un Decker pe autostradă, care încearcă să ajungă înapoi acasă – și a ratat toate apelurile și acolo.

Nu știu dacă e adevărat, dar din felul în care Lidia vorbea despre Penny la început părea că îi poartă pică pentru că a făcut-o să se simtă atât de obosită spre finalul sarcinii, încât a dormit în ultimele ore ale iubitului ei. Dar știu că atunci vorbea durerea și că acum nu mai crede asta.

De atunci, Lidia s-a lăsat de școală ca să aibă grijă de Penny și stă într-un apartament mic, cu bunica ei. Nu prea ține legă-

tura cu părinții ei, iar ai lui Christian locuiesc în Florida. Viața ei e oricum suficient de grea, nu mai are rost să-i mai arunc și eu în cârcă un rămas-bun. Vreau doar să-mi văd prietena cea mai bună pentru ultima dată.

— Groaznic, zice Rufus.

— Chiar a fost.

Înseamnă mult, mai ales venind de la el.

— Stai s-o sun.

Mă dau puțin mai departe, ca să am puțină intimitate.

Apăs pe *Apelează*.

Nu pot să cred că n-o să fiu acolo pentru Penny dacă i se întâmplă ceva Lidiei, dar sunt și ușurat că nu va trebui să asist la ziua în care Lidia va fi sunată.

— Mateo? întreabă Lidia adormită.

— Da. Dormeai? Scuze, credeam că Penny s-a trezit deja.

— S-a trezit. Sunt Mama Anului și mă ascund sub pernă, în timp ce ea vorbește singură în pătuț. De ce naiba ești treaz la ora asta?

— Am... am vrut să-l văd pe tata.

La urma urmei, nu mint.

— Pot să trec puțin pe la voi? Sunt în zonă.

— Da, chiar te rog.

— Super. Ne vedem imediat.

Îi fac semn lui Rufus și mergem spre apartamentul ei. E genul de bloc în care administratorul stă pe un scaun și citește ziarul, când clar ar avea mult mai multă treabă de făcut – gen să măture și să dea cu mopul, să repare lumina care pâlpâie în hol, să pună capcane noi de șoareci. Dar Lidiei nu-i pasă de asta. Briza din serile ploioase o fascinează și a început să-i placă de pisica vecinului, Chloe, care se plimbă pe holuri și căreia îi e frică de șoareci. Se simte ca acasă aici.

— Mă duc singur, îi zic lui Rufus. O să fii bine aici?

— Mă descurc. Oricum ar trebui să-mi sun prietenii. Nu au răspuns deloc de când am plecat.

— N-o să dureze mult, îi zic.

Iar el nu-mi spune să nu mă grăbesc.

Alerg pe scări, aproape cad în cap pe muchia unei trepte, dar mă prind de balustradă, la doar un centimetru de locul care ar fi putut să-mi aducă moartea. Nu pot să mă grăbesc spre Lidia în Ziua Sfârșitului. Graba poate să mă omoare – și era cât pe ce să o facă. Ajung la etajul 3 și bat la ușă. Penny țipă dinăuntru.

— E DESCHIS!

Intru și imediat simt miros de lapte și de haine spălate. E un coș de rufe fix lângă intrare, cu haine care dau pe dinafară. Pe jos sunt biberoane goale. Și în țarcul de joacă e Penny, care nu a moștenit pielea mulatră de columbiană de la mama ei, din contră, e foarte palidă, cum era Christian – acum însă e roșie la față de la atâta țipat. Lidia e în bucătărie, încălzește un biberon într-o oală cu apă fierbinte.

— Ești un sfânt, zice Lidia. Te-aș lua în brațe, dar nu m-am mai spălat pe dinți de duminică.

— Ar trebui s-o faci.

— Hei, mișto cămașă.

Lidia închide capacul biberonului și mi-l aruncă, exact când Penny țipă și mai tare.

— Du-i-l doar. Se enervează dacă nu își ține biberonul singură.

Lidia își strânge părul nespălat cu un elastic și aleargă în baie.

— Doamne, pot să fac pipi singură. De-abia aștept.

Mă las pe genunchi în fața lui Penny și îi dau biberonul. I se citește supărarea în ochii căprui, dar, când ia biberonul și se așază pe ursul de pluș, zâmbește și îmi arată cei patru dinți

de lapte, înainte să înceapă să bea. Toate cărțile de creștere a copilului spun că Lidia ar fi trebuit să nu-i mai dea lapte, dar lui Penny nu-i plac lucrurile adevărate. Avem asta în comun.

Lidia iese din baie cu o periuță de dinți care îi atârnă din gură, în timp ce pune niște baterii într-un fluturaș de plastic. Mă întreabă ceva, dar din gură i se scurge un firicel de salivă plină de pastă de dinți, așa că fuge la chiuveta din bucătărie să scuipe.

— Scuze. Scârbos. Vrei să mănânci ceva? Ești așa de slăbănog. Scârbos, parcă aș fi maică-ta.

Scutură din cap.

— Doamne, știi ce-am vrut să zic. Parcă te-aș dădăci.

— Stai liniștită, Lidia. Și deja am mâncat, mersi.

O prind pe Penny de picioruș cât mănâncă, așa că lasă biberonul și începe să râdă. Gângurește ceva ce sigur are sens pentru ea și se întoarce la laptele ei.

— Ghici cine a primit alerta? întreabă Lidia, fluturând telefonul.

Îngheț, cu piciorul lui Penny în mână. Lidia n-are cum să știe că mor azi și să fie atât de relaxată când îmi zice că știe.

— Cine?

— Howie Maldonado!

Lidia își verifică telefonul.

— Fanii lui sunt distruși.

— Sunt sigur.

Am aceeași Zi a Sfârșitului cu personajul meu negativ preferat. Nu știu ce să cred despre asta.

— Ce face tatăl tău? întreabă Lidia.

— E într-o stare stabilă. Tot sper să se întâmple un miracol, ca la TV, să-mi audă vocea și să se trezească, dar nu s-a întâmplat asta, evident. Tot ce putem face e să așteptăm.

Mi se strânge stomacul când vorbesc despre asta. Stau lângă țarc și ridic niște animale de pluș – o oaie care zâmbește,

o bufniță galbenă – și le așez mai aproape de Penny, înainte să încep s-o gâdil. N-o să am niciodată astfel de momente cu copiii mei.

— Îmi pare rău să aud asta. O să fie bine. Tatăl tău e superputernic. Tot îmi spun că trage un pui de somn, că a obosit de la atâta putere.

— Probabil. Penny a terminat. Pot s-o ajut eu să râgâie.

— Ești un sfânt, Mateo. Un sfânt.

Îi curăț fața lui Penny, o iau în brațe și o bat ușurel pe spate, până când râgâie și râde. Fac Dansul Dinozaurului, în care merg ca un T-rex cu Penny în brațe, ceea ce o relaxează mereu. Lidia vine spre noi și pornește televizorul.

— Da, e 6 jumate. Timpul pentru desene, adică singurul moment când am timp să curăț mizeria de ieri, înainte să se ducă totul naibii iar.

Lidia îi zâmbește lui Penny, vine spre noi și o pupă pe nas.

— Mami vrea să spună că Penny e o comoară.

Și mai adaugă pe sub barbă, zâmbind:

— O comoară care nu lasă nimic îngropat în preajmă.

Râd și o las pe Penny jos. Lidia îi dă lui Penny fluturașul de plastic și strânge hainele de pe jos.

— Cu ce pot să te ajut? o întreb.

— Pentru început, poți să nu te schimbi niciodată. După asta, poți să pui toate jucăriile înapoi în cutie, dar să lași oaia acolo, ca să nu se isterizeze. Și, drept răsplată, o să te iubesc pentru totdeauna. Eu mă duc să pun hainele la loc. Îmi ia doar un minut... sau zece.

Lidia pleacă cu coșul de rufe.

— Nu te grăbi.

— Ești un sfânt.

O iubesc pe Lidia sub toate formele ei. Înainte să se nască Penny, voia să termine liceul prima și să se ducă la facultate, unde urma să studieze științe politice și arhitectură și istoria

— Un penny pentru gândurile tale?

Amândoi ne strâmbăm.

— Replica asta n-o să fie niciodată amuzantă, nu? Tot încerc, sperând ca data viitoare să fie mai bine, dar nicio șansă.

— Poate data viitoare, îi zic.

— Sincer, nici nu trebuie să-mi zici la ce te gândești. Dacă o vrei pe Penny, poți s-o iei pe gratis.

O învârte pe Penny și îi pupă ochii și o gâdilă la subraț.

— Mami a vrut să zică că ești de neprețuit, micuță Penny.

Apoi adaugă încet:

— Cel mai scump penny neprețuit din lume.

O lasă pe Penny jos în fața televizorului și continuă să facă ordine.

Relația mea cu Lidia nu e genul pe care îl vezi în filme sau pe care o au majoritatea oamenilor. Ne iubim până la moarte, dar nu vorbim despre asta. E de la sine înțeles. Și uneori cuvintele pot fi ciudate, chiar dacă știi de opt ani o persoană. Dar azi trebuie să zic mai mult.

Îndrept o poză înrămată cu Lidia și Christian, care era strâmbă.

— Christian e sigur mândru de tine. Ești șansa lui Penny la fericire, într-o lume care îți face numai promisiuni ieftine și nu-ți oferă nicio garanție și nu îi răsplătește mereu pe cei care au făcut totul cum trebuie. Sincer, universul ăsta își bate joc la fel de tare de o persoană bună ca de una mai puțin bună, dar tu îți dedici zilele altcuiva, fără să aștepți nimic în schimb. Nu toată lumea e programată ca tine.

Lidia se oprește din măturat.

— Mateo, de unde vin complimentele astea din senin? Ce se întâmplă?

Duc o sticlă de suc la chiuvetă.

— Totul e bine.

muzicii. Voia să călătorească în Buenos Aires și în Spania, în Germania și în Columbia, dar apoi l-a cunoscut pe Christian și a rămas însărcinată și și-a găsit fericirea în lumea ei nouă.

Lidia obișnuia să fie fata care își aranja părul după școală, în fiecare joi, care mereu strălucea fără machiaj și căreia îi plăcea să se bage în pozele străinilor și să se strâmbe. Acum părul ei e „cât de cât drăguț, pentru o coamă de leu", cum spune chiar ea, și nu mai pune nicio poză cu ea pe net, pentru că i se pare că arată prea obosită. Mie mi se pare că prietena mea strălucește chiar mai tare decât înainte, pentru că a trecut printr-o schimbare, o evoluție cu care mulți nu s-ar descurca. Și a făcut-o solo.

Când termin de pus toate jucăriile în cutie, mă așez lângă Penny pe jos și mă uit la ea, cum trimite pupici personajelor din desene care pun vreo întrebare. Ăsta e începutul lui Penny. Și într-o zi o să primească un telefon groaznic de la Crainicii Morții și e aiurea că toți suntem crescuți ca să murim. Da, trăim, sau cel puțin ni se dă șansă să trăim, dar uneori e greu și complicat, pentru că ți-e frică.

— Penny, sper să îți dai seama ce trebuie să faci ca să fii nemuritoare, ca să conduci lumea pentru totdeauna.

Uitați cum văd eu un univers utopic: o lume fără violență și fără tragedii, în care toată lumea trăiește pentru totdeauna sau cel puțin atât timp cât mai sunt împliniți și fericiți și decid ei că vor să vadă ce ne mai așteaptă.

Penny răspunde cu un gângurit.

Lidia vine din camera cealaltă.

— De ce îi urezi lui Penny nemurire și dominație mondială, când de-abia învață să zică „unu" în spaniolă?

— Pentru că vreau să trăiască pentru totdeauna, evident.

Zâmbesc.

— Și să îi transforme pe toți cei din jur în niște minioni.

Lidia ridică din sprâncene. Se apleacă, o ia pe Penny și mi-o dă mie.

Și chiar o să fie bine totul. Ea o să fie bine.

— Cred că trebuie să mă duc curând. Sunt obosit.

Nu mint.

Ochii Lidiei tresar.

— Înainte să pleci, poți să mă mai ajuți cu câteva chestii?

Ne mișcăm în tăcere prin sufragerie. Ea dă niște ovăz întărit de pe o pernă, eu șterg praful de pe aparatele de aer condiționat. Ea strânge cănile, eu aranjez toți pantofii lui Penny la ușă. Ea împăturește hainele și se uită la mine, eu strâng niște cutii de scutece.

— Poți să duci gunoiul? mă întreabă, cu vocea puțin gâtuită. Și după o să am nevoie de puțin ajutor să montăm biblioteca pe care tu și tatăl tău i-ați luat-o lui Penny.

— Bine.

Cred că începe să se prindă.

Pun plicul cu bani pe blatul din bucătărie când ies din cameră.

În clipa în care pun mâna pe sacul de gunoi, știu că n-o să mai pot să mă întorc. Ies în hol și arunc sacul la ghenă. Dacă mă întorc, n-o să mai plec niciodată. Și dacă nu mai plec, o să mor în apartament, posibil în fața lui Penny, și nu așa vreau să-și aducă aminte de mine – abordarea lui Rufus e mai deșteaptă și mai blândă.

Îmi scot telefonul și blochez numărul Lidiei, ca să nu-mi poată scrie și să nu mă poată suna să-mi zică să mă întorc.

Îmi e greață și sunt puțin amețit, cobor încet, sperând că Lidia va înțelege, și mă urăsc atât de tare, încât grăbesc pasul cu fiecare treaptă pe care o cobor...

polițiști pe capul meu la propria mea înmormântare, când Mateo vine fugind pe scări, cu o viteză periculoasă. Țâșnește spre ușă și de-abia îl prind din urmă. Are ochii roșii și respiră greu, de parcă se chinuie tare să nu plângă.

— Ești bine?

Nu e, ce întrebare cretină.

— Nu.

Mateo deschide ușa de la intrarea în bloc.

— Hai să mergem, înainte să vină Lidia după mine.

De-abia aștept să ne mai mișcăm, credeți-mă, dar tăcerea asta nu ține cu mine. Merg cu bicicleta pe lângă el.

— Hai, zi ce-ai pe suflet. N-o ține în tine toată ziua.

— Nu *am* toată ziua! țipă Mateo, ca cineva care în sfârșit se enervează că moare la optișpe ani.

Se pare că până la urmă chiar are ceva sânge-n el. Se oprește pe marginea drumului și se așază pe jos, complet neatent, probabil așteptând să dea o mașină peste el și să-l scutească de toată suferința.

Îmi sprijin bicicleta și îl apuc pe Mateo de umeri, să-l ridic. Ne dăm mai departe de bordură și ne sprijinim de zid – tremură, de parcă nu vrea deloc să fie aici, afară, și când se lasă jos iar, mă prăbușesc și eu cu el. Mateo își scoate ochelarii și își lasă capul pe genunchi.

— Uite, n-o să te aburesc cu vreun discurs sentimental. Nu pot să fac asta acum și nici nu mi-e felul.

Sigur pot să găsesc ceva mai bun de-atât.

— Dar, frate, știu cât de frustrat ești. Din fericire, ai opțiuni. Dacă vrei să te întorci la tatăl tău sau la prietena ta cea mai bună, eu nu te opresc. Dacă vrei să mă lași, n-o să mă țin după tine. E ultima ta zi, trăiește-o naiba cum vrei. Dacă ai nevoie de ajutor s-o trăiești, sunt aici.

Mateo își ridică privirea și se uită la mine.

— Mie mi s-a părut destul de sentimental.

RUFUS

6:48 a.m.

Cine ar fi putut să parieze zece dolari că o să stau pe Instagram în Ziua Sfârșitului? Pentru că acum ar fi fost cu zece dolari mai bogat.

Plutonienii tot n-au răspuns la niciun mesaj sau telefon. Nu mă crizez, pentru că știu că nu-s Deckeri, dar, la naiba, n-ar putea măcar să-mi zică dacă polițiștii se mai țin după mine sau nu? Sunt sigur că toți dorm. Și eu aș moțăi, dacă mi-ați da un pat. Și un fotoliu ar merge. Dar sigur nu bancheta asta din hol, pe care încap cel mult două persoane. N-o să mă chircesc, nu e stilul meu.

Așa că scrolez pe Instagram, mă aștept să găsesc o nouă postare la Malcolm (@manthony012), dar ultima chestie urcată a fost acum nouă ore, o poză fără filtru, cu o sticlă de Coca-Cola cu numele lui pe ea. În războiul dintre Pepsi și Coca-Cola, Malcolm e de partea celor de la Pepsi, dar a fost așa de fericit când și-a văzut numele pe sticla din frigiderul din magazin, încât nu s-a putut abține. Cafeina l-a făcut și mai agitat înainte de bătaie.

Nici măcar n-ar trebui să numesc faza cu Peck o bătaie. Peck nici măcar n-a putut să-mi tragă una după ce l-am pus la pământ.

Tocmai îi dau mesaj lui Aimee să-mi cer scuze, deși nu-mi pare rău chiar de tot, pentru că iubitul ei de rahat i-a adus pe

— Da. Scuze.

Îmi place mai mult de el cu ochelari, dar îi stă bine și fără.

— Ce vrei să faci?

Dacă pleacă, o să respect asta și o să mă gândesc care e următoarea mea mișcare. Trebuie să văd ce se întâmplă cu plutonienii, dar nu pot să mă întorc acolo, nu știu dacă nu stau polițiștii la pândă.

— Vreau să mergem, zice Mateo.

— Bună decizie.

Își pune ochelarii la loc și, nu știu, dacă aveți chef de vreo analogie cum că vede lumea cu ochi noi sau ceva, n-aveți decât să vă gândiți voi la una. Dar eu sunt ușurat că nu trebuie să trec prin ziua asta singur.

— Scuze că am țipat, zice Mateo. Tot cred că a fost bine că nu mi-am luat rămas-bun, dar o să regret asta toată ziua.

— Nici eu nu am reușit să le zic prietenilor mei ce aveam pe suflet, îi spun.

— Ce s-a întâmplat la înmormântarea ta?

Toată vorbăria asta despre sinceritate și cum e bine să te descarci se duce naibii, nu pot să fiu sincer cu el.

— A fost întreruptă. N-am mai reușit să dau de prietenii mei de atunci. Sper să mă caute înainte să...

Îmi strâng pumnii în timp ce mașinile vuiesc în jurul nostru.

— Vreau să știe că sunt bine. Să nu se mai gândească dacă am murit sau nu. Dar nu pot să le tot dau mesaje până se întâmplă ce trebuie să se întâmple.

— Fă-ți profil pe *Numărătoarea Inversă,* îmi sugerează Mateo. Am urmărit suficiente povești online și pot să te ajut să-l faci.

Sunt sigur că poate. Dacă ne luăm după logica asta, putem zice că m-am uitat la suficiente filme porno cât să fiu un zeu al sexului.

— Neah, nu e pentru mine. Nici măcar pe Tumblr și pe Twitter nu mi-am făcut cont. Doar pe Instagram. Chestia asta cu fotografia e încă nouă pentru mine, doar de câteva luni m-am apucat. Instagram e supersmecher.

— Pot să-ți văd contul?

— Sigur.

Îi dau telefonul.

Profilul meu e public, pentru că nu-mi pasă dacă vreun străin dă peste el. Dar e cu totul altceva să te uiți la un străin care scrolează prin pozele tale. Mă simt expus, de parcă am ieșit din duș și cineva se uită cum îmi pun un prosop în jurul bijuteriilor. Pozele de mai demult sunt de amator, din cauza luminii proaste, dar nu pot să le mai editez acum, ceea ce probabil e mai bine.

— De ce sunt toate alb-negru? întreabă Mateo.

— Mi-am făcut contul la câteva zile după ce m-am mutat în plasament. Tovarășul meu, Malcolm, mi-a făcut o poză, uite...

Mă dau mai aproape de el și scrolez până la primele poze și, doar pentru o secundă, mă simt prost pentru mizeria de sub unghie, dar îmi trece repede. Apăs pe poza cu mine pe pat, cu fața în mâini. Malcolm e fotograful care a primit credite.

— Era a treia sau a patra mea noapte acolo. Ne jucam ceva, dar pe dinăuntru mă crizam, pentru că mă simțeam vinovat că mă simțeam cât de cât bine – neah, nu-i adevărat. Mă megadistram și asta a făcut totul și mai rău. Am plecat fără să zic nimic și Malcolm a venit după mine, pentru că am stat prea mult, și atunci mi-a surprins tristețea.

— De ce? întreabă Mateo.

— A zis că îi place să surprindă dezvoltarea personală a cuiva, nu doar pe cea fizică. E dur cu el însuși, dar e al naibii de deștept.

Dar, sincer, i-am ars una lui Malcolm în genunchiul lui enorm când mi-a arătat poza, o săptămână mai târziu. Ciudatul naibii.

— Gata, zice Mateo.

Îmi dă telefonul.

— Pot să mai fac una, dacă nu-ți place asta.

Nu-mi pasă cum a ieșit poza, nu sunt așa de narcisist. Dar e surprinzător de mișto. Mateo m-a surprins cu o figură tristă, dar și mândră, așa cum arătau părinții mei când Olivia a absolvit liceul. Și în poză apare și roata din față de la bicicleta mea.

— Mersi, frate.

Încarc poza, fără filtru. Mă gândesc să-i pun descrierea cu #ZiuaSfarsitului, dar n-am nevoie de milă falsă gen tot felul de comentarii cu „o, nu, R.I.P.!!!!" sau de troli care să-mi zică să mă „odihnesc în bucăți*". Oamenii care contează cel mai mult pentru mine știu deja.

Și sper să-și aducă aminte de mine așa cum am fost, nu drept tipul care a pocnit pe cineva în față mai devreme, fără vreun motiv prea bun.

---

* Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea dintre „rest in peace" (*odihnească-se în pace)* și „rest in pieces" (*odihnească-se în bucăți*) (n.t.).

— Îmi las pozele alb-negru pentru că viața mea și-a pierdut culoarea după ce au murit.

— Așa că tu continui să-ți trăiești viața, dar fără s-o uiți pe-a lor? întreabă Mateo.

— Exact.

— Credeam că oamenii stau pe Instagram doar ca să fie pe Instagram.

Dau din umeri.

— Sunt de modă veche.

— Pozele tale arată de modă veche, zice Mateo.

Se întoarce și se uită la mine cu ochii larg deschiși. Îmi zâmbește pentru prima dată și, frate, asta nu e figura unui Decker.

— Nu ai nevoie de aplicația *Numărătoarea Inversă,* poți să postezi totul aici. Poți să-ți faci și un hashtag sau mai știu eu ce. Dar cred că ar trebui să-ți postezi viața în culori... ca să te țină minte plutonienii așa.

Zâmbetul îi dispare de pe față, pentru că așa e normal să se întâmple azi.

— Las-o baltă. E o prostie.

— Nu e deloc o prostie, îi zic. Chiar îmi place ideea. Plutonienii pot să se uite iar la momentele pe care le-am trăit împreună în alb-negru, ca o carte de istorie mai șmecheră, iar Ziua Sfârșitului va avea propriul ei contrast, fără filtru. Poți să-mi faci o poză aici? În caz că e ultima mea postare, vreau ca toată lumea să mă vadă în viață.

Mateo zâmbește iar, de parcă el e cel care pozează.

Se ridică și îndreaptă camera spre mine.

Nu pozez. Pur și simplu stau acolo, cu spatele rezemat de zid, în locul în care mi-am convins Ultimul Prieten să continue să iasă în lume și unde mi-a dat ideea să dau puțină viață profilului meu. Nici măcar nu zâmbesc. Niciodată nu am fost genul care să zâmbească și ar fi ciudat să încep acum. Nu vreau să vadă un străin.

PATRICK „PECK" GAVIN

7:08 a.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Patrick „Peck" Gavin, pentru că el nu moare astăzi, deși se aștepta să primească alerta înainte ca atacatorul lui să fie sunat.

Acum e acasă, își ține o pungă de burgeri înghețați pe vânătăi. Miros a carne, dar măcar migrena pare să treacă.

Peck nu ar fi trebuit s-o lase pe Aimee în stradă, dar ea n-a mai vrut să-l vadă și nici el nu e prea fericit cu reacția ei. Și-a folosit telefonul vechi și a sunat-o pe Aimee, dar n-au apucat să se certe prea mult, că ea a adormit din cauza epuizării și a fost foarte greu să nu-i închidă în nas când a spus că vrea să facă un efort să-l mai vadă pe Rufus o dată, să fie cu el în Ziua Sfârșitului.

Peck știe foarte bine cum să se poarte cu oamenii ca Rufus, conform unor reguli stricte.

Niște reguli care intră în vigoare când cineva încearcă să te calce în picioare.

Peck are multe la care să se gândească. Dar lucrurile nu o să arate prea bine pentru Rufus dacă încă o să mai fie în viață când Peck se trezește.

RUFUS

7:12 a.m.

Telefonul îmi vibrează și sper să fie plutonienii, dar speranța mi se năruie când aud un sunet. Mateo își verifică telefonul și vede aceeași notificare – un alt mesaj pe care l-am primit amândoi azi: Creează un Moment e aproape: 2 kilometri.

Îmi scrâșnesc dinții.

— Ce naiba e asta?

— N-ai auzit niciodată de ei? întreabă Mateo. S-au lansat toamna trecută.

— Nup.

Merg în continuare pe stradă, ascult doar cu o ureche, când de fapt mă întreb de ce plutonienii nu mi-au scris încă.

— Seamănă cu fundația Îndeplinește o Dorință*, zice Mateo. Dar poate să meargă orice Decker, nu doar copiii. Au niște stații de realitate virtuală, care îți dau aceleași senzații ca niște experiențe nebune, gen sărit cu parașuta sau curse de mașini sau alte riscuri extreme pe care Deckerii nu le-ar putea experimenta în siguranță în Ziua Sfârșitului.

— Deci e o jecmăneală pe față, o versiune mai penibilă a fundației Îndeplinește o Dorință?

— Nu cred că e așa de rău, zice Mateo.

Îmi verific telefonul din nou, să văd dacă am ratat vreun

* Asociație caritabilă care îndeplinește dorințele copiilor care suferă de boli în stadii terminale (n.t.).

mesaj. Când cobor de pe trotuar, mâna lui Mateo mi se lovește de piept.

Mă uit în dreapta. Și el se uită în dreapta. Mă uit în stânga. Și el se uită în stânga.

Nu sunt mașini. Strada e cufundată în tăcere.

— Știu cum să traversez strada, îi zic. Am mers toată viața.

— Erai cu ochii în telefon, zice Mateo.

— Știam că nu vine nicio mașină, îi spun.

Să traversezi strada e ceva instinctiv deja. Dacă nu sunt mașini, treci. Dacă vin mașini spre tine, nu treci – sau treci foarte repede.

— Scuze, zice Mateo. Vreau ca ziua asta să dureze.

E stresat, știu. Dar trebuie să se calmeze la un moment dat.

— Înțeleg. Dar să merg? Cu asta măcar mă descurc.

Mă uit iar în ambele sensuri, înainte să trec strada goală. Dacă e cineva care ar trebui să aibă emoții, ăla e tipul care și-a văzut familia înecându-se într-o mașină. Nu am trecut de durere așa de mult încât să zic că m-aș sui într-o mașină în următorii ani, dar mai sunt și oameni ca Malcolm, căruia îi plac șemineurile, deși părinții lui au murit într-un incendiu. Eu nu sunt așa de puternic. Dar nici n-o să mă uit din dreapta în stânga și din stânga în dreapta, așa cum face Mateo până ajungem pe celălalt trotuar, de parcă ar fi o șansă de 99% ca o mașină să apară din senin și să ne calce în 0,5 secunde.

Sună telefonul lui Mateo.

— Cei de la Creează un Moment te sună personal? întreb.

Mateo scutură din cap.

— E Lidia, mă sună de pe telefonul bunicii ei. Să...

Își pune telefonul înapoi în buzunar și nu răspunde.

— Deșteaptă mișcare din partea ei, zic. Măcar încearcă să te caute. Eu n-am auzit nimic de la prietenii mei.

— Mai încearcă.

De ce nu? Îmi reazem bicicleta de un zid și îi sun pe Malcolm și pe Tagoe pe FaceTime. Niciunul nu răspunde. O sun și pe Aimee pe FaceTime și, fix când sunt pe punctul să închid și să le trimit plutonienilor o poză cu degetul mijlociu, Aimee răspunde – respiră greu, are ochii obosiți și părul lipit de frunte. E acasă.

— Dormeam!

Aimee scutură din cap.

— Cât e ceasul... Ești viu. Ești...

Își ia privirea de la mine o secundă; se uită la jumătate din fața lui Mateo. Se apleacă, de parcă telefonul ar fi o fereastră prin care poate să-și scoată capul, ca să se uite mai bine. Ca atunci când aveam treișpe ani și mă uitam prin reviste, căutam poze cu fete în fuste și băieți în pantaloni scurți și aplecam pagina ca să văd ce poartă pe dedesubt.

— Cine-i ăla?

— El e Mateo, îi zic. Ultimul meu Prieten.

Mateo îi face cu mâna.

— Și ea e prietena mea, Aimee.

Nu adaug și că e fata care mi-a făcut inima terci, pentru că nu vreau să fac pe nimeni să se simtă prost.

— Te-am tot sunat.

— Scuze. Lucrurile au luat-o razna după ce ai plecat, zice Aimee, frecându-și ochii cu pumnul. Am ajuns acasă acum câteva ore și mi-a murit telefonul și l-am pus la încărcat, dar am adormit înainte să se reaprindă.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Malcolm și Tagoe au fost arestați, zice Aimee. Tot nu le tăcea gura și Peck i-a turnat, din moment ce au fost cu tine.

Mă dau mai departe de Mateo, după ce îi zic să stea acolo. Pare destul de speriat; s-a dus naibii planul meu de a duce în mormânt orice suspiciune că aș putea fi o persoană de rahat.

— Sunt OK? La ce secție?

— Nu știu, Roof, dar n-ar trebui să te duci să-i cauți, asta dacă nu vrei să-ți petreci ultima zi într-o celulă în care naiba știe ce o să ți se întâmple.

— Ce rahat! N-au făcut nimic!

Îmi ridic pumnul, gata să lovesc o mașină, dar ăsta nu e stilul meu, jur că nu e, nu mă apuc să lovesc lucruri și să lovesc oameni. Cu Peck am greșit, aia a fost.

— Și cum e cu Peck?

— S-a ținut după mine până acasă, dar nu am vrut să vorbesc cu el.

— Ai terminat-o cu el, nu?

Nu răspunde.

Dacă am fi vorbit doar la telefon, nu și pe video, nu ar fi trebuit să fiu dezamăgit de privirea pe care mi-o aruncă. M-aș fi putut preface că dă din cap, că se pregătește să se despartă de el, dacă nu cumva ar fi făcut-o deja. Dar nu asta văd.

— E complicat, zice Aimee.

— Știi ce, Ames, nu a părut deloc complicat sau derutant când te-ai despărțit de mine. Situația e oricum de tot rahatul, dar și mai aiurea e că te întorci împotriva plutonienilor pentru un golănaș care i-a aruncat în închisoare. Parcă trebuia să fim acolo unul pentru celălalt, iar eu n-o să mai fiu în ecuație curând și tu chiar îmi zici în față că îl mai ții pe ratatul ăla în viața ta?

Lasă ce i-a făcut inimii *mele*, dar fata asta și-a scos-o pe a ei din piept acum mega multă vreme.

— Au fost nevinovați.

— Rufus, nu au fost chiar nevinovați, știi asta, nu?

— Da, bine, pa. Trebuie să mă întorc la adevăratul meu prieten.

Aimee mă imploră să nu închid, dar eu închid naibii oricum. Nu pot să cred că băieții mei sunt la închisoare din

cauza unei tâmpenii și nu pot să cred că nu mi-a zis mai devreme.

Mă întorc să-i zic lui Mateo tot, dar a dispărut.

AIMEE DUBOIS

7:18 a.m.

Aimee renunță să-l mai sune pe Rufus. Sunt trei posibile explicații pentru care Rufus nu răspunde, ordonate de la cea mai mare speranță, la cea mai groaznică frică:

O ignoră, dar o s-o sune înapoi.

I-a blocat numărul și nu mai are de gând să dea vreun semn.

A murit.

Aimee intră pe profilul de Instagram al lui Rufus, lasă comentarii la pozele lui, în care îi cere s-o sune. Își încarcă telefonul, dă soneria mai tare și se schimbă într-un tricou vechi al lui Rufus și în pantalonii ei scurți.

Aimee a început să facă mult sport de când a intrat în gașca plutonienilor. Când s-a furișat prima dată în dormitorul părinților ei adoptivi, căutând ceva ce ar putea să fure de la Francis, care nici nu a băgat-o în seamă când a ajuns, a văzut ganterele lui Jenn Lori și a zis să încerce. Părinții ei biologici, închiși pentru că au jefuit un cinematograf, au fost cei care i-au transmis apucăturile de cleptomană, dar Aimee a descoperit că o face să se simtă mult mai bine să lucreze la ea însăși, să se dezvolte, decât să fure de la alții.

Lui Aimee îi e deja dor de turele de alergare, în timp ce Rufus mergea pe lângă ea, pe bicicletă.

Și o să se gândească mereu la ziua în care l-a învățat cum se face o flotare pe bune.

Și habar n-are ce o să urmeze.

MATEO

7:22 a.m.

Alerg fără încetare pe stradă, cât mai departe de Rufus.

Am rămas fără Ultimul Prieten, dar poate, la urma urmei, o moarte de unul singur e o Zi a Sfârșitului bunicică pentru cineva care și-a trăit toată viața aproape singur.

Nu știu în ce a fost implicat Rufus, astfel încât prietenii lui să fie arestați. Poate spera să mă folosească drept alibi. Dar nu mai stau nicio secundă aici.

Mă opresc să-mi recapăt suflul. Mă așez pe pragul unei creșe și îmi apăs mânape splină, care îmi zvâcnește de durere.

Poate ar trebui să mă duc acasă și să mă joc pe Xbox. Să scriu niște scrisori. Mi-aș dori chiar să mai fiu în liceu, să mai particip la o oră ținută de domnul Kalampoukas, pentru că mereu mă făcea să mă simt văzut. Deși să fiu în același laborator cu niște copii care dau întruna mesaje, în timp ce amestecă substanțe chimice, mi se părea înfricoșător și toamna trecută, când nu era Ziua Sfârșitului.

— MATEO!

Rufus apare pe bicicletă, cu casca atârnată de ghidon. Mă ridic și pornesc iar, dar n-are rost. Rufus oprește lângă mine, își dă piciorul stâng jos de pe bicicletă și sare cu totul de pe ea. Bicicleta cade pe jos și Rufus mă prinde de braț. Se uită direct în ochii mei și, când îmi dau seama că nu e nervos, ci speriat, sunt absolut sigur că nu el o să-mi aducă sfârșitul.

— Ești nebun? întreabă Rufus. Parcă trebuia să nu ne despărțim.

— Și tu trebuia să nu fii un străin, îi zic.

Suntem împreună de câteva ore deja. Am stat cu el în restaurantul lui preferat, unde mi-a spus ce ar fi vrut să fie, dacă ar mai fi avut câțiva ani de trăit.

— Dar se pare că tu fugi de poliție și nu mi-ai menționat asta nici măcar o dată.

— Nu știu dacă poliția e pe urmele mele sau nu, zice Rufus. Sigur au aflat că sunt Decker și nu e ca și cum am jefuit o bancă, așa că n-o să-și trimită toate trupele să mă caute.

— Ce-ai făcut?

Rufus îmi dă drumul și se uită în jur.

— Hai să mergem undeva să vorbim. O să-ți zic tot. De la accidentul care mi-a omorât familia la lucrul tâmpit pe care l-am făcut aseară. Gata cu secretele.

— Vino cu mine.

Eu aleg locul. Am încredere în el, în mare parte, dar până nu-mi spune tot nu mai vreau să fiu complet singur cu el.

Mergem în tăcere spre Central Park, trecem pe lângă primii oameni care s-au trezit devreme. Sunt destui bicicliști și oameni care aleargă în jur, astfel încât să mă simt în siguranță, mai ales din moment ce Rufus stă la distanță, pe iarbă. Ceva mai încolo un golden retriever aleargă după stăpânul lui. Câinele îmi aduce aminte de povestea de pe *Numărătoarea Inversă* pe care o urmăream când am primit alerta, deși sunt sigur că nu e vorba de același câine.

La început nu zic nimic, pentru că voiam să ne așezăm înainte ca Rufus să-mi explice tot, dar, cu cât înaintăm în parc, cu atât devin mai tăcut, fascinat de tot ce e în jur, mai ales când dăm peste sculptura de bronz cu Alice în Țara Minunilor. Frunze de un verde crud îmi foșnesc sub tălpi pe măsură ce mă apropii de Alice și de Iepurele Alb și de Pălărierul Nebun.

— De când e asta aici? întreb jenat.

Sunt convins că nu e nouă.

— Nu știu. Probabil dintotdeauna, zice Rufus. N-ai mai văzut-o până acum?

— Nu.

Mă uit spre Alice, care stă pe o ciupercă enormă.

— Uau, parcă ai fi turist în propriul tău oraș, zice Rufus.

— Doar că turiștii știu mai multe despre oraș decât mine, răspund.

Asta da surpriză. Eu și tata preferăm parcul Althea, dar petrecem mult timp și în Central Park. Îi place programul *Shakespeare în parc*. Eu nu mă dau în vânt după teatru, dar am fost cu el o dată și a fost drăguț, pentru că amfiteatrul m-a dus cu gândul la colosseumurile din romanele mele fantasy preferate, la luptele cu gladiatorii din Roma, pe care le-am văzut în filme. Mi-ar fi plăcut să descopăr bucățica asta din Țara Minunilor când eram mic, să pot să mă sui pe ciuperci, alături de Alice, și să-mi imaginez propriile aventuri.

— Ai găsit-o azi, zice Rufus. Tot e o victorie.

— Ai dreptate.

Tot sunt surprins că e aici de atât de multă vreme, pentru că, atunci când te gândești la parcuri, te gândești la copaci și la fântâni și la lacuri și la locuri de joacă. Mi se pare frumos cum parcurile încă mă pot surprinde și asta îmi dă speranța că și lumea mă mai poate surprinde.

Dar nu toate surprizele sunt bine-venite.

Mă așez pe o ciupercă, lângă Iepurele Alb. Rufus se așază lângă Pălărierul Nebun. Tăcerea lui e ciudată, ca în timpul orelor de istorie, când recapitulam evenimentele monumentale dinainte să apară CM. Profesorul meu, domnul Poland, ne spunea „ce noroc avem" cu Crainicii Morții. Ne dădea referate în care trebuia să ne reimaginăm perioade cu multe morți semnificative – ciuma, războaiele mondiale, 11 septembrie

etc. – și cum s-ar fi purtat oamenii dacă ar fi existat Crainicii Morții, care să le dea vestea. Sincer să fiu, temele astea mă făceau să mă simt oarecum vinovat că trăiesc într-o perioadă în care există invenții atât de importante, ca atunci când te gândești la cum noi avem medicamente pentru boli care îi omorau pe alții în trecut.

— N-ai omorât pe nimeni, nu? întreb în cele din urmă.

Există un singur răspuns care să mă facă să rămân. Celălalt m-ar face să sun poliția să-l aresteze, înainte să mai omoare și pe altcineva.

— *Normal că nu.*

Am ridicat standardele destul de sus, așa că acum ar trebui să-i fie ușor să vorbească.

— Atunci?

— Am sărit pe cineva, zice Rufus.

Se uită drept în față, la bicicleta lui, oprită pe alee.

— Pe noul iubit al lui Aimee. Tot spunea tâmpenii despre mine și m-am enervat, simțeam că viața mea se încheie în multe feluri. Mă simțeam nedorit, frustrat, pierdut și aveam nevoie să mă descarc pe cineva. Dar nu sunt așa de obicei, a fost o greșeală.

Îl cred. Nu e un monstru. Monștrii nu vin acasă la oameni să-i ajute să trăiască; te prind sub pat și te mănâncă de viu.

— Oamenii fac greșeli, îi zic.

— Și prietenii mei sunt cei care-s pedepsiți, zice Rufus. Ultima lor amintire cu mine va fi cum am fugit pe ușa din spate, la propria înmormântare, pentru că poliția venea după mine. I-am lăsat în urmă... Mi-am petrecut ultimele patru luni simțindu-mă abandonat de familia care a murit, ca apoi, într-o secundă, să fac și eu exact la fel cu noua mea familie.

— Nu trebuie să-mi povestești despre accident dacă nu vrei, îi spun.

Se simte deja suficient de vinovat și, așa cum nu aș presa o persoană fără adăpost să-mi spună povestea de viață, ca să-mi dau seama dacă merită ajutorul meu sau nu, așa nu vreau nici să-l fac pe Rufus să treacă prin chinuri ca să-mi păstreze încrederea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zice Rufus. Dar trebuie.

RUFUS

7:53 a.m.

Sunt norocos că am un Ultim Prieten, mai ales când băieții mei sunt închiși și mi-am blocat fosta iubită. Pot să vorbesc despre familia mea și așa să-i țin în viață.

Cerul se înnorează și vântul se întețește, dar nu plouă deocamdată.

— Părinții mei au fost treziți de alerta Crainicilor Morții pe 10 mai.

Deja mi se pune un nod în gât.

— Eu și Olivia jucam cărți când am auzit alarma, așa că am dat fuga în dormitorul lor. Mama era la telefon, încerca să stea calmă, în timp ce tata era în colțul celălalt al camerei, înjurându-i în spaniolă, plângând. A fost prima dată când l-am văzut plângând.

A fost groaznic. Nu era el cine știe ce macho, dar mereu mi s-a părut că să plângi e dovadă de slăbiciune, ceea ce e o tâmpenie.

— După care Crainicii Morții au zis că vor să vorbească și cu tata, care a luat-o razna. A fost un coșmar. Nu e nimic mai rău decât să-ți vezi părinții luând-o razna. Mă panica, dar măcar știam că o mai am pe Olivia.

Nu trebuia să trec prin asta singur.

— Apoi Crainicii Morții au vrut să vorbească și cu Olivia, dar tata le-a închis telefonul în nas și l-a izbit de perete.

Cred că faza asta cu aruncatul de telefoane se transmite în familie.

Mateo e pe cale să zică ceva, dar se oprește.

— Zi.

— Nu contează, zice Mateo. Nu e important. Mă rog, mă întrebam dacă te-ai temut că și tu erai pe listă în ziua aia, dar că n-au apucat să-ți zică. Ai verificat baza de date pe net?

Dau din cap. Crainicii-mortii.com e util într-un fel. Când mi-am scris codul numeric pe site și am văzut că nu-mi apare numele acolo, m-am simțit ușurat.

— Dar mi se părea nedrept ca familia mea să moară fără mine. Rahat, zici că m-au lăsat în urmă și s-au dus în vacanță, dar mi-am petrecut Ziua Sfârșitului lor ducându-le dorul deja. Și Olivia de-abia a putut să se uite la mine.

Înțeleg. Nu era vina mea că urma să mai trăiesc, dar nu era nici vina ei că urma să moară.

— Erați apropiați?

— Foarte. Era cu un an mai mare. Părinții mei puneau bani deoparte ca eu și Olivia să mergem la Universitatea Antioch din California toamna asta. Ea obținuse o bursă parțială, dar a mai rămas un an la un colegiu de stat, ca să putem merge împreună, să nu stăm separat un an.

Încep să respir mai greu, ca atunci când îl țineam pe Peck pe jos mai devreme. Părinții mei au încercat s-o convingă pe Olivia să meargă la Los Angeles fără mine și să nu se mulțumească cu o facultate într-un oraș pe care-l ura, dar a refuzat. În fiecare dimineață, la prânz și seara, mă gândesc că poate ar mai fi fost în viață dacă i-ar fi ascultat pe părinții noștri. Voia să începem o viață nouă împreună.

— Olivia a fost prima persoană căreia i-am zis că-s bi.

— Aha!

Nu știu dacă se preface că nu știe asta din profilul meu de pe Ultimul Prieten sau dacă e mișcat de povestea asta

cu mine și cu sora mea sau dacă pur și simplu n-a băgat de seamă pe profilul meu și e vreun cretin căruia îi pasă cine pe cine sărută. Sper că nu. Acum suntem prieteni, clar, și nu e nimic forțat. L-am cunoscut pe puștiul ăsta acum câteva ore, pentru că, undeva, un designer a făcut o aplicație prin care oamenii să se conecteze. Nu mi-ar plăcea deloc dacă ne-am deconecta acum.

— Aha *ce*?

— Nimic. Sincer.

— Pot să te întreb ceva?

Hai să terminăm mai repede.

— Ai apucat să le zici și părinților tăi? mă întreabă Mateo.

Evită o întrebare cu o altă întrebare. Tipic.

— În ultima noastră zi împreună, da. N-am mai putut să amân.

Părinții mei nu m-au îmbrățișat niciodată mai strâns ca în Ziua Sfârșitului. Mă bucur mult că le-am zis, că am putut să ne bucurăm de momentul ăla împreună.

— Mama s-a întristat pentru că nu mai avea șansa să-și cunoască viitoarea noră – sau ginere. Eu tot mă simțeam puțin prost, așa că am râs și am întrebat-o pe Olivia dacă vrea să facem ceva împreună, cu toții, sperând să mă urască ceva mai puțin. Părinții mei voiau să plece fără mine.

— Încercau să aibă grijă de tine, nu?

— Da, dar voiam să petrec fiecare minut cu ei, chiar dacă asta însemna să trăiesc apoi cu amintirea morții lor, îi zic. Habar n-aveam.

Prostia aia a murit odată cu ei.

— Și ce s-a întâmplat? întreabă Mateo.

— Nu trebuie să știi toate detaliile, îi zic. Îți e mai bine fără ele.

— Dacă tu trebuie să duci povara asta în suflet, atunci o s-o fac și eu.

— Tu ai vrut-o.

Îi spun tot, cum Olivia a vrut să mai meargă pentru ultima dată la o cabană de lângă Albany, unde mergeam mereu de ziua ei. Șoselele erau alunecoase și mașina a zburat în râul Hudson. Eu stăteam pe locul din dreapta, mă gândisem că așa ne cresc șansele de supraviețuire, dacă e să avem vreun accident frontal cu altă mașină. Nu a contat.

— Același cântec, alt vers, îi zic lui Mateo, înainte să îi povestesc despre scrâșnitul de cauciucuri, despre cum am spart parapetul și ne-am prăbușit în râu... Uneori nu pot să-mi aduc aminte vocile lor.

Au trecut doar patru luni, dar ăsta e adevărul.

— Se amestecă cu vocile oamenilor din jurul meu, dar le-aș putea recunoaște țipetele dintr-o mie.

Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc la asta.

— Nu trebuie să-mi mai zici, Rufus. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să te pun să vorbești despre asta.

Mateo știe cum se termină totul, dar mai sunt lucruri de spus. Mă opresc, pentru că acum știe în mare ce s-a întâmplat, și plâng puțin, deși trebuie să mă adun, ca să nu se crizeze și el mai tare. Îmi pune o mână pe umăr și mă bate pe spate – asta îmi aduce aminte de toți adulții care au încercat să mă consoleze prin mesaje sau pe Facebook, dar care n-au știut ce să zică sau ce să facă, pentru că nu pierduseră niciodată pe cineva în felul ăsta.

— Ești bine, zice. Hai să vorbim despre altceva, gen...

Mateo se uită în jur.

— Păsări și clădiri în paragină și...

Îmi îndrept spatele.

— Oricum, cam asta a fost. Am ajuns cu Malcolm, Tagoe și Aimee. Am devenit plutonieni și asta era fix genul de companie de care aveam nevoie – eram cu toții pierduți, dar nici nu voiam să ne găsească cineva, măcar o vreme.

Îmi șterg ochii cu mâna și mă întorc spre Mateo.

— Și acum ai rămas cu mine pe cap, până la sfârșit. Să nu mai fugi, altfel poate o să fii răpit și o să te trezești sursa de inspirație pentru vreun film thriller de rahat.

— Nu plec nicăieri, zice Mateo.

Are un zâmbet blând.

— Ce facem acum? întreabă.

— Tu ce vrei?

— Să mergem să creăm un moment?

— Credeam că deja împărțim un moment frumos, dar de ce nu?

MATEO

8:32 a.m.

În drum spre sediul Creează un Moment, Rufus se oprește în fața unui magazin de sport. În vitrină sunt postere cu un ciclist, o femeie în costum de schi și un bărbat și o femeie care aleargă unul lângă celălalt, cu niște zâmbete largi, de vedetă, și nicio picătură de transpirație.

Rufus face un semn spre femeia în costum de schi.

— Mereu îi trimiteam Oliviei poze cu oameni la schi. Mergeam în fiecare an, în Windham. O să ți se pară o prostie că ne întorceam acolo mereu. Prima dată când am fost, tata și-a spart nasul, după ce s-a lovit de o piatră; am fost șocați că nu a murit, deși Crainicii Morții nu sunaseră. La următoarea noastră excursie, mama și-a scrântit glezna. Acum doi ani, eu m-am ales cu o contuzie în timp ce eram pe pârtie. Sunt varză la frânat și era să dau peste un copil, așa că am virat stânga în ultimul moment și m-am izbit de un copac, ca un personaj din desenele animate.

— Ai dreptate, îi zic. Habar n-am de ce vă tot întorceați acolo.

— Olivia a pus piciorul în prag după ce am ajuns la spital. Dar am continuat să mergem în Windham de fiecare dată când aveam ocazia, pentru că iubeam munții, zăpada, jocurile din fața șemineului, în cabană.

Rufus merge mai departe.

— Sper că locul ăsta e la fel de sigur și de distractiv ca ăla.

În câteva minute ajungem la stația Creează un Moment. Rufus se oprește și face o poză la intrare, cu bannerul albastru de deasupra ușii: Aventură fără riscuri! O pune pe Instagram, în culori vii.

— Uite!

Îmi dă telefonul lui. E deschis la comentariile de la ultima postare.

— Oamenii mă întreabă de ce sunt treaz la ora asta.

Sunt și câteva comentarii de la Aimee, care îl imploră să răspundă.

— Ce s-a întâmplat cu Aimee?

Scutură din cap.

— Am terminat-o cu ea. Din cauza iubitului ei, Malcolm și Tagoe sunt la închisoare, pentru ceva ce eu am făcut, iar ea continuă să iasă cu el. Nu e loială.

— N-are nicio legătură cu sentimentele tale pentru ea?

— Nu, zice Rufus.

Își leagă bicicleta de un taxator din parcare.

Nu contează dacă spune adevărul sau nu.

O las baltă și pornim spre intrare.

Nu mă așteptam ca locul ăsta să arate ca o agenție de turism. Peretele din spatele recepției e pe jumătate portocaliu, ca la apus, pe jumătate un albastru nocturn, plin de poze înrămate, cu oameni care încearcă tot felul de activități, precum alpinism sau surf. Arată bine. O tânără de culoare, de douăzeci și ceva de ani, stă la recepție și scrie ceva într-un caiet, pe care îl pune deoparte când ne vede. Poartă un tricou galben și vedem că pe ecuson scrie „Deirdre". Am mai văzut numele ăsta undeva, probabil în vreun roman fantasy.

— Bine ați venit la Creează un Moment, zice Deirdre, nu prea veselă, dar nici prea distantă, fix cât trebuie de solemnă.

Ne întinde un dosar.

— E o coadă de 30 de minute la balonul cu aer cald și la înotatul cu rechini.

— Ce naiba...?

Rufus se întoarce către mine, apoi iar spre Deirdre.

— Oamenii chiar vor să înoate cu rechini? Regretă dacă nu fac asta?

— E o atracție populară, spune Deirdre. Tu n-ai vrea să înoți cu niște rechini, dacă ai ști că n-au cum să te muște?

Rufus strânge din dinți.

— Nu mă apropii de locuri cu apă multă.

Deirdre dă din cap, de parcă înțelege toată povestea lui Rufus.

— Nu-i bai. Sunt aici dacă aveți întrebări.

Eu și Rufus ne așezăm și începem să răsfoim prin dosar. Pe lângă balonul cu aer cald și înotatul cu rechini, stația mai pune la dispoziție și sărituri cu parașuta, curse de mașini, un traseu de parkour, o tiroliană, călărie, sărituri din punct fix, rafting, parapantă, escaladă, trasee de ciclism montan, windsurf și multe altele. Mă întreb dacă afacerea o să se extindă vreodată la experiențe fictive, gen fugitul de dragoni, lupte cu ciclopi sau curse cu covorul zburător.

N-o să mai fim aici să vedem.

Încerc să scap de sentimentul ăsta.

— Vrei să mergem la ciclism montan? întreb.

Îi place să meargă pe bicicletă și nici nu are vreo legătură cu apa.

— Neah! Vreau să fac ceva nou. Cum ți se pare săritul cu parașuta?

— Periculos, îi zic. Dar să duci tu povestea mea mai departe, dacă ceva merge prost.

N-aș fi surprins dacă aș reuși să mor într-un loc care promite senzații tari, fără riscuri.

— S-a făcut.

Deirdre ne dă un acord de șase pagini, deloc neobișnuit pentru tot ce ține de Deckeri și la fel de firesc e și faptul că doar frunzărim documentul – nu e ca și cum o să mai fim aici să-i dăm în judecată, dacă ceva merge prost. Se pot întâmpla tot felul de accidente stupide, în orice moment. Fiecare minut în care mai suntem în viață este un miracol.

Semnătura lui Rufus e dezordonată. Reușesc să citesc doar primele două litere, restul se pierd într-o linie curbată, care arată ca un raport de vânzări al unei firme care crește și descrește cu regularitate.

— OK. Prin semnătura asta am renunțat la dreptul de a mă plânge dacă mor.

Deirdre nu râde. Plătim 240 de dolari fiecare, genul de preț pe care îți permiți să-l încasezi de la oamenii care oricum nu mai au ce altceva să facă cu banii.

— Veniți cu mine.

Holul lung îmi aduce aminte de depozitul unde lucra tata, doar că din vestiarele de acolo nu se auzeau țipete de bucurie și râsete. Sau cel puțin nu am auzit eu. (Glumesc.) Camerele astea sunt ca niște săli de karaoke, doar că de două sau de trei ori mai mari. Mă uit prin fiecare fereastră când trecem pe hol. Unii oameni sunt în mașini de curse care vibrează, dar nu gonesc pe șosele. Un Decker face „escaladă", în timp ce un angajat stă cu ochii în telefon. Un cuplu se sărută într-un balon cu aer cald care plutește la 2 metri deasupra pământului. Un bărbat care plânge, fără ochelari, ține de spate o fetiță care râde în timp ce călărește, și nu îmi pot da seama care dintre ei e Decker sau dacă nu cumva sunt amândoi, dar imaginea mă întristează, așa că încetez să mă mai uit în camere.

Camera noastră nu e foarte mare, dar sunt niște ventilatoare enorme, saltele de siguranță pe pereți și o instructoare îmbrăcată ca un aviator, cu părul brunet și creț prins într-o coadă de cal. Ne îmbrăcăm în echipamente identice, ne

punem hamurile – toți trei arătăm ca niște fani X-Men –, iar Rufus o întreabă pe instructoare, pe Madeline, dacă poate să ne facă o poză. Nu știu dacă ar trebui să-mi pun brațul peste umărul lui, așa că mă iau după el și îmi pun mâinile în șold.

— E bine? întreabă Madeline, când ne întinde telefonul.

Arătăm pușI pe treabă, de parcă refuzăm să murim până nu salvăm lumea de toate lucrurile urâte.

— Perfect, zice Rufus.

— Pot să vă mai fac poze în timp ce săriți!

— Ar fi tare.

Madeline ne explică cum funcționează lucrurile. O să ne punem ochelarii, experiența virtuală va începe, iar camera însăși va juca un rol în a ne face să simțim totul cât se poate de real. Madeline ne prinde hamurile de niște cârlige suspendate și urcăm pe o scară, până la o scândură care arată ca o trambulină, doar că suntem doar la vreo 2 metri de pământ.

— Când sunteți gata, apăsați pe butonul de pe ochelari și săriți, zice Madeline, aranjând saltelele sub noi. O să fie bine.

Pornește ventilatoarele puternice și camera începe să vuiască.

— Ești pregătit? mă întreabă Rufus, punându-și ochelarii pe ochi.

Fac la fel cu ai mei și dau din cap. Apăs butonul verde de pe lentilă. Experiența virtuală începe. Suntem într-un avion cu ușa deschisă și un bărbat tridimensional îmi face semn că pot să sar în cerul albastru. Mi-e frică să sar, nu din avion, ci în spațiul gol de sub mine. Poate mi se rupe hamul, deși mă simt 100% în siguranță.

Rufus țipă câteva secunde, cade jumătate de metru sub mine, apoi tace.

Îmi ridic ochelarii de pe ochi, sperând să nu-l văd pe Rufus pe jos, cu gâtul sucit, dar plutește în aer, purtat dintr-o parte în cealaltă de curenții de aer din ventilatoare. N-ar trebui

să-l văd pe Rufus așa, dar a trebuit să mă asigur că e bine, chiar dacă asta strică puțin experiența. Dar vreau și eu să simt entuziasmul lui Rufus, așa că îmi pun ochelarii la loc, număr până la trei și sar. Mă simt ușor și îmi strâng mâinile la piept, de parcă gonesc printr-un tunel, în loc să fiu în cădere liberă printre nori, dar bănuiesc că nici asta nu fac de fapt. Îmi întind brațele, încercând să ating razele care lucesc prin nori, de parcă aș putea să apuc una și să o strâng în mâini, ca pe un bulgăre de zăpadă.

Câteva minute mai târziu, magia se risipește. Văd că ne apropiem de un câmp și știu că ar trebui să mă simt ușurat că aproape am ajuns, că sunt iar în siguranță, dar nu am fost nicio secundă în pericol. Nu e deloc palpitant. E prea sigur.

Dar exact asta am vrut.

Mateo virtual aterizează odată cu mine, cu picioarele scufundându-se în saltea. Încerc să îi zâmbesc lui Rufus, care îmi zâmbește la rândul lui. Îi mulțumim lui Madeline pentru ajutor, ne scoatem echipamentul de aviator și ieșim.

— A fost distractiv, nu? îi zic.

— Ar fi trebuit să așteptăm și să mergem să înotăm cu rechinii, zice Rufus când trecem pe lângă Deirdre.

— Mulțumim, Deirdre, zic.

— Felicitări că v-ați creat un moment, spune Deirdre și ne face cu mâna.

E ciudat că ne felicită că am trăit, dar bănuiesc că nu poate să ne zică să mai venim.

Dau din cap și ies, împreună cu Rufus.

— Credeam că te-ai distrat! Ai țipat.

Scoate lanțul de la bicicleta pe care n-a furat-o nimeni, din păcate.

— Când am sărit prima dată, da. Apoi s-a nasolit. Chiar ți-a plăcut? Nu că te judec, dar, da, te-aș cam judeca.

— Și mie mi s-a părut la fel.

— A fost ideea ta, zice Rufus și o ia la pas, pe lângă bicicletă. Nu ai voie să mai ai idei azi.

— Îmi pare rău.

— Glumesc, frate. A fost interesant, dar locul ăsta e foarte sigur și toata faza asta cu distracția fără riscuri nu e prea distractivă. Ar fi trebuit să citim niște recenzii înainte să dăm banii.

— Nu sunt foarte multe recenzii online, îi zic.

Când un serviciu e făcut exclusiv pentru Deckeri, nu te poți aștepta să fie prea multe recenzii. Nu văd de ce un Decker și-ar irosi timp prețios lăudând sau criticând fundația.

— Și chiar îmi pare rău. Nu pentru că am pierdut banii, dar pentru că am pierdut timp.

Rufus se oprește și își scoate telefonul.

— N-a fost chiar o pierdere de timp.

Îmi arată poza cu noi în echipament și o încarcă pe Instagram. Pune hashtagul #ultimulprieten.

— Poate primesc zece like-uri la asta.

LIDIA VARGAS

9:14 a.m.

Crainicii Morții n-au sunat-o pe Lidia Vargas, pentru că ea nu moare astăzi, deși, dacă ar fi sunat-o, ar fi fost oarecum de apreciat, spre deosebire de prietenul ei cel mai bun, care nu i-a spus că moare azi.

Lidia și-a dat seama singură. Indiciile erau acolo, a trebuit doar să le pună cap la cap: Mateo a venit superdevreme; toate cuvintele alea frumoase spuse din senin, despre ce mamă bună e; plicul cu 400 de dolari de pe blatul din bucătărie; faptul că i-a blocat numărul, lucru pe care de la ea l-a învățat.

În primele minute după ce Mateo a dispărut, Lidia s-a speriat foarte tare, a sunat-o pe bunica ei și a implorat-o să vină acasă, de la farmacia unde lucrează. În loc să răspundă tuturor întrebărilor bunicii ei, i-a luat telefonul și l-a sunat pe Mateo, dar nu a răspuns. Se roagă să fie așa pentru că are numărul bunicii ei salvat în telefon, nu pentru că a murit.

Nu vrea să se gândească la asta. Mateo n-o să trăiască o viață lungă, ceea ce e de rahat, pentru că e cel mai minunat om din univers, dar măcar o să trăiască o zi lungă. Are voie să moară la 11:59 p.m., dar niciun minut mai devreme.

Penny plânge, iar bunica nu-și dă seama de ce. Lidia știe deja să recunoască toate plânsetele lui Penny și cum s-o liniștească. Dacă Penny are febră, Lidia o ia în brațe și îi cântă la ureche. Dacă Penny cade, Lidia o ridică în picioare și îi dă o

jucărie luminoasă sau una care zornăie; ambele jucării fac zgomot la fel de rău, din păcate. Dacă lui Penny îi e foame sau are nevoie de un scutec nouă, e clar ce e de făcut. Lui Penny îi e dor de unchiul Mateo. Dar Lidia nu poate să-l sune pe Mateo pe FaceTime să-l tot salute întruna, pentru că, așa cum știm, i-a blocat numărul.

Lidia intră pe Facebook. Obișnuia să folosească profilul ca să țină legătura cu prietenii din liceu, dar acum încarcă poze cu Penny, pentru familia lui Christian, ca să nu trebuiască să le mai dea mesaje părinților lui, bunicilor lui, unchilor și mătușilor sau verișorului care mereu cere sfaturi despre relații.

Lidia intră pe pagina lui Mateo, unde vede doar cei 19 prieteni rătăciți pe care îi au în comun, două poze superbe cu răsăritul din Brooklyn, luate de pe pagina „Bună dimineața, New York!", un articol despre un instrument făcut de cei de la NASA, care îți permite să auzi sunete din spațiu și un status de acum o lună, care nu a fost deloc băgat în seamă, despre cum a fost acceptat la facultatea online la care aplicase. Mateo nu a fost niciodată bun la împărtășit chestii despre el, evident, dar poți oricând să te bazezi pe el c-o să-ți comenteze la o poză sau o să-ți aprecieze un status. Dacă ceva contează pentru tine, contează și pentru el.

Lidia urăște faptul că Mateo e singur acum. Nu mai suntem în anii 2000, când oamenii mureau fără niciun avertisment. Crainicii Morții sunt aici ca să-i pregătească pe Deckeri și pe cei dragi lor, nu pentru ca Deckerii să le întoarcă spatele celor dragi. Și-ar dori ca Mateo s-o lase în viața lui, în fiecare minut care i-a mai rămas.

Se uită prin pozele lui Mateo, începând cu cea mai recentă: Mateo și Penny dormind pe aceeași canapea pe care stă Lidia acum; Mateo cu Penny în brațe, în sala reptilelor de la grădina zoologică, când le era amândurora frică să nu evadeze vreun

șarpe; Mateo și tatăl lui în bucătăria Lidiei, unde tatăl lui îi învăța să facă pegao*; Mateo agățând ghirlande, la prima zi de naștere a lui Penny; Mateo, Lidia și Penny zâmbind, pe bancheta din spate din mașina bunicii; Mateo cu roba de absolvire, îmbrățișând-o pe Lidia, care îi adusese flori și baloane. Lidia iese din albumul cu poze. E prea dureros să treacă acum prin amintiri, când știe că încă mai e în viață. Se uită la poza lui de profil, una pe care ea i-a făcut-o, în camera lui, când se uita pe fereastră, așteptând să vină curierul cu un Xbox Infinity.

Mâine pe vremea asta, Lidia o să scrie un status despre cum prietenul ei cel mai bun a murit. Oamenii o să-i dea mesaje și o să-i trimită condoleanțe, așa cum au făcut și când a murit Christian. Și după ce toată lumea își va aduce aminte de Mateo, fie drept băiatul din clasă sau de la masa de prânz, o să intre pe profilul lui și o să lase comentarii, ca într-un necrolog digital. Cum speră că se odihnește în pace. Cum era prea tânăr să plece. Cum și-ar dori să fi vorbit mai mult cu el, cât timp a fost în viață.

Lidia n-o să știe niciodată cum își petrece Mateo Ziua Sfârșitului, dar speră că prietenul ei cel mai bun va găsi ce caută.

* Fel de mâncare columbian, pe bază de orez (n.t.).

RUFUS

9:41 a.m.

Dăm de șapte cabine de telefon public, abandonate într-un șanț, sub o autostradă care duce spre podul Queensboro.

— Trebuie să mergem acolo.

Mateo e pe cale să protesteze, dar îmi ridic un deget și îl opresc repede.

Îmi las bicicleta pe jos și ne târâm printr-o gaură din gardul de sârmă. E plin de țevi ruginite, pungi pline de gunoi, care miros a mâncare veche și a fecale, și urme de gumă înnegrită care înconjoară cabinele de telefon. E și un graffiti cu o sticlă de Pepsi care bate măr o sticlă de Coca-Cola; fac o poză, o pun pe Instagram și îi dau tag lui Malcolm, ca să știe că fost cu mine în Ziua Sfârșitului.

— Arată ca un cimitir, zice Mateo.

Ridică o pereche de tenișI.

— Dacă găsești și niște degete aici, am șters-o, îi zic.

Mateo se uită în tenișI.

— Niciun deget și nicio altă parte a corpului.

Aruncă tenișii pe jos.

— Anul trecut am dat de un tip cu nasul plin de sânge, care nu avea tenișI în picioare.

— Era fără adăpost?

— Nu. Era de vârsta noastră. Fusese bătut și jefuit, așa că i-am dat tenișii mei.

— Evident că asta ai făcut, îi zic. Nu sunt mulți oameni ca tine.

— A, nu voiam să-mi faci un compliment. Scuze. Mă întreb ce-o mai face acum. Mă îndoiesc că l-aș recunoaște, la cât sânge avea pe față.

Mateo scutură din cap, de parcă așa o să facă amintirea să dispară.

Mă aplec peste o cabină de telefon pe care scrie cu marker albastru: MI-E DOR DE TINE, LENA. SUNĂ-MĂ, acolo unde trebuia să fie receptorul.

E cam greu ca Lena să te mai sune, dragă Persoană, dacă nu are un telefon.

— Ce chestie ciudată, îi zic, megaentuziasmat, când trec la cealaltă cabină. Mă simt ca Indiana Jones acum.

Mateo îmi zâmbește.

— Ce?

— Mă uitam la filmele alea obsesiv când eram mic. Uitasem de ele.

Îmi povestește cum el și tatăl lui ascundeau comori prin apartament – cum comoara era mereu un borcan de monede pe care le foloseau pentru mașina de spălat. Mateo purta o pălărie de cowboy de la costumul de Woody și folosea un șiret pe post de lasou. De fiecare dată când mai avea puțin până să găsească borcanul, tatăl lui își punea masca mexicană pe care i-o luase un vecin și îl arunca pe Mateo pe canapea, într-o luptă epică.

— Ce tare! Tatăl tău pare foarte șmecher.

— Am avut noroc, zice Mateo. În fine, ți-am furat momentul. Scuze.

— Neah, stai liniștit. Nu e cine știe moment mare, uriaș, nemaipomenit. N-o să m-apuc să zic cum că să iei cabinele telefonice de pe stradă e începutul unei deconectări universale

sau mai știu eu ce. Doar că mi se pare foarte tare ce-i aici.

Fac niște poze cu telefonul.

— Dar e ciudat, nu? În curând n-o să mai existe cabine de telefon. Nici măcar nu mai știu numărul cuiva pe dinafară.

— Eu le știu doar pe al tatei și pe al Lidiei, zice Mateo.

— Dacă eram la închisoare, praful se alegea de mine. Oricum n-o să mai conteze dacă știi numărul cuiva. Nimeni n-o să mai fie la capătul unei monede de 25 de cenți.

Îmi ridic telefonul.

— Nici măcar nu mai folosesc o cameră pe bune. Aparatele pe film sunt pe cale de dispariție, o să vezi.

— Urmează poșta și scrisorile scrise de mână, zice Mateo.

— Filmele de închiriat și DVD playerele.

— Telefoanele fixe și robotul.

— Ziarele, zic eu. Ceasurile de perete și cele de mână. Sunt sigur că cineva lucrează la un produs prin care să știm automat cât e ceasul.

— Cărțile pe hârtie și bibliotecile. Nu prea curând, dar în cele din urmă, nu?

Mateo nu mai zice nimic, probabil se gândește la cărțile alea cu Scorpius Hawthorne, pe care le-a menționat în profil.

— Nu poți să uiți de toate animalele pe cale de dispariție.

Uitasem complet de ele.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Totul va dispărea, toți și toate vor muri. Oamenii sunt naspa, frate. Credem că suntem așa de invincibili și infiniți, pentru că gândim și putem s-avem grijă de noi, spre deosebire de telefoanele publice și de cărți, dar pun pariu că și dinozaurii au crezut că vor stăpâni lumea pentru totdeauna.

— Nu acționăm niciodată, zice Mateo. Doar reacționăm, odată ce ne dăm seama că nu mai avem timp.

Face un semn spre el însuși.

— Cea mai bună dovadă.

— Bănuiesc că noi suntem următorii pe listă, zic. Înainte de ziare și de ceasurile de perete și cele de mână și de biblioteci.

O iau înapoi spre gard și mă întorc, să mai arunc o ultimă privire.

— Dar știi că nimeni nu mai folosește telefonul fix, nu?

TAGOE HAYES

9:48 a.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Tagoe Hayes, pentru că el nu moare astăzi, dar n-o să uite niciodată cum a fost când prietenul lui a primit alerta. Privirea din ochii lui Rufus îl va bântui pe Tagoe mai rău decât oricare dintre filmele lui preferate de groază.

Tagoe și Malcolm sunt încă la secția de poliție, într-o celulă care e de două ori mai mare decât camera lor.

— Credeam că o să miroasă a pișat, zice Tagoe.

Stă pe jos, pentru că banca e prea șubredă, scârțâie la fiecare mișcare.

— Doar vomă, zice Malcolm în timp ce își roade unghiile.

Tagoe are de gând să arunce blugii ăștia când ajunge acasă. Își scoate ochelarii, astfel încât Malcolm și polițistul se pierd în ceață. Lumea deja știe că face asta uneori, când vrea o pauză de la orice se întâmplă în jurul lui. Singura dată când Malcolm s-a enervat a fost când Tagoe a făcut asta în timpul unei partide de Cards Against Humanity; Tagoe nu a recunoscut niciodată că a făcut-o pentru că trăsese un cartonaș în care se lua în derâdere suicidul, lucru care l-a făcut să se gândească la bărbatul care l-a abandonat.

Când se gândește dacă Rufus mai e sau nu în viață, pe Tagoe începe să-l doară gâtul.

Tagoe încearcă deseori să-și controleze ticul, nu doar pentru că e incomod să îi zvâcnească gâtul întruna, dar îl și face să pară inabordabil și sălbatic. Rufus l-a întrebat odată cum e senzația, așa că Tagoe i-a pus pe Rufus, pe Malcolm și pe Aimee să-și țină respirația și să nu clipească, cât pot de mult. Tagoe nu a trebuit să facă exercițiul cu plutonienii ca să știe cât de ușurați au fost când au respirat și au clipit. Ticul lui e la fel de natural ca respiratul și clipitul. Dar în timp ce gâtul îl trage în toate direcțiile, Tagoe simte mici crăpături și mereu își imaginează cum oasele i se sfărâmă la fiecare mișcare.

Își pune ochelarii la loc.

— Ce-ai face dacă ai primi telefonul?

Malcolm bombăne.

— Probabil același lucru ca Roof. Doar că eu n-aș chema-o pe fosta mea prietenă, căreia tocmai i-am bătut actualul iubit.

— E clar unde a greșit, zice Tagoe.

— Tu? întreabă Malcolm.

— La fel.

— Ți-ai...

Malcolm se oprește. Nu e ca atunci când l-a ajutat pe Tagoe să treacă peste blocajul creativ, când lucra la scenariul pentru *Doctorul suplinitor* și nu era sigur de doctorul care avea un stetoscop cu care putea să citească mințile pacienților – aia a fost o idee tare. Asta sigur o să-l enerveze.

— Nu mi-aș căuta mama și nici nu aș încerca să aflu cum a murit tata, zice Tagoe.

— De ce nu? Eu, dacă aș ști mai multe despre dobitocul care ne-a ars casa, m-aș bate pentru prima dată, zice Malcolm.

— Îmi pasă doar de oamenii care vor să fie în viața mea. Ca Rufus. Îți aduci aminte ce emoții avea când ne-a zis că e bi? Cum îi era că n-o să mai vrem să stăm în aceeași cameră cu el, unde ne distram așa de bine? O astfel de persoană vreau în

viața mea. Și vreau să fiu și eu în viața lui. Oricât a mai rămas din ea.

Tagoe își scoate ochelarii și își lasă gâtul s-o ia razna.

KENDRICK O'CONNELL

10:03 a.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Kendrick O'Connell, pentru că el nu moare astăzi. Poate că nu își pierde viața, dar tocmai și-a pierdut slujba la magazinul de sandviciuri. Kendrick își păstrează șorțul, nu-i pasă. Iese din magazin și își aprinde o țigară.

Kendrick nu a fost niciodată norocos. Chiar și când i-a pus Dumnezeu mâna în cap și ai lui au divorțat în sfârșit, nu a durat mult până ce norocul i-a secat. Mama și tatăl lui se potriveau la fel de bine ca un picior de adult într-un pantof de copil; Kendrick și-a dat seama de asta de când avea nouă ani. Nu știa el prea multe atunci, dar era sigur că dragostea nu înseamnă ca tatăl tău să doarmă pe canapea sau ca mamei tale să nu-i pese dacă l-a prins pe tatăl tău înșelând-o cu tinere din Atlantic City. (Kendrick mereu se bagă în treburile altora și probabil ar fi mai fericit dacă ar fi și ceva mai ignorant.)

Prima pensie alimentară a venit fix când Kendrick avea nevoie de tenișI noi; i se rupsese talpa de la cei vechi și colegii lui râdeau întruna de el, pentru că pantofii lui „vorbeau" de fiecare dată când călca – se deschideau și se închideau, se deschideau și se închideau. Kendrick a implorat-o pe mama lui să îi ia cei mai noi Jordani, iar ea a dat 300 de dolari pe ei, pentru că băiatul avea nevoie de „o victorie". Sau cel puțin

asta i-a zis bunicului lui patern, care e un om îngrozitor – dar nu asta contează acum.

Kendrick s-a simțit înalt de trei metri în noii lui tenișI... până când patru băieți de doi metri au sărit pe el și i-au furat din picioare. Nasul îi era plin de sânge și fiecare pas în șosete îl durea, dar totul s-a rezolvat când un băiat cu ochelari i-a dat lui Kendrick un pachet de șervețele pe care le avea în ghiozdan și tenișii din picioare, fără să ceară nimic în schimb. Kendrick nu l-a mai văzut niciodată, nici măcar nu l-a întrebat cum îl cheamă, dar nu i-a păsat de asta. Singurul lucru care conta era să nu mai fie bătut niciodată.

Și ăla a fost momentul când Damien Rivas, unul dintre colegii lui, acum un ratat mândru de el, l-a făcut pe Kendrick puternic. I-a luat un weekend întreg lui Kendrick să învețe de la Damien cum se rupe încheietura cuiva care te atacă. Damien l-a trimis pe stradă, l-a asmuțit ca pe un pitbull pe niște copii nevinovați de liceu. Kendrick a început să meargă la oameni, să le dea una și să îi lase lați dintr-o singură lovitură.

Kendrick a devenit Regele Knockout și așa e cunoscut și în ziua de azi.

Regele Knockout, cel fără de slujbă.

Regele Knockout, cel care nu are pe cine să lovească, din moment ce gașca lui s-a destrămat de când al treilea, Peck, și-a făcut iubită și a încercat să-și pună viața pe picioare.

Regele Knockout, într-un regat de oameni care continuă să-l frustreze cu toate scopurile lor în viață, de parcă cer să le disloce cineva falca.

MATEO

10:12 a.m.

— Știu că n-ar trebui să mai vin cu idei...

— Aoleu! zice Rufus.

Merge pe bicicletă, lângă mine. A vrut să mă urc pe capcana aia a morții alături de el. N-am făcut-o mai devreme și n-o s-o fac nici acum. Dar paranoia mea nu trebuie să-l oprească pe el.

— La ce te gândești?

— Vreau să merg la cimitir, la mama. Am cunoscut-o doar prin poveștile tatei și mi-ar plăcea să petrec ceva timp cu ea, îi zic. Cred că toată faza aia cu cimitirul cabinelor telefonice m-a afectat puțin.

Tata se ducea la mama singur de obicei, pentru că mie mi-era prea frică.

— Asta dacă nu vrei să facem altceva.

— Chiar vrei să mergi într-un cimitir în ziua în care o să mori?

— Da.

— S-a făcut. La care?

— Cimitirul Evergreen, din Brooklyn. E aproape de cartierul în care a copilărit mama.

O să luăm trenul A din stația Columbus Circle, spre Broadway Junction.

Trecem de un magazin, în care Rufus vrea să intre.

— De ce ai nevoie? întreb. Apă?

— Hai odată, zice Rufus.

Se plimbă cu bicicleta printre rafturi și se oprește când ajunge la jucăriile cu prețuri mici. E plin de pistoale cu apă, plastilină, figurine, mingi antistres, gume de șters și cutii de Lego. Rufus ia un set de Lego.

— Uite.

— Nu înțeleg... A!

— Pe cai, domnule arhitect.

Rufus se duce la casă.

— Să-mi arăți de ce ești în stare.

Zâmbesc la acest mic miracol, unul pe care nu m-aș fi gândit să mi-l ofer singur. Scot portofelul, dar îmi dă peste mână.

— Neah, fac eu cinste. Modul meu de a te răsplăti pentru ideea cu Instagramul.

Cumpără setul de Lego și ieșim. Pune punga de plastic în ghiozdan și mergem umăr la umăr. Îmi povestește cum și-a dorit mereu un animal de companie, dar nu un câine sau o pisică, pentru că mama lui era periculos de alergică, ci mai degrabă ceva șmecher, gen un șarpe, sau ceva amuzant, un iepuraș. Atâta vreme cât șarpele și iepurașul n-ar fi trebuit să stea în aceeași cameră, ar fi mers.

Ajungem la stația de metrou Columbus Circle. Își cară bicicleta pe scări, apoi se oprește să valideze cartelele, suficient de rapid cât să prindem trenul A, cu câteva secunde înainte să plece de pe peron.

— La fix, îi zic.

— Am fi ajuns mai repede dacă mergeam pe bicicletă, glumește Rufus.

Sau cred că glumește.

— Am fi ajuns și mai repede la cimitir dacă ne ducea un dric până acolo.

Ca metroul pe care l-am luat în toiul nopții, și ăsta e des-

tul de gol, poate sunt vreo zece-cincisprezece oameni. Stăm cu spatele la un poster cu World Travel Arena.

— În ce locuri ai fi vrut să ajungi? întreb.

— O grămadă. Voiam să fac chestii tari, gen surf în Maroc, parapantă în Rio de Janeiro și poate chiar să înot cu delfinii în Mexic – vezi? Delfini, nu rechini, îmi zice Rufus.

Dacă am mai fi trăit, cred că ar fi râs multă vreme de Deckerii care înoată cu rechinii.

— Dar voiam și să fac fotografii la întâmplare, prin lume, în locuri care nu sunt suficient de populare doar pentru că nu au o istorie faină ca Turnul din Pisa sau Colosseumul, dar care sunt oricum supertari.

— Îmi place asta. Ce crezi că...

Luminile din tren pâlpâie câteva secunde, apoi totul se oprește, inclusiv huruitul ventilatoarelor. Suntem sub pământ, în beznă totală. Un anunț din stație ne spune că întâmpinăm mici întârzieri și că sistemul ar trebui să funcționeze din nou în câteva minute. Un băiețel începe să plângă, în timp ce un bărbat înjură și se plânge că iar sunt întârzieri. Dar ceva e în neregulă; eu și Rufus avem griji mai mari decât o simplă întârziere. Nu am observat nicio persoană dubioasă în vagon, dar suntem blocați aici. Cineva ar putea să ne înjunghie și nimeni n-ar ști, până nu s-ar reaprinde luminile. Mă dau mai aproape de Rufus, picioarele ni se ating și încerc să-l apăr cu corpul meu, poate așa îi mai câștig niște timp, suficient cât să mai vadă plutonienii, dacă au noroc să fie eliberați azi; și poate reușesc să-l apăr chiar și de moarte, poate dacă eu mor ca un erou, Rufus va fi excepția de la regula care zice că cei de la Crainicii Morții nu greșesc niciodată.

Lângă mine strălucește ceva, ca o lanternă.

E lumina de la telefonul lui Rufus.

Respir greu și inima îmi bate cu putere și nu mă simt deloc mai bine, nici măcar când Rufus îmi masează umărul.

— Yo, suntem bine. Chestiile astea se întâmplă mereu.

— Ba nu, îi zic.

Întârzierile, da, dar nu e normal să se stingă luminile.

— Ai dreptate, nu e așa.

Își deschide ghiozdanul, scoate cutia de Lego și răstoarnă câteva piese la mine în brațe.

— Uite. Construiește ceva acum, Mateo.

Nu știu dacă și el crede că o să murim și vrea să mai creez ceva înainte să mă duc, dar îl ascult. Inima tot îmi bate cu putere, dar măcar nu mai tremur când pun mâna pe prima piesă. Habar n-am ce să construiesc, dar îmi las mâna să pună bazele unei fundații cu piesele mai mari, pentru că singura lumină dintr-un vagon întunecat e ațintită asupra mea.

— Tu ți-ai dorit să călătorești undeva? întreabă Rufus.

Întunericul și întrebarea lui mă sufocă.

Aș fi vrut să fi avut suficient curaj să călătoresc. Acum, că nu mai am timp să merg nicăieri, aș vrea să merg peste tot: vreau să mă pierd în deșerturile din Arabia Saudită; vreau să fug de lilieci sub podul Congress Avenue, din Austin, Texas; să stau peste noapte în insula Hashima, o mină abandonată din Japonia, cunoscută și ca Insula Fantomă; să merg pe Calea ferată a morții din Thailanda, pentru că, deși se cheamă așa, sunt șanse să nu mor pe stâncile ascuțite și podurile șubrede de lemn; peste tot. Vreau să mă cațăr pe fiecare munte, să vâslesc pe fiecare râu, să explorez fiecare peșteră, să trec fiecare pod, să alerg pe fiecare plajă, să vizitez fiecare sat, oraș, țară. Peste tot. Ar fi trebuit să fac mai mult decât să mă uit la documentare și videoclipuri despre toate locurile astea.

— Aș vrea să merg undeva cu multă adrenalină, îi zic. Parapanta din Rio sună incredibil.

Când sunt aproape de jumate, îmi dau seama ce construiesc de fapt – un sanctuar. Îmi aduce aminte de acasă, de locul în care mă ascundeam de aventuri, dar recunosc și cealaltă

față a monedei și îmi dau seama că acasă e locul care m-a ținut în viață atâta vreme. Nu doar în viață, ci și fericit. Nu e vina casei.

Când termin în cele din urmă, în mijlocul unei conversații cu Rufus despre cum părinții lui aproape l-au botezat Kane, după luptătorul preferat al mamei lui, ochii mi se închid și capul îmi cade în piept. Tresar și mă trezesc imediat.

— Scuze. Nu mă plictisești. Îmi place să vorbesc cu tine. Doar că, ăăă, sunt foarte obosit. Epuizat, dar știu că nu ar trebui să dorm, că nu e timp pentru asta.

Dar ziua asta mă seacă de energie.

— Închide-ți ochii puțin, zice Rufus. Deocamdată nu ne mișcăm și așa poți să te odihnești. Te trezesc eu când ajungem la cimitir. Promit.

— Și tu ar trebui să dormi, îi zic.

— Nu sunt obosit.

E o minciună, dar știu că o să se încăpățânеze cu asta.

— Bine.

Îmi las capul pe spate, cu sanctuarul de jucărie pe picioare. Lumina nu mai e ațintită asupra mea. Simt însă cum privirea lui Rufus mă studiază, dar probabil doar mi se pare. La început mi se pare ciudat, dar apoi îmi place, pentru că, deși poate nu am dreptate, simt că am un înger păzitor care are grijă de timpul meu.

Ultimul meu Prieten e aici pentru totdeauna.

RUFUS

10:39 a.m.

Trebuie să fac o poză cu Mateo dormind.

Sună ciudat, știu. Dar trebuie să imortalizez fața asta senină. Tot ciudat sună. Rahat. Dar vreau să surprind și momentul. Cât de des ajungi într-un tren în care se taie curentul, cu un puști de optișpe ani care ține o casă de Lego în brațe, pe drum spre cimitirul unde e îngropată mama lui? Exact. E demn de pus pe Instagram.

Mă ridic, ca să prind un cadru mai larg. Apăs pe buton, iar lumina de la bliț mă orbește. Nici o secundă mai târziu, pe bune, luminile și ventilatoarele din vagon pornesc iar și reîncepem să ne mișcăm.

— Sunt un vrăjitor, zic încet.

Ce rahat, am descoperit puterea asta tocmai în Ziua Sfârșitului. Sper că cineva a surprins momentul. O poză ca asta ar fi putut să ajungă virală.

Poza e supertare. O s-o încarc când o să am semnal.

E bine că i-am făcut poza când dormea – da, da, știu, sunt un ciudat, am zis deja asta –, pentru că fața lui se schimbă, un ochi îi zvâcnește puțin. Pare neliniștit și începe să respire mai repede. Tremură. Rahat, poate e epileptic. Nu știu, nu mi-a zis niciodată ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să-l întreb. Sunt pe punctul să strig pe cineva care ar putea ști ce-i de făcut dacă are o criză, când Mateo zice încet „Nu" și repetă asta întruna.

Mateo are un coșmar.
Mă așez lângă el și îl apuc de braț, ca să-l salvez.

MATEO

10:42 a.m.

Rufus mă scutură și mă trezește.

Nu mai sunt la munte; sunt înapoi în tren. Luminile sunt aprinse și ne mișcăm.

Respir adânc și mă uit pe fereastră, de parcă mă aștept să văd bolovani și păsări fără cap, care zboară spre mine.

— Ai visat urât?

— Am visat că schiam.

— E vina mea. Ce s-a întâmplat în vis?

— A început cu mine coborând pe una dintre pârtiile de copii.

— Pe cea mai mică?

Dau din cap.

— După care a devenit foarte abruptă și dealurile s-au acoperit de gheață și mi-am pierdut bețele. M-am uitat în jur, să le caut, și deodată am văzut un bolovan venind spre mine. S-a făcut din ce în ce mai mult zgomot și am vrut să mă arunc într-o movilă de zăpadă, dar m-am speriat. Ar fi trebuit să întorc pe alt deal, unde era sanctuarul meu de Lego, doar că acum era cât o cabană, dar schiurile mi-au dispărut din picioare și am zburat de pe munte, în timp ce niște păsări fără cap zburau în jurul meu, iar eu cădeam și cădeam.

Rufus zâmbește larg.

— Nu e amuzant, îi zic.

Se dă mai aproape de mine, genunchii ni se ating.

— Ești bine. Promit că nu trebuie să-ți faci griji legat de bolovani care se țin după tine sau că o să zbori de pe vreun munte azi.

— Și restul?

— Cred că nici de păsări fără cap n-o să dai.

E aiurea că ăsta e ultimul meu vis.

Nici măcar nu a fost unul frumos.

DELILAH GREY

11:08 a.m.

Infinite Weekly a aranjat ultimul interviu al lui Howie Maldonado.

Delilah încă nu a reușit să se asigure că va fi și ea acolo.

— Știu totul despre Howide Maldonado, zice Delilah, dar șefa ei, editorul Sandy Guerrero, nici nu vreau să audă.

— Ești prea nouă pentru un articol așa de important, zice Sandy, îndreptându-se spre o mașină neagră trimisă de oamenii lui Howie.

— Știu că lucrez în cel mai groaznic birou, la cel mai vechi calculator, dar asta nu înseamnă că nu am pregătirea necesară să te asist la interviul ăsta, zice Delilah.

Sună nerecunoscătoare și arogantă, dar n-o să-și retragă cuvintele. O să avanseze în industrie doar dacă e perfect conștientă de adevărata ei valoare – și dacă o să fie implicată în articolul ăsta. Poate că a fost faima lui Sandy ceea ce l-a convins pe agentul lui Maldonado să aleagă *Infinite Weekly*, nu revista *People,* dar Delilah a crescut nu doar cu cărțile cu Scorpius Hawthorne, ci și cu filmele, cu toate opt, ceea ce i-a sporit dragostea pentru forma asta de artă. De la fană la fană plătită.

— Te anunț că Howie Maldonado nu e ultima persoană care o să moară, îi zice Sandy, deschizând portiera mașinii

Sandy închide portiera și deschide geamul.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai pierde timpul.

Mașina pleacă și Delilah își scoate telefonul. Merge pe stradă cu ochii în telefon, căutând numere de la librării din zonă. Se împiedică de o bordură și aterizează pe burtă, în mijlocul străzii, iar o mașină o claxonează pe măsură ce se apropie vertiginos. Mașina frânează, la mai puțin de un metru de fața ei. Inima îi bate cu putere și ochii i se umplu de lacrimi.

Dar a supraviețuit, pentru că Delilah nu moare astăzi. Oamenii cad mereu.

Delilah nu e o excepție, ține să-și reamintească, deși nu e Decker.

și scoțându-și ochelarii. Ai toată viața înainte să elogiezi celebrități.

Lui Delilah încă nu-i vină să creadă ce josnic a fost Victor aseară, cu farsa aia cu alerta de la Crainicii Morții.

Sandy se uită rapid la părul colorat al lui Delilah, iar Delilah se gândește că poate ar fi fost mai bine să fi ascultat de sfaturile editorului ei și să-l fi vopsit brunet, măcar așa i-ar fi intrat în grații.

— Știi câte MTV Movie Awards a câștigat Howie? întreabă Delilah. Sau ce sport de performanță a făcut când era mic? Câți frați are? Câte limbi vorbește?

Sandy nu răspunde la nicio întrebare.

Delilah răspunde la toate:

— Două, pentru Cel Mai Bun Personaj Negativ. Scrimă. E singur la părinți. Vorbește engleză și franceză... Sandy, te rog. Promit că n-o să-mi las pasiunea să te încurce. Asta e singura mea șansă să-l cunosc pe Howie.

Moartea lui poate să îi schimbe radical cariera.

Sandy scutură din cap și oftează.

— Bine. A fost de acord să ne dea un interviu, dar nu e nicio garanție. Evident. Am rezervat un salon privat în centru și încă așteptăm confirmare de la agent că e OK locul și pentru Howie. Se poate întâlni cu noi cel mai devreme la 2 după-amiaza..

Delilah e gata să sară în mașină, dar Sandy îi face semn să nu.

— Mai e ceva timp până la interviu, zice Sandy. Te rog să-mi găsești un exemplar din cartea lui Howie, cea pe care *a scris-o* el.

Sarcasmul din vocea lui Sandy e așa de tăios, încât nici măcar n-are nevoie să pună ghilimele în aer.

— O să fiu o eroină dacă reușesc să obțin un autograf pentru fiul meu.

MATEO

11:32 a.m.

Norii se adună pe măsură ce mergem spre cimitirul Evergreen. N-am mai fost aici de când aveam 12 ani, în weekendul de Ziua Mamei, și habar n-am pe unde ar trebui să intrăm ca să ajungem la mormântul ei mai repede, așa că sigur o să mergem puțin. În bătaia vântului simt mirosul de iarbă proaspăt tăiată.

— Am o întrebare ciudată: crezi în viața de apoi?

— Nu e deloc ciudată, o să murim curând, zice Rufus.

— Corect.

— Răspuns ciudat: cred în două vieți de apoi.

— Două?

— Două.

— Cum sunt? întreb.

Cât mergem printre morminte – multe atât de erodate, încât nici nu se mai pot citi numele, altele cu niște cruci atât de înalte, încât par ca niște săbii în stânci – și pe sub stejari grandioși, Rufus îmi spune teoria lui despre viețile de apoi.

— Cred că deja suntem morți, frate. Nu toți, doar Deckerii. Toată faza asta cu Crainicii Morții mi se pare prea SF ca să fie adevărată. Știm când e ultima noastră zi, ca să putem s-o trăim cum trebuie? N-are cum, e clar SF. Prima viață de apoi începe când Crainicii Morții ne spun să ne trăim ziua, știind că e ultima; așa o să profităm de ea, gândindu-ne că încă mai

suntem în viață. În felul ăsta intrăm în următoarea viață de apoi, în ultima, fără regrete. Înțelegi?

Dau din cap.

— Interesant.

Viața lui de apoi e clar mai impresionantă și mai detaliată decât a tatei – tata crede în clasica insulă din cer, cu porți aurii. Totuși viața de apoi în care crede toată lumea e mai bună decât nimic, așa cum crede Lidia.

— Dar nu ar fi mai bine dacă am ști deja că suntem morți, ca să nu ne temem de cum o să se întâmple?

— Nu.

Rufus își duce bicicleta pe lângă un înger de piatră.

— N-ar mai avea niciun sens. Ideea e să pară real, riscurile să te sperie și despărțirile să fie nasoale. Altfel ar fi ieftin, ca la Creează un Moment. Dacă trăiești cum trebuie, o zi ar trebui să fie suficient. Dacă am sta mai mult de atât, ne-am transforma în fantome care bântuie și omoară și nimeni nu vrea asta.

Râdem în timp ce călcăm pe mormintele unor străini și, chiar dacă vorbim despre vieți de apoi, uit pentru o secundă că într-acolo ne îndreptăm și noi.

— Care e următorul nivel? Intri într-un lift și urci?

— Neah! Îți expiră timpul și, nu știu, te evapori sau ceva și reapari în ceea ce oamenii numesc „rai". Nu sunt religios. Cred că există un creator și un loc în care ajung morții, dar n-aș zice că tot raiul ăsta e meritul lui Dumnezeu.

— Și eu cred la fel! La faza cu Dumnezeu.

Și poate și restul teoriei lui Rufus e adevărată. Poate sunt deja mort și mi s-a dat un străin care să-mi schimbe viața și cu care să-mi petrec ultima zi, ca răsplată pentru că am îndrăznit să fac ceva nou, gen să încerc aplicația Ultimul Prieten. Poate.

— Cum arată viața ta de apoi? întreb.

— E cum vrei tu să fie. Nu există limite. Dacă tu crezi în îngeri și aure și câini-fantomă, supertare. Dacă vrei să zbori, poți să faci și asta. Dacă vrei să călătorești în timp, n-ai decât.

— Te-ai gândit mult la asta, îi zic.

— Discuții lungi cu plutonienii, spune Rufus.

— Eu sper să existe reîncarnare.

Deja mi se pare că nu e suficientă o singură zi, ca să pui totul în ordine. O singură viață nu e suficientă. Ating pietrele de mormânt, mă întreb dacă cineva s-a reîncarnat deja. Poate și eu m-am reîncarnat. Dacă ar fi așa, l-am dezamăgit pe Mateo din trecut.

— Și eu. Mai vreau o șansă, dar nu mă bazez pe asta. Viața ta de apoi cum arată?

Dăm de o piatră de mormânt care seamănă cu un ceainic bleu și știu că mormântul mamei e la câteva rânduri în spate. Când eram mic, mă prefăceam că mormântul ăsta sub formă de ceainic e lampa unui duh. Îmi doream ca mama să se întoarcă și să fim o familie completă, dar nu a funcționat niciodată.

— Viața mea de apoi arată ca un cinema, în care poți să-ți revezi viața, de la început până la sfârșit. Și hai să presupunem că mama m-ar invita în cinematograful ei – aș putea să mă uit la viața ei. Sper doar ca cineva să știe ce părți să ascundă, ca să nu rămân traumatizat toată viața de apoi.

N-am putut s-o conving pe Lidia de ideea asta, dar a recunoscut și ea că sună tare.

— A! Și mai e și o transcriere a tot ce ai zis, de la naștere, și...

Mă opresc brusc, pentru că am ajuns la colț și lângă mormântul mamei văd un bărbat care sapă o altă groapă, în timp ce un alt bărbat fixează o piatră cu numele meu pe ea. Cu data nașterii și a morții.

Nici măcar nu am murit încă.

Îmi tremură mâinile atât de tare, încât aproape scap sanctuarul.

— Și...? întreabă Rufus, dar își dă repede seama ce se întâmplă. Ah!

Merg spre mormântul meu.

Știu că gropile pot fi săpate conform unui program rapid, dar au trecut doar unsprezece ore de când am primit alerta. Știu că piatra definitivă va fi gata de-abia peste câteva zile, dar nu cea temporară e cea care mă năucește. Nimeni nu ar trebui să vadă cum i se sapă groapa.

Îmi pierd speranța la prea puțin timp după ce am crezut că Rufus e cel care îmi va schimba viața. Merge la gropar și îi pune o mână pe umăr.

— Yo. Ne lași singuri puțin?

Groparul cu barbă, îmbrăcat într-o cămașă cu carouri jerpelită, se întoarce spre mine și apoi spre mormântul mamei.

— E mama puștiului?

Se întoarce la treabă.

— Da. Și tu tocmai îi sapi lui groapa, zice Rufus, în timp ce vântul fosnește prin copaci și lopata se umple de pământ.

— Au! Condoleanțe, pe toate planurile, dar n-o să te ajute cu nimic dacă mă opresc, doar o să mă încetinească pe mine. Încerc să scap mai repede, ca să pot să plec din oraș și...

— Nu-mi pasă!

Rufus face un pas înapoi, își încleștează pumnii și mi-e teamă că o să-l ia la bătaie pe tipul ăsta.

— Așa că fă-ne o favoare... Zece minute! Du-te și sapă mormântul cuiva care nu e chiar aici.

Celălalt tip, cel care îmi fixa piatra, îl ia pe gropar de braț și îl duce mai departe. Amândoi înjură și zic ceva despre copiii Deckeri din ziua de azi, dar stau la distanță.

Vreau să le mulțumesc bărbaților și lui Rufus, dar simt că leșin, ametesc. Reușesc să mă țin pe picioare și mă apropii de mormântul mamei.

ESTRELLA TORREZ-ROSA
7 IULIE 1969
17 IULIE 1999
MAMĂ ȘI SOȚIE MULT IUBITĂ,
VEI RĂMÂNE MEREU ÎN INIMILE NOASTRE

— Pot să stau un minut singur, cu mama?

Nici măcar nu mă întorc, pentru că nu-mi pot lua privirea de la Ziua Sfârșitului ei, care e și ziua mea de naștere.

— Nu mă duc departe, zice Rufus.

Probabil că n-o să se ducă prea departe, doar la câțiva metri, sau poate n-o să se miște deloc, dar am încredere în el. O să fie aici când mă întorc.

Eu și mama am închis cercul. Ea a murit în ziua în care eu m-am născut și acum eu o să fiu îngropat lângă ea. Ne reunim. Când aveam opt ani, mi se părea ciudat cum scrie „mamă mult iubită", când, de fapt, ca mamă, tot ce a avut timp să facă a fost să mă poarte în pântece timp de nouă luni; zece ani mai târziu, știu mai bine. Dar nu puteam să-mi dau seama cum ar putea să-mi fie mamă, pentru că n-a avut niciodată șansa să se joace cu mine, să-și deschidă larg brațele, în timp ce eu fac primii pași, ca să pot să cad pe ea, să mă învețe să-mi leg șireturile, nimic din toate astea sau orice altceva. Dar tata mi-a amintit, într-un mod blând, că nu a putut să facă toate astea pentru mine pentru că nașterea a fost complicată, „foarte grea", a zis, și că s-a asigurat că sunt eu bine, în loc să aibă grijă de ea însăși. Și astfel cu siguranță merită numele de „mult iubită".

Îngenunchez în fața pietrei ei de mormânt.

— Bună, mama. Te bucuri că o să ne întâlnim? Știu că tu m-ai creat, dar, dacă stai să te gândești, suntem tot niște străini. Sunt sigur că și tu te-ai gândit la asta. Ai avut mult timp în cinematograful tău, în timpul genericului de final, pen-

tru că ai murit în timp ce eu plângeam în brațele unei asistente. Poate asistenta aia ar fi putut să te ajute cu hemoragia dacă nu m-ar fi ținut pe mine în brațe. Nu știu. Îmi pare rău că a trebuit să mori, ca eu să trăiesc, chiar îmi pare rău. Sper să nu trimiți grănicerii să mă țină la distanță când o să mor. Dar știu că tu nu ești așa, datorită poveștilor tatei. Una dintre preferatele mele e cea când îți vizitai mama la spital, cu câteva zile înainte să moară, și colega ei de cameră, care avea Alzheimer, te tot întreba dacă vrei să-i auzi secretul. I-ai tot spus că da, întruna, deși știai foarte bine că obișnuia să ascundă ciocolată de copiii ei când erau mai mici, pentru că îi era mereu poftă de dulce.

Îmi pun palma pe piatra de mormânt și aproape că simt cum o țin de mână – mai aproape de atât n-o să fiu niciodată.

— Mama, o să găsesc dragostea acolo, din moment ce aici n-am apucat?

Nu răspunde. Nu mă cuprinde nicio căldură misterioasă, nu aud nicio voce în vânt. Dar e în regulă. O să aflu curând.

— Te rog să ai grijă de mine azi, mama, pentru ultima dată, pentru că știu că nu suntem încă morți, așa cum crede Rufus, și mi-aș dori ca ziua asta să-mi schimbe viața. Ne vedem curând.

Mă ridic și mă întorc spre groapa mea goală, care nu e mai adâncă de un metru și deloc nivelată. Intru în ea, mă așez și mă reazem cu spatele de partea pe care groparul n-a terminat-o încă. Îmi țin sanctuarul de jucărie în brațe și probabil arăt ca un copil care se joacă cu niște cuburi într-un parc.

— Pot să vin și eu? întreabă Rufus.

— E loc doar pentru unul. Ia-ți mormântul tău.

Rufus coboară oricum, îmi dă una ușor peste picioare și se strecoară lângă mine, cu un picior pe al meu, ca să încapă.

— Nu, mersi. Eu o să fiu incinerat, ca toți cei din familia mea.

— Mai ai cenușa? Am putea s-o împrăștiem undeva. Forumul cu Împrăștierea Cenușii e foarte popular pe *Numărătoarea Inversă* și...

— Eu și plutonienii ne-am ocupat de asta acum o lună, mă întrerupe Rufus.

Ar trebui să nu mai tot vorbesc atâta despre străini despre care am citit pe net.

— Le-am împrăștiat în fața fostei mele case. Tot m-am simțit megapustiit după, dar măcar ei sunt acasă acum. Vreau ca plutonienii să-mi împrăștie cenușa în altă parte.

— Și care-i planul? Pluto?

— Parcul Althea, zice Rufus.

— Ador parcul ăla, îi spun.

— De unde îl știi?

— Mergeam des acolo când eram mai mic; doar cu tata. Îmi arăta tipurile diferite de nori și eu le strigam numele, în timp ce mă apropiam de ei, în leagăn. De ce îți place așa de mult acolo?

— Nu știu. Mereu ajung acolo. Acolo am sărutat prima dată o fată, pe Cathy. Acolo am mers după ce a murit familia mea, acolo am mers după primul maraton pe bicicletă.

Iată-ne, doi băieți într-un cimitir, în timp ce începe să plouă, care fac schimb de povești în mormântul meu pe jumătate săpat, de parcă nu am muri azi. Momentele astea în care uit și mă relaxez sunt suficiente să îmi dea putere pentru restul zilei.

— Am o întrebare ciudată: crezi în destin? întreb.

— Răspuns ciudat: cred în două destine, zice Rufus.

— Serios?

— Nu, zice Rufus și zâmbește. Nu cred nici măcar în unul. Tu?

— Cum altfel ți-ai explica întâlnirea noastră? întreb.

— Amândoi am descărcat o aplicație și am stabilit să stăm împreună, spune Rufus.

— Dar uită-te la noi. Mama mea și părinții tăi sunt morți. Tata e pe bară. Dacă părinții noștri ar mai fi fost aici, nu am mai fi intrat pe Ultimul Prieten.

Aplicația e făcută în mare parte pentru adulți, nu pentru adolescenți.

— Dacă poți să crezi în două vieți de apoi, poți să crezi și că universul se joacă de-a păpușarul. Nu?

Rufus dă din cap în timp începe să plouă mai tare. Se ridică primul și îmi întinde o mână. I-o apuc. Îmi dau seama cât de poetic e momentul în care Rufus mă ajută să ies din propriul mormânt. Ies și mă duc la lespedea mamei, îi sărut numele gravat. Îmi las sanctuarul de jucărie lângă piatra mea de mormânt. Mă întorc fix când Rufus îmi face o poză; se pricepe la surprins momente speciale.

Mă întorc pentru ultima dată spre piatra mea de mormânt.

AICI ODIHNEȘTE
MATEO TORREZ JR.
17 IULIE 1999

O să-mi graveze și Ziua Sfârșitului cât de curând: 5 septembrie 2017.

Și inscripția. E bine că deocamdată nu scrie nimic. Știu ce o să scrie și vreau să mă asigur că îndeplinesc ce am zis: *A trăit pentru toată lumea.* Cuvintele se vor șterge în timp, dar vor fi fost adevărate.

Rufus merge pe lângă bicicletă, pe aleea udă și plină de noroi, lăsând în spate urme de cauciuc. Îl urmez, deși îmi simt inima tot mai grea cu fiecare pas care mă îndepărtează de mama și de mormântul meu gol, știind că o să mă întorc curând.

— M-ai convins de faza cu soarta, zice Rufus. Mai zi-mi despre viața ta de apoi.

Încep să-i povestesc.

PARTEA A TREIA:

ÎNCEPUTUL

Omul nu ar trebui să se teamă de moarte,

ci ar trebui să se teamă că nu începe

să trăiască niciodată.

— Marcus Aurelius, împărat roman

MATEO

12:22 p.m.

Acum douăsprezece ore am primit telefonul prin care mi se zicea că o să mor astăzi. Așa cum îmi stă în fire, mi-am luat rămas-bun de la multe persoane deja: de la tata, de la prietena mea cea mai bună, de la fina mea, dar cel mai important rămas-bun este cel pe care i l-am spus Fostului Mateo, pe care l-am lăsat în urmă, acasă, când eu și Ultimul meu Prieten am ieșit în lumea care ne va ucide. Rufus a făcut atât de multe pentru mine și eu sunt alături de el, să-l ajut pe el să-și înfrunte demonii – singura diferență e că noi nu putem să ne scoatem săbiile de foc sau crucile care țin loc și de shuriken*, ca în romanele fantasy. Prezența lui m-a ajutat pe mine și poate și a mea o să-l ajute pe el să își vindece rănile.

Acum douăsprezece ore am primit un telefon prin care mi se zicea că o să mor astăzi și acum mă simt mult mai viu decât mă simțeam atunci.

* Armă sub formă de stea, din cultura japoneză (n.t.).

RUFUS

12:35 p.m.

Nu știu unde mă duce Mateo, dar e bine, pentru că nu mai plouă și eu mă simt plin de energie și gata de drum, după un pui de somn în trenul care ne-a adus înapoi oraș. E aiurea că n-am visat, dar măcar n-am avut coșmaruri. Câștigi ceva, pierzi ceva.

Tai de pe listă Travel Arena, pentru că e megaaglomerat la ora asta, așa cum a zis și Mateo, așa că, dacă o să mai fim în viață peste câteva ore, o să avem o șansă mai mare să nu ne irosim ultimele ore stând la coadă. Practic trebuie să se mai subțieze rândurile. E cam aiurea să gândesc așa, dar nu e greșit. Sper ca orice o să facem să nu fie o pierdere de timp, ca Creează un Moment. Pun pariu că o să fie ceva caritabil sau poate a vorbit pe ascuns cu Aimee și aranjează o întâlnire, ca ea să poată să îndrepte lucrurile, înainte să dau ortul popii.

Suntem în Chelsea de zece minute, în parcul de pe chei. Sunt exact ca oamenii pe care îi urăsc, cei care merg pe jos pe pista de biciclete, când clar există alei speciale pentru pietoni. O să mi se ducă naibii toată karma, clar. Mateo ne conduce spre chei, unde mă opresc.

— O să încerci să mă arunci în apă? întreb.

— Ești mai greu cu 20 de kilograme decât mine, zice Mateo. Ești în siguranță. Ai spus că nu te-a ajutat prea mult când ai

împrăștiat cenușa părinților și surorii tale. Mă gândeam că aici poate ai mai multe șanse să îți găsești liniștea.

— Toți au murit la ieșirea din stat, îi zic.

Sper ca parapetele peste care a sărit mașina noastră, într-un accident stupid, să fi fost reparat până acum, dar cine știe.

— Nu trebuie să fie la locul accidentului. Poate râul va fi suficient.

— Nu știu ce ar trebui să-mi iasă din asta.

— Nici eu, dar, dacă nu te simți bine, putem să ne întoarcem și să facem altceva. Pe mine m-a ajutat faptul că am fost la cimitir, deși nu mă așteptam, și vreau ca și tu să ai parte de aceeași minune.

Dau din umeri.

— Suntem deja aici. Sari cu minunea.

Nu sunt bărci ancorate la mal, din păcate, pentru că totul arată ca o parcare goală. În iulie am venit cu Aimee și cu Tagoe pe chei, puțin mai departe de aici, pentru că voiau să vadă statuile de pe mal și ne-am mai întors și după o săptămână, pentru că Malcolm nu putuse să vină, din cauza unei toxiinfecții alimentare.

Mergem de-a lungul cheiului. Nu e făcut din scânduri, altfel nu aș avea curaj să înaintez. Mă molipsesc de paranoia lui Mateo, ca de o răceală. Cheiul e din ciment, stabil, nu vreo mizerie șubredă care o să se dărâme cu mine, dar fiți siguri că simt cum mi se scurge și ultima picătură de optimism din vene. Ajungem la capăt și mă apuc de balustrada de metal, ca să pot să mă aplec și să văd curenții de apă.

— Cum te simți? întreabă Mateo.

— De parcă toată ziua asta e o farsă pe care mi-o face universul. Tu ești un actor și imediat o să apară și părinții mei, Olivia, plutonienii, care o să alerge din spatele unei dubițe și o

să-mi facă o surpriză. Nici măcar nu m-aș enerva. I-aș lua în brațe și *după* i-aș omorî.

Dacă lăsăm masacrul deoparte, e un gând amuzant.

— Mie îmi pari destul de enervat, zice Mateo.

— Am petrecut așa de mult timp supărat pe familia mea pentru că m-a lăsat, Mateo. Toată lumea vorbește despre vina supraviețuitorului și înțeleg, dar...

N-am vorbit niciodată despre asta cu plutonienii, nici măcar cu Aimee, când eram împreună, pentru că e prea îngrozitor.

— Dar, yo, eu sunt cel care i-a părăsit pe ei. Eu sunt cel care a ieșit din mașina care se scufunda și care a înotat la mal. Încă mă mai întreb dacă eu am făcut asta sau dacă pur și simplu a fost un reflex puternic. Ca atunci când nu poți să iei mâna de pe un cuptor încins, până când creierul nu te forțează să o faci. Ar fi fost megaușor să mă scufund cu ei, deși Crainicii Morții nu mă sunaseră încă. Dacă a fost așa de ușor pentru mine să fiu atât de aproape de moarte, poate și ei ar fi trebuit să se lupte mai mult și să trăiască. Poate Crainicii Morții nu aveau dreptate!

Mateo se apropie și îmi pune o mână pe umăr.

— Nu-ți face asta. Sunt postări întregi pe *Numărătoarea Inversă* cu convinși că ei sunt speciali. Când te sună Crainicii Morții, aia a fost. S-a terminat. Nu mai puteai face și nici ei nu mai puteau face nimic diferit.

— Aș fi putut să conduc eu, mă răstesc la el și îi dau mâna la o parte. A fost ideea Oliviei, din moment ce eu doar veneam cu ei. Așa nu ar fi condus mașina „mâinile unui Decker". Dar aveam emoții prea mari și eram prea nervos și mă simțeam prea singur. Poate le-aș mai fi câștigat câteva ore. Poate nu ar mai fi renunțat, când lucrurile au început să meargă prost. Odată ce am ieșit eu din mașină, ei pur și simplu au rămas acolo, Mateo, nemișcați. N-au luptat deloc.

Le-a păsat doar să ies eu.

— Tata s-a întins imediat spre portiera mea, în același timp în care mama a deschis-o din spate. Aș fi putut să-mi deschid portiera singur, nu e ca și cum aveam mâna blocată undeva. Eram în stare de șoc, pentru că mașina noastră zburase în râu, dar mi-am revenit. Dar ei pur și simplu au renunțat, odată ce portiera mea s-a deschis – nici măcar Olivia n-a încercat să iasă.

Am fost obligat să aștept într-o ambulanță, înfășurat într-un prosop care mirosea a clor, în timp ce o echipă le-a scos mașina din râu.

— N-a fost vina ta, zice Mateo, cu capul plecat. O să te las un minut singur, dar o să te aștept aici. Sper că asta e ce-ți dorești.

Pleacă și îmi ia și bicicleta cu el, înainte să pot să răspund.

Nu cred că un minut e de ajuns – până când cedez și încep să plâng mai tare decât am făcut-o în ultimele săptămâni. Izbesc balustrada cu pumnul. O lovesc întruna, pentru că familia mea e moartă, o lovesc pentru că prietenii mei sunt închiși, o lovesc pentru că fosta mea iubită ne-a înfundat, o lovesc pentru că mi-am făcut un prieten nou supertare și nici măcar nu putem să petrecem o zi întreagă împreună. Mă opresc și gâfâi de parcă aș fi câștigat o bătaie împotriva a zece tipi. Nici măcar nu vreau să fac o poză cu râul Hudson, așa că mă întorc și îl las în urma mea, merg spre Mateo, care îmi învârte bicicleta în cercuri inutile.

— Ai câștigat, îi zic. A fost o idee bună.

Nu radiază de mândrie, așa cum ar fi făcut Malcolm, și nici nu mă tachinează ca Aimee, de fiecare dată când câștiga la Battleship.

— Scuze că am răbufnit așa.

— *Aveai nevoie* să răbufnești.

Continuă să meargă în cerc. Mă ia amețeala doar uitându-mă la el.

— Așa e.

— Dacă ai nevoie să răbufnești iar, sunt aici. Ultimii Prieteni pe viață.

DELILAH GREY

12:52 a.m.

Delilah se grăbește să ajungă la singura librărie din oraș care, în mod miraculos, are în stoc romanul SF scris de Howie Maldonado, *Ultimul geamăn din Bone Bay*.

Delilah aleargă spre magazin, dar stă departe de borduri, ignoră remarcile unui bărbat chel cu o geantă mare de sală și trece de doi băieți cu o bicicletă.

Se roagă ca Howie Maldonado să nu mute interviul mai devreme, înainte ca ea să ajungă, când își aduce aminte că sunt lucruri mai importante în viața lui Howie, care se scurge cu fiecare minut ce trece.

nedeterminată, pentru că e imposibil să se lupte acum. Bolile au circulat mereu în familia lui – tatăl lui a murit acum câțiva ani, după ce a fost diagnosticat cu scleroză multiplă, mătușa lui a murit în urma unei sarcini ectopice care a explodat și tot așa – dar Vin credea că el e mai bun de atât, mai puternic. Era destinat unor lucruri măreațe, era sigur de asta, precum campionate mondiale și bogății nemăsurate. Dar distrofia musculară l-a pus la pământ și a pierdut tot.

Vin intră în sala în care s-a antrenat în ultimii șapte ani ca să devină următorul campion mondial la categoria grea, iar mirosul de transpirație și de adidași murdari îi aduce atât de multe amintiri. Singura amintire care contează acum e cea în care antrenorul lui l-a pus să-și strângă tot din vestiar și i-a sugerat o carieră nouă, precum comentator sportiv sau chiar antrenor.

Jignitor.

Vin se strecoară în camera generatorului și scoate o bombă artizanală din geanta de sală.

Vin o să moară acolo unde urma să devină cineva. Și n-o să moară singur.

VIN PEARCE

12:55 a.m.

Crainicii Morții l-au sunat pe Vin Pearce la 12:02 a.m. să-i spună că o să moară astăzi, ceea ce nu e chiar așa de surprinzător.

Vin e ofticat că femeia frumoasă cu păr colorat l-a ignorat, ofticat că nu s-a căsătorit, ofticat că a fost respins de toate femeile de pe Necro în dimineața asta, ofticat pe fostul lui antrenor, care a stat în calea visurilor lui, ofticat pe cei doi băieți cu o bicicletă, care stau în calea planurilor lui de a lăsa cât mai multă distrugere în urmă. Băiatul în echipament de ciclist se mișcă prea încet, ocupă spațiu pe trotuar cu bicicleta pe lângă care merge – ar trebui să mergi *pe* bicicletă! Nu să o împingi ca pe un cărucior. Vin se grăbește înainte, fără să se gândească la consecințe și îl lovește pe băiat în umăr cu umărul lui.

Băiatul scrâșnește din dinți, dar prietenul lui îl apucă de braț și îl ține pe loc.

Lui Vin îi place ca oamenilor să le fie frică de el. Îi place când se întâmplă asta afară, în lume, dar îi plăcea și mai mult în ringul de wrestling. Acum patru luni, Vin a început să resimtă dureri musculare, dar a refuzat să-și accepte slăbiciunea. Să ridice greutăți a devenit un chin, fără niciun rezultat; seturile de 20 de tracțiuni s-au transformat în seturi de 4, în zilele bune: iar antrenorul lui l-a scos din ring pe o perioadă

MATEO

12:58 a.m.

Ne oprim în fața unei vitrine cu romane clasice și cărți noi aranjate pe niște scaune de copii, de parcă toate cărțile stau împreună într-o sală de așteptare, gata să fie cumpărate și citite. M-ar ajuta ceva mai lejer, după privirea amenințătoare a bărbatului cu geanta de sport.

Rufus face o poză vitrinei.

— Putem să intrăm.

— Nu stăm mai mult de 20 de minute, îi promit.

Intrăm în *Librăria Deschisă*. Îmi place cât de plin de speranță e numele.

Este cea mai bună idee proastă din lume. Nu am timp să mai citesc efectiv nicio carte. Dar n-am mai fost aici până acum, de obicei îmi comand cărțile pe net sau le împrumut de la biblioteca școlii. Poate o să se răstoarne un raft pe mine și așa o să se termine – dureros, dar mă gândesc că sunt moduri și mai rele prin care să mori.

Mă lovesc de o masă înaltă, cât stau cu ochii pe un ceas vechi de pe un raft de sus, și dărâm exemplarele aranjate pentru promoția de toamnă. Îi cer scuze librarului – Joel, așa scrie pe ecusonul lui –, îmi zice că nu-i nicio problemă și să-i spun dacă am nevoie de ajutor.

Rufus își lasă bicicleta în față și intră cu mine, ne plimbăm împreună printre rafturi. Citesc recomandările anga-

jaților, genuri diferite lăudate cu scrisuri diferite, unele mai citețe decât altele. Încerc să evit secțiunea de doliu, dar două cărți îmi atrag atenție. Una este *Hello, Deborah, My Old Friend*, biografia lui Katherine Everett-Hasting, care a iscat multe controverse. Cealaltă este un ghid bestseller, despre care vorbește toată lumea, *Talking About Death When You're Unexpectedly Dying*, scrisă de un bărbat care încă e în viață. Nu înțeleg cum vine asta.

Multe dintre favoritele mele sunt la secțiunile thriller și young adult.

Mă opresc în fața secțiunii cu cărți romantice, unde au câteva exemplare împachetate în hârtie maro, pe care e o ștampilă cu „Întâlnire pe nevăzute cu o carte". Pe fiecare dintre ele sunt indicii care să-ți stârnească interesul, ca la profilul unei persoane pe care o cunoști online. Ca la Ultimul meu Prieten.

— Ai fost vreodată cu cineva? mă întreabă Rufus.

Răspunsul îmi pare evident. Drăguț din partea lui că ia măcar în calcul celălalt răspuns.

— Nup.

Mi-au plăcut câteva persoane, dar nimic serios și, mi-e rușine să recunosc, mereu era vorba despre personaje din cărți și din seriale.

— Mi-am ratat șansa. Poate în viața următoare.

— Poate, zice Rufus.

Simt că vrea să mai zică ceva, poate vrea să facă o glumă despre cum ar trebui să-mi fac cont pe Necro, să nu mor virgin, de parcă sexul și dragostea sunt același lucru. Dar nu spune nimic.

Poate mă înșel.

— Aimee a fost prima ta iubită? întreb.

Iau o carte împachetată, pe care se vede un desen cu un criminal care fuge cu o carte de joc imensă în mână, de inimă roșie: „Heart Stealer".

— A fost prima relație, zice Rufus, jucându-se cu un raft rotativ plin de cărți poștale din New York. Dar mi-au plăcut colegi de clasă, de la fosta școală. Nu s-a întâmplat nimic, dar măcar am încercat. Tu te-ai apropiat vreodată de cineva?

Scoate o carte poștală cu podul Brooklyn din raft.

— Ai putea să îi trimiți o vedere.

Vederi.

Zâmbesc și iau una, două, patru, șase, douăsprezece.

— Ți-au plăcut multe persoane, zice Rufus.

Mă duc la casă, unde Joel mă ajută iar.

— Ar trebui să le trimitem vederi oamenilor, știi ce zic?

Încerc să păstrez tonul vag, nu vreau ca librarul să afle că cei doi clienți din fața lui, doi băieți de șaptesprezece și optsprezece ani, urmează să moară azi. Nu vreau să-i stric ziua.

— Plutonienii, vreun coleg de clasă...

— Nu am adresele lor, zice Rufus.

— Trimite-le la școală. Sigur au ei adresele tuturor din generația ta.

Eu asta vreau să fac. Cumpăr cartea misterioasă și vederile, îi mulțumesc lui Joel pentru ajutor și plecăm. Rufus a spus că cel mai important în relațiile lui a fost să aibă curajul să vorbească. Pot să fac asta cu vederile, dar trebuie să-mi folosesc și vocea.

— Aveam nouă ani când am început să-l sâcâi pe tata cu întrebări despre dragoste, îi zic, uitându-mă iar la vederile cu locuri din orașul meu natal pe care nu le-am văzut niciodată pe viu. Voiam să știu dacă e ascunsă sub canapea sau în vreun dulap la care nu ajungeam deocamdată. Nu mi-a spus că „dragostea e în interior" sau că „dragostea e peste tot".

Rufus merge pe lângă bicicletă, trecem pe lângă sala de sport.

— Sunt curios. Ce ți-a zis?

— Că dragostea e o superputere pe care toți o avem, dar că nu e întotdeauna o superputere pe care s-o pot controla.

Mai ales când mai cresc. Uneori o să scape de sub control și n-ar trebui să mă tem dacă puterea mea lovește pe cineva neașteptat.

Roșesc și mi-aș dori să am superputerea rațiunii, pentru că nu ar fi trebuit niciodată să zic asta cu voce tare.

— E o tâmpenie. Scuze.

Rufus se oprește și zâmbește.

— Neah, îmi place. Mulțumesc pentru povestea asta, Super Mateo.

— De fapt e Mega Maestrul Mateo. Înțelege odată, partenere.

Îmi ridic privirea din cărțile poștale. Îmi plac mult ochii lui. Căprui și obosiți, chiar dacă a dormit puțin.

— De unde știi când e dragostea dragoste? îl întreb.

— Eu...

O vitrină se sparge în bucăți și suntem brusc aruncați în spate, prin aer, în timp ce din sala de sport iese o minge de foc, spre mulțimea care țipă. *Asta a fost.* Mă prăbușesc lângă portiera din stânga a unei mașini, umărul mi se lovește de oglinda retrovizoare. Privirea mi se încețoșează – întuneric, foc, întuneric, foc. Gâtul îmi trosnește când mă întorc, dar îl văd pe Rufus lângă mine, cu frumoșii lui ochi căprui închiși; e înconjurat de vederile mele cu podul Brooklyn, Statuia Libertății, Union Square și Empire State Building. Mă târăsc spre el și mă încordez când îl ating. Îi simt inima cum bate; inima lui, ca și a mea, nu vrea să se oprească, e disperată să mai bată, mai ales în haosul ăsta. Inimile noastre sunt haotice, deranjate și înspăimântate. N-am idee ce s-a întâmplat, știu doar că Rufus se chinuie să-și deschidă ochii și că alți oameni țipă. Dar nu toți. Pe jos sunt cadavre, fețe care sărută cimentul și lângă o femeie cu părul colorat, care încearcă să se ridice, e o alta, doar că are ochii ațintiți spre cer și sângele ei pătează o baltă cu apă de ploaie.

RUFUS

1:14 p.m.

Yo. Au trecut ceva mai mult de doișpe ore de când un tip de la Crainicii Morții m-a sunat și mi-a spus că o să mor astăzi. Stau pe o bordură, cu genunchii la piept, exact așa cum am făcut în ambulanță, în ziua în care a murit familia mea, șocat de explozie, genul pe care îl vezi doar în filmele de acțiune. Se aud doar sirenele poliției și ale ambulanțelor, iar pompierii încearcă să stingă focul din sala de sport, dar e prea târziu pentru megamulți oameni. Deckerii ar trebui să poarte niște gulere sau niște jachete speciale, ceva care să ne zică să nu ne îngrămădim în același loc. Dacă am fi ajuns acolo cu un minut sau două mai târziu, și eu și Mateo am fi pățit-o. Poate, poate că nu. Dar știu un lucru sigur: acum doișpe ore, am primit un telefon prin care mi s-a zis că o să mor astăzi și credeam că m-am împăcat cu gândul ăsta, dar niciodată nu am mai fost așa de speriat de ce o să se întâmple mai încolo.

MATEO

1:28 p.m.

Focul a fost stins.

Stomacul îmi urlă de vreo 20 de minute să-i dau ceva de mâncare, de parcă pot să pun pe pauză Ziua Sfârșitului și să mănânc, fără să pierd timp prețios, de parcă eu și Rufus nu era cât pe ce să murim într-o explozie prin care s-au dus alți Deckeri.

Martorii vorbesc cu polițiștii și nu știu ce le-ar putea zice. Explozia care a distrus sala de sport a venit din senin.

Stau lângă Rufus, lângă bicicleta lui, lângă punga de la librărie. Vederile sunt împrăștiate în jurul nostru și acolo o să și rămână. Nu mai am energia să scriu ceva, când niște Deckeri au ajuns în saci de cadavre și sunt acum în drum spre morgă.

Nu pot să am încredere în ziua asta.

RUFUS

1:46 a.m.

Trebuie să ne mișcăm.

Vreau mai mult decât orice să mai stau cu plutonienii și să vorbim despre te miri ce, dar următorul lucru care ar putea să mă scoată din starea asta e o tură pe bicicletă. Asta am făcut și după ce au murit părinții mei și Olivia sau după ce Aimee s-a despărțit de mine sau azi-dimineață, după ce l-am bătut pe Peck și am primit alerta. Odată ce ne îndepărtăm de haos, mă sui pe bicicletă și testez frânele. Mateo îmi evită privirea.

— Te rog, suie-te, îi zic.

E prima dată când vorbesc de când am fost aruncat în aer, ca un luptător în ring.

— Nu, zice Mateo. Îmi pare rău, dar e periculos.

— Mateo.

— Rufus.

— *Mateo.*

— *Rufus.*

— Te rog, Mateo. Trebuie să dau o tură, după tot ce s-a întâmplat și nu vreau să te las în urmă. Trebuie să trăim, punct. Știm amândoi cum se va termina totul, dar nu vreau să mă uit înapoi la niciun moment și să mă gândesc că l-am irosit. Nu e un vis și *n-o să ne trezim din asta.*

Nu știu ce altceva să mai fac. Să mă pun în genunchi și să-l implor? Nu e stilul meu, dar o să încerc și asta, dacă așa o să-l conving.

Mateo arată ca și cum îi e greață.

— Promiți să mergi încet, bine? Să eviți orice deal sau băltoacă.

— Promit.

Îi dau casca, pe care o refuză, dar nici nu mă gândesc să-l pun pe el în pericol mai mult decât pe mine. Își pune până la urmă casca, își prinde punga de la librărie de ghidon, se suie pe grătarul din spate și mă apucă strâns de umeri.

— E prea strâns? Atât că nu vreau să cad, cu cască sau fără.

— Nu, e OK.

— Super.

— Gata?

— Gata.

Pedalez încet și simt cum îmi iau foc coapsele în timp ce încerc să înaintez cu doi oameni pe bicicletă; e ca și cum aș alerga pe un deal, în sus. Îmi găsesc un ritm și las poliția și cadavrele și sala distrusă în urma noastră.

înțelege de ce acești Deckeri nu-s acasă cu cei dragi, mai ales cei doi adolescenți de azi, care, când au plecat, vorbeau despre cât de dezamăgitoare a fost experiența cu realitatea virtuală. E timp irosit.

Băieții de mai devreme i-au adus aminte de o povestire pe care a terminat-o de scris azi-dimineață, ceva ce nu va arăta nimănui și pe care a scris-o doar ca să aibă ceva de făcut în momentele moarte de la lucru. Povestea ei are loc într-un univers paralel, unde Crainicii Morții au altă companie care se cheamă Crainicii Vieții și care îi anunță pe Deckeri când se vor reîncarna, ca familiile și prietenii lor să știe cum să-i găsească în viața următoare. Are în centru două gemene de cincisprezece ani, Angel și Skylar, care sunt distruse când află că una dintre gemene va muri. Imediat îi caută pe cei de la Crainicii Vieții ca să afle când se va reîncarna Skylar. Angel e supărată, pentru că nu se va mai întâlni cu sora ei în următorii șapte ani, când Skylar se va reîncarna ca fiul unei familii din Australia. Skylar moare salvând viața surorii ei și totul se termină cu o Angel devastată, care pune o bancnotă de o sută de dolari într-o pușculiță veche, ca să înceapă să strângă bani pentru călătoria în Australia de peste șapte ani, când o va primi pe sora ei înapoi în lume – chit că sub forma unui băiețel.

Deirdre se gândea că va continua povestea, dar nu mai contează acum. Crainicii Vieții nu există și nu are de gând să aștepte să fie sunată de Crainicii Morții și să-i zică ei când o să se ducă. Lumea asta e plină de violență și de frică și de copii care mor fără să fi avut șansa să trăiască, iar ea nu mai vrea să facă parte din universul ăsta.

Va fi așa de ușor să sară...

Stă într-un picior, întreg corpul îi tremură, sigur va cădea în orice moment. Odată s-a suit pe un acoperiș la lucru, în stația lor virtuală de parkour, dar aia a fost doar o iluzie.

DEIRDRE CLAYTON

1:50 p.m.

Crainicii Morții nu au sunat-o pe Deirdre Clayton, pentru că ea nu moare astăzi, dar o să le arate că nu au dreptate.

Deirdre e pe marginea acoperișului blocului ei, înalt de opt etaje. Doi curieri se uită la ea, fiecare dornic să o prindă pe canapeaua pe care o duc în clădire sau punând pariuri dacă e un Decker sau nu. Sângele și oasele sfărâmate de pe asfalt o să lămurească lucrurile.

Nu e prima dată când Deirdre e mai sus decât întreaga lume. Acum șapte ani, când era în liceu, la câteva luni după ce s-au înființat Crainicii Morții, Deirdre a fost provocată la o bătaie după ore și, când Charlotte Simmons și instigatorii ei și ceilalți elevi care o știau pe Deirdre doar drept „lesbiana cu părinți morți" au ajuns la ce ar fi trebuit să fie câmpul de luptă, Deirdre era pe acoperiș. Nu a înțeles niciodată de ce felul în care iubește poate să atragă atâta ură din partea celorlalți și a refuzat să încerce să-și găsească dragostea pentru care o urau toți. Doar că atunci avea o prietenă care s-o convingă să se dea jos.

Azi Deirdre e singură, genunchii îi tremură și plânge pentru că, oricât de mult ar vrea să creadă că există și zile mai bune, slujba ei n-o lasă să facă asta. Deirdre lucrează la Creează un Moment, unde le ia bani Deckerilor pentru câteva momente de adrenalină și experiențe false, *amintiri* false. Nu

Moartea e o profeție în numele lui Deirdre, numele unei eroine din mitologia irlandeză, care și-a luat singură viața.

Deirdre se uită în jos, gata să zboare, când de după colț apar doi băieți pe o bicicletă – seamănă cu cei doi băieți de mai devreme.

Deirdre trage aer în piept, încearcă să atingă acel loc dinăuntrul ei, mai adânc decât minciunile și deznădejdea care sunt la ordinea zilei, mai adânc chiar decât adevărul gol-goluț că va îmbrățișa sentimentul de eliberare totală, când va zbura de pe acoperiș. Vede doi băieți care trăiesc, iar asta o face să se simtă mai puțin moartă pe dinăuntru.

Dar doar intenția de a sări n-o să-i cauzeze moartea, știe asta din toate celelalte dimineți când s-a trezit și nu a văzut nimic altceva în afară de urâțenie, dar, când în sfârșit are șansa să le arate Crainicilor Morții că greșesc, Deirdre ia decizia corectă și trăiește.

MATEO

1:52 a.m.

Bicicleta nu e chiar așa de rea.

Îl strâng pe Rufus de umăr când virează brusc la stânga, încercând să evite niște curieri care se uită pe cer în loc să ducă o canapea într-un bloc, și continuăm să zburăm pe stradă.

M-am simțit foarte instabil când a început să pedaleze, dar, pe măsură ce merge suficient de repede cât să ne dea puțin avânt, apreciez controlul și am încredere în el.

E eliberator.

Nu mă aștept să mergem mai repede de atât, dar e mai incitant decât să sari cu parașuta la Creează un Moment. Da, să mergi cu bicicleta poate fi mai incitant decât „să sari dintr-un avion".

Dacă nu aș fi așa de laș, sau un Decker, m-aș lipi de Rufus, mi-aș muta greutatea pe a lui. Mi-aș deschide brațele și aș închide ochii, dar e prea riscant, așa că mă țin de el, ceea ce e OK pentru mine. Dar, când o să ajungem la destinație, o să fac ceva mic și curajos.

RUFUS

2:12 a.m.

Încetinesc când ajungem în parcul Althea. Mâinile lui Mateo îmi coboară de pe umeri și imediat îmi simt bicicleta mai ușoară. Frânez. Mă întorc să văd dacă și-a rupt fața sau dacă și-a crăpat țeasta, deși are cască, dar aleargă spre mine și zâmbește larg; e bine.

— Ai sărit?

— Da!

Mateo își dă jos casca.

— Nici măcar nu voiai să mergem pe bicicletă și acum te arunci din mers?

— M-am lăsat dus de val.

Vreau să-mi asum tot meritul, dar mereu a avut ceva în el, mereu a vrut să facă ceva palpitant, doar că i-a fost prea frică s-o facă.

— Te simți mai bine? întreabă Mateo.

— Puțin, recunosc.

Mă dau și eu jos de pe bicicletă. Șchiopătez spre locul de joacă pustiu, în timp ce niște tipi de facultate joacă handbal pe un teren din apropiere și se stropesc cu apa din bălți, în timp ce fug după minge, când ratează cineva. Pantalonii mei scurți sunt uzi și murdari de la cimitir, la fel și blugii lui Mateo, așa că banca umedă nu ne deranjează prea tare și ne așezăm.

— Urăsc că am asistat la asta.

Suntem amândoi destul de înalți, așa că am putea doar să ne ridicăm pe vârfuri și am ajunge la bare, dar sar puțin ca să mă ridic, de parcă fac tracțiuni. Mateo sare și el și se apucă de bară, dar n-are pic de forță în mâini, așa că pică înapoi zece secunde mai târziu. Sare iar și se ține bine de data asta. Număr invers, de la trei, și începem să ne legănăm unul spre celălalt, micșorând distanța dintre noi. Dau să-l lovesc, dar se ferește și aproape cade. Îmi ridic picioarele mai sus și mi le prind de mijlocul lui. Încearcă să se elibereze, dar îl strâng și mai tare, deci n-are nicio șansă. Mă cam dor mâinile, așa că, atunci când dă drumul barei, râzând, cad odată cu el pe jos. Mă lovesc de pământul moale, dar tot îmi trec mici unde de șoc prin tot corpul – nu mai contează, durerea nu mă omoară. Stăm unul lângă celălalt, râdem și ne masăm coatele și picioarele îndurerate. Suntem și mai uzi pe spate și tot alunecăm când încercăm să ne ridicăm. Idioți. Mateo se adună și mă ajută și pe mine să mă ridic.

— Am câștigat, nu? îi zic.

— Cred că e egalitate, îmi zice.

— Revanșa?

— Sunt OK. Sunt aproape sigur că mi-am văzut toată viața prin fața ochilor când am căzut.

Zâmbesc.

— Pot să fiu sincer cu tine, Mateo?

Îi zic numele des, deși e evident că vorbesc cu el, pentru că mi se pare tare, serios – *Mateo*.

— Ultimele câteva luni au fost groaznice. Mereu mi s-a părut că viața mea s-a terminat, chiar dacă nu primisem alerta. Erau zile când mă gândeam să le arăt Crainicilor Morții că nu au dreptate și să mă arunc cu bicicleta în râu. Dar acum nu doar că-s speriat, sunt și ofticat pentru toate lucrurile pe care n-o să le mai am niciodată. Timp... alte chestii, gen...

— N-ai de gând să te sinucizi azi, nu? întreabă Mateo.

— Știu. Niciodată nu vrei să vezi pe cineva cum moare, chiar dacă nu i-ai cunoscut pe oamenii respectivi.

— M-a adus cumva la realitate. Toată faza asta cu „sunt gata orice ar fi" e un rahat și sunt căcat pe mine de frică. Efectiv putem să murim în următoarele 30 de secunde, de la niște gloanțe trimise aiurea, și urăsc chestia asta. De fiecare dată când mă panichez, ajung aici. Absolut mereu.

— Dar ai venit aici și în momentele bune, îi zic. Ca atunci când ai terminat primul maraton.

Trage aer în piept.

— Și când ai sărutat o fată prima dată.

— Da.

Așa deci, sărutul ăla îl deranjează. Bănuiesc că am avut dreptate. Nu mai zic nimic o vreme, doar mă uit la veverițele care se suie în copaci și la păsările care se aleargă.

— Ai jucat vreodată Gladiator?

— Știu jocul, îmi zice.

— Bun. Ai jucat vreodată?

— I-am văzut pe alții cum joacă.

— Deci nu.

— Nu.

Mă ridic, îl apuc pe Mateo de încheieturi și îl duc spre barele din locul de joacă.

— Te provoc la un meci de Gladiator.

— Nu pot să refuz, nu?

— Evident că nu.

— Tocmai am supraviețuit unei explozii.

— Deci ce mai contează puțină durere?

Un meci de Gladiator nu e la fel de nebun ca o bătălie din colosseum, dar am avut colegi care s-au rănit. Mă rog, din cauza mea s-au rănit. Doi jucători – gladiatori – atârnă de o bară și se leagănă unul spre celălalt, încercând să-și dărâme adversarul. E cel mai barbar joc de copii, dar și megaamuzant.

— N-o să-mi fac niciun rău, promit. Nu vreau să se termine tot. Promite-mi că n-o să mori înaintea mea. Nu pot să văd asta.

— Doar dacă promiți și tu același lucru.

— Nu putem să promitem amândoi același lucru.

— Atunci nu-mi promit promisiunea, zice Mateo. Nu vreau să mă vezi cum mor, dar nici eu nu pot să fac asta.

— Ce aiurea. Chiar ai de gând să fii cunoscut ca Deckerul care nu i-a îndeplinit altui Decker ultima dorință?

— N-o să-ți promit că o să mă forțez să te văd cum mori. Ești Ultimul meu Prieten, m-ar distruge asta.

— Nu meriți să mori, Mateo.

— Cred că nimeni nu merită să moară.

— În afară de criminalii în serie, nu?

Nu răspunde. Probabil se gândește că n-o să-mi placă răspunsul. De fapt, asta îmi dovedește că am dreptate: Mateo nu merită să moară.

O minge de handbal vine spre noi și Mateo fuge pe lângă mine, s-o prindă. Un tip aleargă și el spre minge, dar Mateo ajunge primul și i-o aruncă.

— Mersi, zice tipul.

E superpalid, de parcă nu iese niciodată din casă. Ce zi ploioasă și de tot rahatul în care să ieși afară să joci. Bănuiesc că are 19 sau 20 de ani, dar n-aș exclude nici să fie de vârsta noastră.

— N-ai de ce, zice Mateo.

Se întoarce și îmi vede bicicleta.

— Mișto bicicletă! E o cursieră?

— Da. Am luat-o pentru maratoane. Ai și tu una?

— A mea s-a stricat – mi s-a distrus cablul de frână și nici șaua nu mai stătea bine. O să-mi iau alta când mă angajez undeva unde o să primesc mai mult de opt dolari pe oră, îmi zice.

— Ia-o pe-a mea, îi spun.

Pot să fac asta. Merg la bicicletă, care m-a purtat printr-un maraton groaznic de greu și oriunde am vrut să merg și i-o dau tipului.

— E ziua ta norocoasă, serios. Prietenului meu nu-i place că merg pe chestia asta, așa că poți s-o iei.

— Serios?

— Ești sigur? întreabă Mateo.

Dau din cap.

— A ta e, îi zic tipului. Încearc-o. Eu oricum mă mut curând și n-o să pot s-o iau cu mine.

Tipul aruncă mingea de handbal înapoi spre prietenii lui, care tot strigă la el să se întoarcă și să joace. Se pune pe bicicletă și se joacă cu vitezele.

— Stai. N-ai furat-o de la cineva, nu?

— Nup.

— Și nu e stricată? D-aia n-o iei cu tine?

— Nu e stricată. Uite ce e, o vrei sau nu?

— Bine, bine. Poți să-ți dau ceva pe ea?

Scutur din cap.

— Nu, stai liniștit.

Mateo îi dă tipului casca, dar nu și-o pune când pedalează spre prietenii lui. Îmi scot telefonul și îi fac o poză tipului pe bicicleta mea, cu spatele la mine, în picioare pe pedale, în timp ce prietenii lui joacă handbal. E un portret perfect cu niște copii – sunt puțin mai mari decât mine, dar tot copii sunt, nu mă contraziceți –, prea tineri ca să își facă griji pentru rahaturi, gen alertele de la Crainicii Morții. Știu că ziua lor se va încheia ca oricare alta.

— Bună mișcare, zice Mateo.

— M-am mai plimbat o dată pe ea. Mi-a ajuns.

Fac mai multe poze: meciul de handbal; barele unde am jucat Gladiator; toboganul galben; leagănele.

— Hai!

Aproape că încep să-mi caut bicicleta, dar îmi aduc aminte că tocmai am dat-o. Mă simt mai ușor, ca și cum umbra mea tocmai și-ar fi dat demisia, ar fi plecat și mi-ar fi aruncat un semn al păcii. Mateo vine după mine, spre leagăne.

— Ziceai că veneai aici cu tatăl tău, nu? Că numeai norii și chestii? Hai să ne dăm în leagăn.

Mateo se așază în leagăn, se agață cu toată forța – știu –, face câțiva pași și își ia avânt; picioarele lui arată de parcă o să se izbească de o clădire. Îi fac o poză înainte să mă așez și eu în leagăn, cu brațele înfășurate în jurul lanțurilor, și reușesc să mai fac niște poze. Asta ne pune pe mine și pe telefonul meu în pericol – da, știu –, pentru orice poză proastă, iese și una bună. Mateo îmi face semn spre norii întunecați și sunt complet surprins că apuc să trăiesc momentul ăsta cu cineva care nu merită să moară.

O să vină o furtună iar, dar deocamdată ne dăm în leagăne și mă întreb dacă se gândește că doi Deckeri în același leagăn înseamnă că totul o să cadă peste noi și o să ne omoare sau că riscăm să zburăm prea sus, să cădem și să murim, dar mă simt în siguranță.

Încetinim și strig spre el:

— Plutonienii trebuie să-mi împrăștie cenușa aici.

— Locul schimbării tale! strigă și Mateo, când leagănul i se duce în spate. Alte mari schimbări azi? În afară de ce e evident.

— Da!

— Care?

Îi zâmbesc și leagănele ni se opresc.

— Mi-am dat bicicleta.

Știu ce întreabă de fapt, dar nu mușc momeala. El trebuie să facă ceva, nu vreau să-i răpesc momentul, e prea important. Rămân așezat când el se ridică.

DAMIEN RIVAS

2:22 p.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Damien Rivas, pentru că el nu moare astăzi, ceea ce i se pare cam nasol, din moment ce nu e prea impresionat de cum merge viața lui în ultima vreme. Damien a fost mereu dependent de adrenalină. De când a devenit suficient de înalt, a început să se dea în fiecare an în câte un alt roller coaster. Fura bomboane din magazine și bani din portofelul tatălui său. Se lupta cu cei care fac pe Goliath, când el e David. A pus bazele unei găști.

Să se joace darts singur nu e chiar palpitant.

Nici să vorbească cu Peck la telefon.

— A fost de rahat să mă pui să sun poliția, îi zice Damien tare. Să sun poliția e complet împotriva firii mele.

— Știu. Îți place doar când altcineva trimite poliția după tine, zice Peck.

Damien dă din cap, de parcă Peck poate să-l vadă.

— Ar fi trebuit să ne ocupăm noi de asta.

— Ai dreptate, zice Peck. Polițiștii nici măcar n-au pus mâna pe Rufus. Probabil îl lasă în pace, pentru că e Decker.

— Hai să îți facem noi dreptate, zice Damien.

Brusc i se umple corpul de entuziasm și de motivație. A stat cuminte toată vara, dar se apropie din ce în ce mai mult de locul lui preferat din lume.

Și-l imaginează pe Rufus pe ținta de darts. Aruncă o săgeată și lovește fix în centru – fix între ochii lui Rufus.

— E ciudat că e ultima dată când o să fiu în parcul asta – cu un corp și o inimă care încă mai funcționează.

Mateo se uită în jur; e ultima dată și pentru el.

— Ai auzit vreodată de Deckerii ăia care se transformă în copaci? Zici că e un basm, știu. Urna Nemuritoare le oferă Deckerilor ocazia să-și pună cenușa într-o urnă biodegradabilă, în care e și o sămânță de copac care absoarbe nutrienți și alte chestii din cenușă, ceea ce mi s-a părut inițial SF, dar nup... E știință.

— Poate în loc să mi se împrăștie cenușa aici, unde un câine ar putea să facă pe ea, aș putea trăi sub forma unui copac?

— Da, și alți adolescenți ar grava inimioare în tine și ai produce oxigen. Oamenilor le place aerul, zice Mateo.

Începe să plouă, așa că mă ridic din leagăn – lanțurile zornăie în urma mea.

— Hai să mergem undeva unde nu plouă, ciudatule.

Ar fi tare să mă întorc sub forma unui copac, ca și cum aș crește din nou în parcul Althea, dar n-o să zic asta cu voce tare, pentru că, yo, nu poți să le zici oamenilor că vrei să fii un copac și să te aștepți să te ia în serios.

MATEO

2:34 p.m.

Plouă iar, mai tare decât la cimitir. Mă simt ca pasărea de care am avut grijă când eram mic, cea țintuită de ploaie. Cea care a ieșit din cuib înainte să fie pregătită.

— Ar trebui să mergem înăuntru, îi zic.

— Ți-e frică să nu cumva să răcești?

— Mi-e frică să nu devin parte din statisticile oamenilor care sunt loviți de trăsnet.

Stăm sub copertina unui pet-shop și cățelușii din vitrină ne distrag atenția de la următoarea noastră mișcare.

— Am o idee prin care să onorăm latura ta de explorator. Poate putem să mergem cu trenul înainte și înapoi. Sunt atât de multe lucruri din oraș pe care nu le-am văzut. Poate o să dăm de ceva supertare. Nu contează, e o prostie.

— Nu e deloc o prostie. Știu exact ce zici!

Rufus pornește spre o gură de metrou.

— Orașul nostru e și gigantic. Poți să locuiești aici toată viața și tot nu ajungi pe fiecare străduță din fiecare cartier. Am visat odată că eram într-o excursie superintensă cu bicicleta și cauciucurile mele erau vopsite cu ceva care strălucea în întuneric și încercam să luminez tot orașul până la miezul nopții.

Zâmbesc.

— Și ai reușit?

Chiar e un suspans gen cursă contracronometru în visul lui.

— Neah, cred că am început să visez că făceam sex sau ceva de genul și m-am trezit, zice Rufus.

Probabil nu e virgin, dar nu-l întreb, nu e treaba mea.

O luăm înapoi spre centru. Cine știe cât de departe vom ajunge. Poate o să stăm în tren până la ultima stație, apoi o să luăm autobuzul și o să ajungem la o stație și mai îndepărtată. Poate o să ajungem în alt stat, gen New Jersey.

Pe peron e deja un tren cu ușile deschise, așa că alergăm înăuntru și prindem niște locuri libere în colț.

— Hai să jucăm un joc, zice Rufus.

— Sper că nu tot Gladiator.

Rufus scutură din cap.

— Nup. E un joc numit Călătorul, pe care îl jucam cu Olivia. Inventează o poveste despre un alt pasager, unde se duce și cine e.

Își schimbă puțin poziția și se sprijină cu tot corpul de mine, în timp ce face semn, discret, spre o femeie cu halat de doctor pe sub jachetă, care ține în mână o pungă de cumpărături.

— Se duce acasă să tragă un pui de somn, după care o să pună niște muzică pop și o să se pregătească de prima ei zi liberă din ultimele nouă zile. Nu știe asta încă, dar barul ei preferat o să fie închis pentru renovări.

— Ce naspa! îi zic.

Rufus se întoarce către mine, încheietura i se învârte, încurajându-mă să continui.

— A! O să se ducă acasă, unde o să vadă că la televizor e filmul ei preferat, iar în timpul pauzelor de publicitate o să mai răspundă la e-mailurile de la prieteni.

Rufus zâmbește larg.

— Ce?

— Începuse seara mai aventuros, zice.

— Trăgea un pui de somn.

— Ca să aibă energie să petreacă toată noaptea!

— Mă gândeam că poate o să vrea să vadă ce fac prietenii ei. Probabil ratează multe mesaje și apeluri, din moment ce e prea ocupată salvând vieți și asistând femei la naștere. Are nevoie de asta, crede-mă.

Fac un semn spre o fată cu căști mai mari decât pumnul și cu părul blond platinat. Desenează ceva colorat pe tabletă, în nuanțe de albastru. Fac iar un semn spre ea.

— A primit tableta de ziua ei, săptămâna trecută, și chiar și-o dorea pentru jocuri și ca să vorbească pe video cu prietenii ei, dar a dat peste aplicația asta de desenat și s-a jucat puțin pe ea când era plictisită. Acum e noua ei obsesie.

— Îmi place asta, zice Rufus.

Trenul se oprește și fata se grăbește să-și adune toate lucrurile în sacoșa colorată. Fuge din vagon exact când ușile se închid – ca într-un film de acțiune.

— Și acum se duce acasă, unde o să întârzie la un apel video cu prietenii, pentru că e prea ocupată să-i iasă bine un desen.

Continuăm să jucăm Călătorul. Rufus face semn spre o fată cu o valiză, despre care crede că fuge de cineva, dar îl corectez. De fapt, se întoarce acasă după o ceartă imensă cu sora ei, dar o să-și repare relația. Serios, oricine are ochi poate vedea că asta se întâmplă. Un alt pasager, ud fleașcă, avea probleme cu mașina și a trebuit să-și lase duba – nu, stai, Mercedesul, mă corectează Rufus, pentru că o călătorie cu trenul e un exercițiu de smerenie pentru un tip bogat. În vagon se suie niște studenți de la NYU – toți au umbrele, toți se întorc probabil de la seminarele introductive, toți au viața înainte, iar noi facem cu rândul și prezicem ce vor deveni: un judecător specializat în probleme domestice, într-o familie de artiști; un comic în Los Angeles, unde în sfârșit lumea o să-i

aprecieze glumele despre trafic; un agent de talente care o să aibă succes de-abia peste câțiva ani, dar care tot o să aibă timp să strălucească; un scenarist de emisiuni de copii, care o să scrie despre monștri care fac sport; un instructor de parașutism, ceea ce e amuzant, pentru că acum are o mustață care sigur îl va face să arate de parcă zâmbește, la fiecare coborâre.

Dacă altcineva ar juca Călătorul, oare ce ar zice despre mine și despre Rufus?

Rufus mă bate pe umăr și face semn spre ușă fix când se deschid.

— Hei, nu aici ne-am făcut spontan abonamente la sală?

— Ce?

— Ba da, aici e! Voiai să te răzbuni pe un fraier care s-a luat de tine la un concert Bleachers, zice Rufus, când se închid ușile.

Nu am fost la niciun concert Bleachers, dar înțeleg ce face.

— Nu, ai greșit seara, Rufus. Tipul ăla s-a luat de mine la concertul Fun. Hei, asta e stația unde ne-am făcut tatuaje.

— Da, la artistul ăla, Barclay...

— Baker, îl corectez. Mai ții minte? Tatuatorul Baker, care s-a lăsat de medicină?

— Daaaaa. L-am prins pe Baker într-o dispoziție bună și ne-a făcut o reducere, două la preț de unu. Eu mi-am făcut roata de bicicletă pe brat – se lovește pe antebrat – și tu...?

— Un căluț-de-mare.

Rufus pare confuz, de parcă e pe punctul să ia o pauză, să se asigure că jucăm același joc.

— Ăăă... adu-mi aminte de ce ți-ai făcut aia.

— Lui tata îi plac mult căluții-de-mare. M-a purtat prin viață singur, mai ții minte? Nu pot să cred că ai uitat semnificația tatuajului cu căluț-de-mare de pe umăr. Nu, de pe încheietură. Da, e pe încheietură. E mai cool acolo.

— Nu pot să cred că ai uitat unde ai tatuajul.

Când ajungem la următoarea stație, Rufus ne aruncă în viitor:

— Hei, aici mă dau jos ca să mă duc la birou. Adică atunci când chiar mă duc la birou, nu când sunt trimis în toată lumea, la cine știe ce stațiune despre care trebuie să scriu. E supertare că am ajuns să lucrez într-o clădire proiectată și construită de tine.

— Foarte tare, Rufus.

Mă uit în jos, unde ar trebui să fie tatuajul meu cu căluț-de-mare.

În viitor, Rufus e blogger de călătorii și eu sunt arhitect. Avem tatuaje pe care ni le-am făcut împreună. Am fost la atât de multe concerte, încât le-am pierdut șirul. Mai că îmi doresc să nu fi fost așa de creativi, pentru că amintirile astea false pe care ni le-am făcut împreună par incredibile. Gândiți-vă numai cum e să retrăiești ceva ce nu ai trăit niciodată.

— Trebuie să ne lăsăm amprenta cumva, îi zic și mă ridic.

— Mergem afară, să facem pipi pe hidranți?

Pun cartea de la librărie pe scaun.

— Nu știu cine o să găsească asta. Dar nu e tare să te gândești că cineva o s-o găsească, dacă o lăsăm aici?

— Ba da. E cel mai bun loc, zice Rufus și se ridică și el.

Trenul se oprește, iar ușile se deschid. Viața trebuie să fie mai mult decât să-ți imaginezi cum vei fi în viitor. Nu pot doar să-mi doresc viitorul; trebuie să îmi asum riscuri și să-l creez.

— E ceva ce vreau musai să fac, îi zic.

— Hai să mergem, spune Rufus, zâmbind.

Coborâm chiar înainte să se închidă ușile, aproape ne lovim de două fete, și ieșim din metrou.

ZOE LANDON

2:57 p.m.

Crainicii Morții au sunat-o pe Zoe Landon la 12:34 a.m. să-i spună că o să moară astăzi. Zoe era singură, de-abia se mutase în New York cu opt zile în urmă și ar fi trebuit să înceapă cursurile la NYU *astăzi*. Nici n-a apucat să despacheteze tot, darămite să-și facă prieteni. Dar, din fericire, aplicația Ultimul Prieten e doar la un clic distanță. Primul ei mesaj s-a dus spre un băiat pe nume Mateo, dar nu i-a răspuns. Poate a murit. Poate i-a ignorat mesajul. Poate își găsise deja un Ultim Prieten.

Așa cum a făcut și Zoe în cele din urmă.

Zoe și Gabriella se urcă în tren exact înainte să se închidă ușile și de-abia reușesc să se ferească de doi băieți care ies. Se grăbesc spre locurile din colț, dar se opresc când văd un obiect împachetat. E dreptunghiular. De fiecare dată când Zoe intră în metrou, sunt semne care o încurajează să vorbească dacă vede ceva – acum vede *ceva*.

— E de rău, zice Zoe. Ar trebui să te dai jos la stația următoare.

Gabriella, care nu are de ce să se teamă, ea nu a primit alerta azi, ridică obiectul.

Zoe tremură.

— E o carte, spune Gabriella. Aaa! O carte-surpriză!

Se uită atent la ilustrația cu un criminal, care se vede prin hârtie.

— Ador desenul ăsta.

Zoe se așază lângă ea. Ei i se pare drăguțel desenul, dar îi respectă opinia Gabriellei.

Zoe i-a împărtășit toate secretele Gabriellei azi. Toate secretele pe care le-a spus prietenilor ei din copilărie, punându-i să jure că n-o să zică la nimeni. Toate secretele dureroase pe care le-a ținut doar pentru ea, pentru că era prea greu să vorbească despre ele. Împreună au râs și au plâns, de parcă ar fi fost cele mai bune prietene toată viața.

— Secretele tale vor muri odată cu mine, zice Zoe.

Nu râd, nici ea, nici Gabriella, dar fata o strânge pe Zoe de mână, semn că totul va fi bine. O promisiune bazată doar pe instinct. Lasă-le naibii de dovezi despre viața de apoi.

— Nu e un secret mare, dar eu sunt Batman... din lumea graffitiului din Manhattan, zice Gabriella.

— A, chiar mă entuziasmasem, Batman... din lumea graffitiului din Manhattan, zice Zoe.

— Specialitatea mea sunt graffitiurile care promovează Ultimii Prieteni. În unele locuri, desenez cu marker, gen pe meniuri sau afișe din tren, dar adevărata mea dragoste e graffitiul. Am făcut desene pentru toți Ultimii Prieteni pe care i-am cunoscut. Oriunde pot. Săptămâna trecută am umplut pereții de siluete simpatice din aplicație, lângă un McDonald's, două spitale și un loc unde se vinde supă. Sper ca toată lumea să folosească aplicația.

Gabriella se joacă cu cartea. La prima vedere, Zoe a crezut că toate culorile din jurul unghiilor ei sunt doar semnele unei manichiuri făcute prost, dar acum știe adevărul.

— În fine, ador arta și o să scriu și numele tău pe o cutie poștală sau ceva de genul.

— Poate undeva pe Broadway? N-o să am niciodată numele făcut din lumini, dar măcar o să fie acolo, zice Zoe.

Își și imaginează cum ar arăta. Inima i se umple și i se strânge în același timp.

Pasagerii își ridică privirile din ziare și din jocurile de pe telefoane și se uită la Zoe. Pe fața unuia nu se citește decât indiferență, pe fața altuia, milă. O femeie cu un păr afro superb se uită la ea cu tristețe.

— Îmi pare rău că te pierdem, spune femeia.

— Mulțumesc, zice Zoe.

Femeia se întoarce la telefonul ei.

Zoe se dă mai aproape de Gabriella.

— Simt că i-am făcut să se simtă ciudat, spune mai încet.

— Vorbește tare cât mai poți, răspunde Gabriella.

— Hai să vedem despre ce e cartea, spune Zoe, curioasă. Deschide-o.

Gabriella îi dă cartea lui Zoe.

— Deschide-o *tu*. E ziua...

— E Ziua Sfârșitului, nu ziua mea de naștere, zice Zoe. N-am nevoie de un cadou și, oricum, n-o să am timp să citesc cartea în următoarele...

Zoe se uită la ceas și amețește. Mai are cel mult nouă ore – și citește *foarte* încet.

— Consideră că acest cadou, lăsat în urmă de altcineva, e cadoul meu *pentru tine*. Mulțumesc că-mi ești Ultima Prietenă.

Femeia de vizavi se uită la ele. Ochii i se măresc.

— Scuze că vă întrerup, dar mă bucur să aud că sunteți Ultimele Prietene. Mă bucur că ai găsit pe cineva în Ziua Sfârșitului.

Face un semn spre Gabriella.

— Și că tu ajuți oameni și le faci zilele mai frumoase. E minunat.

Gabriella își pune mâna pe umerii lui Zoe și o trage spre ea. Cele două fete îi mulțumesc femeii.

Normal că Zoe dă de cei mai drăguți newyorkezi tocmai în Ziua Sfârșitului.

— Hai s-o deschidem împreună, zice Gabriella, întorcându-se la carte.

— Bine, răspunde Zoe.

Zoe speră că Gabriella va continua să se împrietenească cu Deckeri ori de câte ori va avea ocazia.

Viața nu trebuie trăită de unul singur. Nici Zilele Sfârșitului.

MATEO

3:18 p.m.

E un risc mare să mă duc s-o văd pe Lidia, dar este unul pe care vreau să mi-l asum.

Autobuzul se oprește și îi lăsăm pe toți să coboare, înainte să ne suim. Îl întreb pe șofer dacă a primit alerta azi, dar el scutură din cap. Ar trebui să fim în siguranță. Tot mai putem să murim în autobuz, clar, dar șansele ca autobuzul să fie distrus și noi să murim în timp ce restul sunt grav răniți par destul de mici.

Împrumut telefonul lui Rufus și o sun pe Lidia. Bateria mea e pe ducă, e aproape de 30% și vreau să mă asigur că cei de la spital pot să dea de mine, în caz că tata se trezește. Mă mut pe un alt scaun, în spate, și formez numărul Lidiei.

Lidia răspunde aproape imediat, dar tot e o mică pauză înainte să zică ceva, ca în săptămânile de după moartea lui Christian.

— Alo?

— Bună, îi zic.

— Mateo!

— Îmi pare rău, eu...

— Mi-ai blocat numărul! Eu te-am învățat să faci asta!

— A trebuit să...

— Cum ai putut să nu-mi spui?

— Eu...

— Mateo, în pana mea, sunt cea mai bună prietenă a ta – Penny, n-o asculta pe mami – și tu nu-mi spui că mori?

— N-am vrut să...

— Taci. Ești bine? Cum te simți?

Mereu m-am gândit că Lidia e ca o monedă care se învârte în aer. Pajură e când e atât de nervoasă încât e ca și cum se întoarce împotriva ta, cap e când te vede cel mai clar. Cred că am aterizat pe cap, dar cine știe.

— Sunt bine, Lidia. Sunt cu un prieten. Un prieten nou, îi zic.

— Cu cine? Cum ai cunoscut-o?

— Pe aplicația Ultimul Prieten, îi zic. Îl cheamă Rufus.

— Vreau să te văd.

— Și eu. De-asta te sun. Ai cum s-o lași pe Penny undeva și să ne întâlnim la Travel Arena?

— Abuelita e deja aici. Am sunat-o – m-am panicat, în pana mea – acum câteva ore și a venit acasă, de la muncă. Plec imediat spre arenă, dar, te rog, ai grijă cum ajungi acolo. Nu fugi. Mergi încet, mai puțin când treci strada. Traversează doar când e verde și când nu e nicio mașină în jur, chiar dacă vezi vreuna oprită la semafor sau parcată pe trotuar. De fapt, nu te mișca. Unde ești acum? Vin să te iau. Mișcă-te doar dacă cineva pare dubios.

— Sunt deja în autobuz, cu Rufus, îi zic.

— Doi Deckeri într-un autobuz? Tu chiar vrei să mori? Mateo, șansele sunt groaznice. S-ar putea răsturna oricând.

Fața îmi arde puțin.

— Nu vreau să mor, îi zic încet.

— Scuze. Nu mai zic nimic. Te rog, ai grijă. Trebuie să te mai văd ulti... trebuie să te văd, bine?

— Tu o să mă vezi pe mine și eu pe tine, promit.

— Nu vreau să închid, îmi zice.

— Nici eu.

Nu închide niciunul dintre noi. Am putea și poate chiar ar trebui să folosim timpul ăsta să vorbim despre amintiri sau să găsim lucruri pentru care să ne cerem iertare, în caz că nu pot să-mi țin promisiunea, dar, nu, vorbim despre cum Penny tocmai s-a lovit la cap cu o jucărie mare, dar nu plânge, ca un soldățel curajos ce e. O nouă amintire despre care să râdem e la fel de valoroasă ca una veche, cred. Poate chiar mai bună. Nu vreau să-i termin bateria lui Rufus, în caz că îl caută plutonienii, așa că eu și Lidia cădem de acord să închidem în același timp. Mă deprim când apăs pe „Închide" și lumea se simte apăsătoare din nou.

PECK

3:21 p.m.

Peck reunește gașca.

Gașca fără nume.

Peck și-a primit porecla pentru că nu are deloc forță în pumni. E mai degrabă enervant, decât dureros, ca o pasăre care te ciugulește*. Dacă vrei să rezolvi ceva, trebuie să-l trimiți pe Regele Knockout. Peck e bun la sâcâit oamenii, dacă trebuie, dar Damien și Kendrick nu-l țin prin preajmă pentru forța brută. Ce-l face valoros e faptul că are acces la o armă.

Merge spre dulap și simte privirile lui Damien și ale lui Kendrick ațintite pe spatele lui. De aici înainte va fi ca o păpușă rusească, creată de Peck. Deschide dulapul, întrebându-se dacă are curaj. Deschide o cutie mare, întrebându-se dacă poate să accepte că n-o s-o mai vadă pe Aimee niciodată, conștient că n-o să-l ierte, dacă o să afle că el a făcut-o. Deschide și ultima cutie, una de pantofi, știind că trebuie să aibă puțină demnitate, măcar o dată în viață.

Peck o să câștige respect descărcând arma în cel care nu l-a respectat pe el.

— Ce facem acum? întreabă Damien.

Peck deschide Instagramul, se duce la profilul lui Rufus și se enervează când vede mai multe comentarii de la Aimee,

* *To peck* înseamnă *a ciuguli* în limba engleză (n.t.).

care îi zice ce dor îi e de el. Tot reactualizează profilul, parcă nu se poate opri.

— Acum așteptăm.

MATEO

3:26 p.m.

Ploaia se transformă în burniță când autobuzul oprește în față la World Travel Arena, la intersecția dintre bulevardele Thirtieth și Twelfth. Mă dau jos din autobuz și aud din spate un strigăt și un „FUTU-I!". Mă apuc de bară la timp cât să-l prind pe Rufus să nu cadă din autobuz și să nu mă tragă și pe mine cu el. E destul de bine făcut, așa că mă dor umerii, dar Rufus ne recapătă echilibrul amândurora.

— E ud pe jos, zice Rufus. Scuze.

Am ajuns.

Suntem în siguranță.

Ne avem unul pe celălalt. O să întindem ziua asta cât putem de mult, de parcă am fi solstițiul de vară.

Travel Arena m-a dus mereu cu gândul la Muzeul de Istorie Naturală, doar că e de două ori mai mare și e plin de steaguri internaționale pe marginea domului. Râul Hudson e doar la câteva străzi distanță, dar nu-i spun asta lui Rufus. Capacitatea maximă a arenei e de 3 000 de oameni, mai mult decât suficient ca Deckerii, invitații lor, cei cu boli incurabile și oricine mai vrea să se bucure de experiență.

Ne hotărâm să luăm biletele, cât o așteptăm pe Lidia.

Un angajat ne ajută să ne găsim locul. Sunt trei cozi, organizate în funcție de prioritate, gen cei bolnavi versus cei care murim astăzi din cauze necunoscute, versus vizitatorii plic-

tisiți. E ușor să-ți dai seama care e coada noastră, dintr-o singură privire la celelalte două. Linia din dreapta noastră e plină de râsete, selfie-uri și oameni cu nasul în mesaje. Coada din stânga n-arată deloc așa. O tânără cu o eșarfă înfășurată în jurul capului se sprijină de un rezervor cu oxigen; alții șuieră groaznic; alții sunt desfigurați sau foarte arși. Mi se pune un nod în gât de la atâta tristețe, nu doar pentru ei, nici măcar pentru mine, dar pentru cei din fața noastră, care stau la rând, care au fost treziți din viețile lor liniștite și azvârliți în calea pericolului în doar câteva ore, poate chiar câteva minute. Și mai sunt și cei care nici măcar n-au ajuns până aici.

— De ce nu putem avea o șansă? îl întreb pe Rufus.

— O șansă să ce?

Se uită în jur, face poze arenei și cozilor.

— O șansă la o altă șansă, îi zic. De ce nu putem să batem la poarta Morții și să cerșim sau să negociem sau să jucăm skanderberg sau să facem un concurs de holbat, ca să mai primim o șansă la viață? Aș lupta și doar pentru șansa să decid cum o să mor. M-aș duce în somn.

Și m-aș duce la culcare doar după ce aș fi trăit curajos, ca genul de persoană pe care cineva ar vrea să-l ia în brațe, pe care cineva l-ar strânge tare, poate l-ar mângâia pe obraz și pe umăr și ar spune cât de fericiți am fost să ne trăim viața împreună, fără alte întrebări.

Rufus își lasă telefonul și mă privește în ochi.

— Chiar crezi că ai putea să bați Moartea la skanderberg?

Râd și mă uit în altă parte, pentru că mă face să roșesc când se uită așa la mine. Vedem un Uber care parchează și Lidia se dă jos repede de pe bancheta din spate. Se uită disperată în jur, mă caută și, chiar dacă azi nu e Ziua Sfârșitului pentru ea, tot am emoții când văd cum un biciclist aproape dă peste ea, de teamă să nu cumva să o lovească, să își piardă cunoștința și să ajungă la spital, cu tata.

— Lidia!

Fug de la coadă și mă vede. Aproape mă împiedic de bucurie, de parcă nu am mai văzut-o de ani întregi. Își aruncă brațele în jurul meu și mă strânge tare, de parcă ea însăși m-ar fi scos dintr-o mașină care se scufunda sau de parcă m-ar fi prins după ce am căzut dintr-un avion care se prăbușește. Spune totul în îmbrățișarea asta – fiecare mulțumesc, fiecare te iubesc, fiecare scuză. O strâng și eu în brațe, să-i mulțumesc, s-o fac să-mi simtă dragostea, să-mi cer scuze, să-i spun tot ce am vrut vreodată să-i spun. E cel mai dulce moment din prietenia noastră, de când mi-a dat-o pe Penny în brațe, când de-abia se născuse, dar Lidia face un pas înapoi și-mi dă o palmă peste față.

— Ar fi trebuit să-mi zici!

Apoi mă îmbrățișează iar.

Obrazul îmi ia foc, dar îmi îngrop bărbia în umărul ei. Simt mirosul a ceva cu scorțișoară, ceva ce probabil i-a dat de mâncare lui Penny mai devreme, pentru că nu și-a schimbat tricoul larg în care am văzut-o ultima dată. Ne îmbrățișăm, dar îl văd pe Rufus cu coada ochiului – pare șocat de palmă. E ciudat cum Rufus nu știe că așa e Lidia de fapt, așa cum am zis, ca o monedă care se învârte întruna. E ciudat cum îl cunosc pe Rufus doar de o zi.

— Știu, îi zic Lidiei. Știi că îmi pare rău și că doar încercam să te protejez.

— Ar fi trebuit să fii cu mine pentru totdeauna, strigă Lidia. Ar fi trebuit să faci pe durul când Penny o să aducă prima dată un băiat acasă. Ar fi trebuit să îmi ții de urât cu jocuri de cărți și emisiuni proaste la TV când pleca la facultate. Ar fi trebuit să fii aici, s-o votezi pe Penny președinte, pentru că știi că e deja obsedată de control și că n-o să se lase până n-o să conducă întreaga țară. Dumnezeu știe că o să-și vândă sufletul ca

să preia puterea întregii lumi și tu ar fi trebuit să fii aici, să mă ajuți să o oprim din cine știe ce târg faustian.

Nu știu ce să zic. Tot dau din cap și scutur din cap, pentru că nu știu ce să fac.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta.

Lidia mă strânge de umăr.

— Poate că e. Poate dacă nu m-aș fi ascuns, aș fi fost mai descurcăreț. E prea devreme ca să dau vina pe mine, dar poate chiar o să mor de mâna mea, Lidia.

Azi m-am simțit de parcă aș fi fost aruncat în sălbăticie, cu toate proviziile de care am nevoie să supraviețuiesc, dar habar n-am nici cum să fac un foc.

— Taci din gură, îmi ordonă Lidia. Nu e vina ta. Noi te-am dezamăgit.

— Ba tu să taci.

— E cel mai nepoliticos lucru pe care mi l-ai zis vreodată, zice Lidia și zâmbește, de parcă mereu am avut potențial să fiu răutăcios. Lumea asta nu e cel mai sigur loc, știm asta din cauza a ce i s-a întâmplat lui Christian și celor care mor în fiecare zi. Dar ar fi trebuit să-ți arăt că unele riscuri merită.

Uneori te trezești că ai un copil pe care-l iubești mai mult decât orice pe lume. Așa mi-a arătat că uneori riscurile merită.

— Azi risc, îi zic. Și vreau să fii aici, pentru că e mult mai greu pentru tine să evadezi și să fii aventuroasă de când o ai pe Penny. Mereu ai vrut să vezi lumea și, din moment ce n-o să mai mergem în excursii împreună, mă bucur că putem să călătorim acum.

O țin de mână. Fac un semn spre Rufus.

Lidia se întoarce spre Rufus, cu aceeași figură stresată pe care o avea și când stătea în baie, cu testul de sarcină. Și, exact ca atunci, înainte să întoarcă bățul și să vadă rezultatul, zice:

— Hai s-o facem și p-asta!

Mă strânge de mână, gest pe care Rufus îl studiază atent.

— Hei, ce faci? întreabă Rufus.

— Am avut și zile mai bune, evident, zice Lidia. E de tot rahatul. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, zice Rufus.

Lidia se uită la mine, de parcă încă nu-i vine să creadă că stau în fața ei.

Ajungem la capătul cozii. Vânzătorul, îmbrăcat cu o vestă galbenă veselă, zâmbește solemn.

— Bine ați venit la World Travel Arena. Ne pare rău că vă pierdem.

— Eu nu mor, îl corectează Lidia.

— A. Biletul pentru invitați e 100 de dolari, îi zice vânzătorul, după care se uită la mine și la Rufus. Pentru Deckeri e încurajată o donație de un dolar.

Plătesc toate cele trei bilete și mai donez și vreo 200 de dolari în plus, în speranța că arena va rămâne deschisă mulți, mulți ani. Serviciile oferite de Arenă nici nu se compară cu cele de la Creează un Moment. Vânzătorul ne mulțumește pentru donație și nu pare surprins; Deckerii aruncă mereu cu bani în stânga și-n dreapta. Eu și Rufus primim niște brățări galbene (pentru Deckeri sănătoși), iar Lidia una portocalie (pentru invitați) și intrăm.

Stăm aproape unul de celălalt, nu ne îndepărtăm prea tare. Intrarea principală e destul de aglomerată, plină de Deckeri și invitați, care se uită la ecranul gigantic care arată toate regiunile pe care le poți vizita și orele la care încep tururile: Ocolul Pământului în 80 de minute, Mile de lumi, Călătorie către centrul Statelor Unite și multe altele.

— Vreți să luăm un tur? întreabă Rufus. Eu mă bag la orice în afară de „Tu, eu și marea adâncă".

— „Ocolul Pământului în 80 de minute" începe în zece minute, le zic.

— Mie îmi sună bine, spune Lidia, strângându-mă tare de braț.

Se întoarce spre Rufus, jenată.

— Scuze, Doamne, scuze. Serios, facem ce vreți voi. Eu n-am drept de vot. Scuze.

— E OK, îi zic. Rufus, e bine pentru tine?

— Yo, hai să ocolim lumea.

Găsim Sala 16 și ne așezăm într-un tren cu alți 20 de oameni. Eu și Rufus suntem singurii Deckeri cu brățări galbene. Mai sunt șase Deckeri cu brățări albastre. Am urmărit mulți Deckeri online, cu boli incurabile, care încearcă să vadă cât mai multe orașe și țări reale, cât mai au timp. Dar cei care nu își permit se mulțumesc cu varianta asta.

Șoferul stă între scaune și vorbește la microfon.

— Bună ziua. Mulțumim că ați ales acest tur, în care vom călători prin toată lumea în 80 de minute, plus minus zece. Numele meu este Leslie și voi fi ghidul vostru azi. În numele tuturor celor de la World Travel Arena, condoleanțele noastre vouă și familiilor voastre. Sper că excursia de astăzi va reuși să vă aducă un zâmbet pe buze și să creeze amintiri minunate pentru invitații voștri. Dacă la un moment dat vă doriți să petreceți mai mult timp într-o anumită regiune, puteți face asta, dar vă rog să țineți cont de faptul că grupul trebuie să se miște, ca să putem călători prin toată lumea în sub 80 de minute. Acum vă rog să vă cuplați centurile de siguranță și haideți să începem.

Toată lumea își pune centurile și pornim. N-oi fi eu mare cartograf, dar până și eu știu că hărțile din spatele fiecărui scaun – seamănă cu hărțile electronice dintr-un tren – nu sunt chiar corecte din punct de vedere geografic. Cu toate astea, e

un tur incredibil, cu replici incredibil de convingătoare în fiecare cameră, iar ce face experiența și mai interesantă e faptul că Lidia ne povestește detalii amuzante despre fiecare locație, lucruri pe care le-a învățat prin studiile ei. Trecem de o șină de tren, unde vedem Deckeri și invitați de-ai lor care se simt bine, unii chiar ne fac cu mâna, de parcă n-am fi toți turiști.

În Londra, trecem de palatul Westminster, unde legenda spune că e ilegal să mori, dar partea mea preferată e când auzim clopotele de la Big Ben, chiar dacă, în momentul în care văd limbile ceasului, sunt adus înapoi la realitate. În Jamaica, suntem întâmpinați de zeci de fluturi mari, din specia coada rândunicii, în timp ce cei de pe jos mănâncă delicatese, precum ackee sau pește sărat. În Africa, vedem un acvariu imens cu specii din lacul Nyssa și sunt atât de fascinat de nuanțele de albastru și de galben ale peștilor care înoată, încât aproape că ratez momentul cu o leoaică ce-și poartă puiul de ceafă. În Cuba, vedem vizitatori care concurează cu cubanezii la domino și o coadă pentru cubulețe de zahăr, iar Rufus se bucură că își vede rădăcinile. În Australia e plin de flori exotice, curse cu zmeie și koala de pluș gratis pentru copii. În Irak, trilurile păsării naționale, potârnichea chuckar, se aud din boxele atent mascate de tarabele negustorilor care oferă eșarfe și bluze din mătase. În Columbia, Lidia ne povestește despre vara eternă din țara asta și suntem tentați să luăm ceva de băut de la vânzătorii de sucuri. În Egipt sunt doar două replici ale piramidelor și, din moment ce în cameră e o căldură uscată, angajații oferă sticle de apă cu etichetă cu râul Nil. În China, Lidia glumește despre cum a auzit că reîncarnarea e ilegală fără permisiune de la guvern, dar nu vreau să mă gândesc la asta, așa că mă concentrez pe replicile de zgârie nori și pe oamenii care joacă ping-pong. În Coreea de Sud, vedem doi roboți galben-portocalii care sunt folosiți în sălile de clasă – se cheamă „robo-profesori" – și Deckeri care

se pictează pe față. În Puerto Rico, vagonul se oprește pentru o pauză de patruzeci de secunde. Rufus mă ia de umăr și mă trage mai într-o parte. Lidia vine după noi.

— Ce s-a întâmplat? întreb, în orăcăitul broaștelor de copac – nu mi-e clar dacă sunt cu adevărat aici sau dacă sunt doar înregistrări –, iar sunetele animalelor sălbatice sunt așa de neobișnuite pentru mine, din moment ce mereu aud doar sirene și claxoane, încât vocile oamenilor mă liniștesc.

— Vorbeam despre cum ai vrut mereu să faci ceva palpitant dacă ai fi avut șansă să călătorești, nu? întreabă Rufus. Am tot căutat ceva în turul ăsta și uite, zice și arată spre un semn de lângă un tunel: Săritura din pădurea tropicală! Nu știu ce înseamnă, dar sigur e mai bine decât saltul fals cu parașuta de mai devreme.

— Ați sărit cu parașuta?! întreabă Lidia.

În tonul ei se citește și sunteți-nebuni, și sunt-super-geloasă. E posesivă în cel mai grijuliu mod, ca o soră mai mare.

Mergem toți trei pe podeaua bej, acoperită cu fire reale de nisip, spre tunel. Un angajat al arenei ne dă o broșură cu camera Pădurea Tropicală El Yunque și ne oferă un tur audio, deși recunoaște că așa o să ratăm muzica mai naturală din zonă. Nu luăm căștile, dar mergem spre tunel, unde aerul e umed și cald.

Copacii înghesuiți nu sunt afectați de ploaie, iar razele artificiale de soare trec prin frunzele groase. Mergem printre copaci cu trunchiul întortocheat, pe poteci ascunse, printre greieri și broaște de copac. Tata mi-a spus povești despre cum, când era de vârsta mea, alerga prin pădure cu prietenii lui, prindeau broaște și le vindeau altor copii care voiau animale de companie sau cum uneori pur și simplu stătea singur, să-și adune gândurile. Cu cât ne afundăm mai mult în pădure, orăcăitul broaștelor e înlocuit de voci omenești și de vuietul unei cascade. Inițial am impresia că sunetul apei e o

înregistrare, dar trecem de un luminiș și dăm de apă adevărată, care se varsă de pe o stâncă de șapte metri, într-o piscină plină de Deckeri la bustul gol și de salvamari. Sigur aici e saltul din pădurea tropicală din reclamă. Nu știu de ce am crezut că o să fie ceva mai mic, gen să sari de pe o piatră pe alta, pe pământ.

Am văzut atât de multe, încât gândul de a pleca de aici mă doare mai tare decât gândul că ziua asta se va sfârși, de parcă aș fi smuls dintr-un vis pe care l-am așteptat toată viața. Dar nu visez. Sunt treaz și o să fac asta.

— Fata mea urăște ploaia, îi zice Lidia lui Rufus. Urăște orice nu poate să controleze.

— O să-i treacă, îi zic.

Mergem spre marginea stâncii de unde sar Deckeri. O fetiță cu brățară albastră, o eșarfă pe cap și aripioare de înot face ceva periculos în ultima secundă – se întoarce și sare cu spatele, ca cineva împins de pe o clădire. Un salvamar fluieră și ceilalți înoată spre mijlocul piscinei, unde a aterizat. Se ridică la suprafață râzând și, deși pare că salvamarii o ceartă, nu-i pasă. Cum ar putea să-i pese cuiva într-o zi ca asta?

RUFUS

4:24 p.m.

Oricât de mult m-am bătut cu pumnii-n piept că-s curajos, nu-s sigur de săritura asta. N-am mai călcat pe o plajă și nici n-am mai intrat într-o piscină de când a murit familia mea. Cel mai aproape de apă am fost când eu și Aimee am mers la pescuit pe East River, dar asta a dus repede la un coșmar în care se făcea că pescuiam mașina familiei mele din râul Hudson, încercând să le scot scheletele din hainele în care au murit, amintindu-mi cum *eu* i-am abandonat *pe ei*.

— Tu poți să mergi, Mateo. Eu o să zic pas.

— Nici tu n-ar trebui să sari, îi zice Lidia. Știu că n-am niciun cuvânt de spus, dar veto, veto, veto, veto.

Mateo e megacurajos că s-a așezat oricum la coadă; vreau să facă asta. Nu mai e orăcăit de broaște, așa că știu că m-a auzit. Puștiul s-a schimbat. Știu că sunteți pe față, dar uitați-vă la el – stă la rând să sară de pe o stâncă și pun pariu că nici nu știe să înoate. Se întoarce și ne face semn să venim și noi, de parcă ne invită să stăm la rând la un roller coaster. Mă duc la el.

— Hai, zice Mateo, privindu-mă în ochi. Dacă vrei, putem să ne întoarcem la Creează un Moment și să înotăm în piscina lor. Chiar cred că te-ai simți mai bine dacă ai intra iar în apă... E ciudat că îți dau eu sfaturi, nu?

— Da, e cam pe dos, îi zic.

— O să fiu concis. N-avem nevoie de stațiile alea de la Creează un Moment sau de realitățile lor virtuale. Putem să ne creăm noi momentul nostru, chiar aici.

— În pădurea asta artificială? zic și zâmbesc.

— N-am zis că locul ăsta ar fi real.

Supraveghetoarea îl strigă pe Mateo.

— Putem să sărim împreună? întreabă Mateo.

— Normal, zice ea.

— Eu nu sar! spune Lidia.

— Ba sari, îi răspunde Mateo. O să regreți dacă nu.

— Ar trebui să te împing de pe stâncă, îi zic lui Mateo. Dar n-o s-o fac, pentru că ai dreptate.

Pot să-mi înfrâng teama, mai ales într-un mediu controlat, ca ăsta, cu salvamari și aripioare de înot.

Nimeni nu era pregătit să înoate, așa că ne dezbrăcăm până la chiloți și, yo, habar n-aveam cât de slăbănog e Mateo. Îmi evită privirea – ceea ce mi se pare amuzant – spre deosebire de Lidia, care e în sutien și în blugi, dar care mă studiază din cap până în picioare.

Supraveghetoarea ne dă echipamentul – numesc aripioarele „echipament" pentru că sună mai puțin drăguț – și ni-l punem. Ne spune să sărim când ne simțim pregătiți, dar că n-ar trebui să stăm prea mult, la ce coadă e în spatele nostru.

— La trei? întreabă Mateo.

— Da.

— Unu. Doi...

Îl apuc pe Mateo de mână și degetele ni se încolăcesc. Se întoarce spre mine, roșu în obraji, și o ia pe Lidia de mână.

— Trei.

Ne uităm în față și în jos și sărim. Simt că pic prin aer din ce în ce mai repede, trăgându-l pe Mateo după mine. Mateo țipă și, în puținele secunde care mi-au mai rămas până să ating apa, țip și eu, iar Lidia strigă de bucurie. Mă lovesc de

apă, cu Mateo încă lângă mine, și, deși stăm sub apă doar câteva secunde, îmi deschid ochii și-l văd acolo. Nu se panichează, dar îmi aduce aminte de cât de liniștiți păreau părinții mei după ce m-au eliberat pe mine. Lidia ne-a dat drumul; deja n-o mai vedem. Eu și Mateo plutim la suprafață, încă ținându-ne de mână, cu salvamari de ambele părți. Merg spre Mateo râzând și îl îmbrățișez pentru libertatea pe care m-a forțat să mi-o iau. E ca și cum am fi fost botezați sau ceva de genul, am lăsat multă furie și tristețe și vină și frustrare sub apă, unde n-au decât să înoate unde-or vrea.

Cascada stropește apa din jurul nostru și un salvamar ne face semn să mergem spre deal.

Un supraveghetor de la baza dealului ne dă prosoape, iar Mateo și-l pune pe al lui pe umeri, tremurând.

— Cum te simți? mă întreabă.

— Chiar bine, îi zic.

Niciunul dintre noi nu zice nimic de faza cu ținutul de mână, dar sper că acum înțelege care mi-e poziția, în caz că avea îndoieli. Mergem în vârful dealului, încercăm să ne uscăm cu prosoapele, ne luăm hainele și ne îmbrăcăm. Ieșim prin magazinul de suvenire, când îl surprind pe Mateo fredonând unul dintre cântecele de la radio.

Ajung lângă Mateo când ia o felicitare cu „La revedere!".

— Tu m-ai făcut să sar, acum e rândul tău, îi spun.

— Dar am sărit și eu cu tine.

— Nu despre asta vorbesc. Vino cu mine la un club underground. E un loc unde se adună Deckeri să danseze și să cânte și să se simtă bine. Ce zici?

cum Deckeri se sinucid în cele mai unice moduri posibile – să se ducă cu un boom. Cele mai populare morți sunt premiate cu niște sume frumușele de bani, din surse necunoscute, care ajung la familiile Deckerilor. Dar, în mare parte, e vorba doar despre niște Deckeri care nu se sinucid suficient de creativ încât să-i mulțumească pe urmăritori și, ei bine, nu e ca și cum mai au a doua șansă. Graham încerca să oprească un Decker să nu se arunce cu motocicleta de pe podul Williamsburg și așa a ajuns să moară și el.

Andrade face tot ce poate să închidă prostia aia de canal până la finalul anului. Nici nu se gândește să bea o bere cu Graham în rai până nu se ocupă de asta. Andrade vrea să se concentreze pe munca lui cu adevărat importantă, nu să aibă grijă de niște copii. Tocmai d-asta i-a chemat pe părinții lor adoptivi să semneze niște acte și să-i ia chiar acum. Îi lasă să se ducă acasă, cu niște avertismente zdravene, și să se culce.

Și să-și plângă prietenul.

Poate chiar o să afle că încă mai e în viață.

Dacă ești suficient de aproape de un Decker când moare, nu mai ești în stare să zici nimic o vreme. Dar puțini regretă că și-au petrecut fiecare moment posibil cu prietenii lor, cât încă au mai fost în viață.

OFIȚERUL ANDRADE

4:32 p.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Ariel Andrade, pentru că el nu moare astăzi, dar, din moment ce e ofițer de poliție, alerta e cea mai mare frică a lui de fiecare dată când ceasul arată miezul nopții. Mai ales de când și-a pierdut partenerul, acum două luni. El și Graham erau scoși dintr-un film cu polițiști, rezolvau totul eficient și făceau glume la o bere.

Andrade se gândește mereu la Graham, inclusiv azi, când se uită la copiii ăștia din celulă, care se dau în spectacol pentru că fratele lor e Decker. N-ai nevoie de același ADN ca să fii frate cu cineva, Andrade știe asta. Și clar n-ai nevoie de același sânge ca să simți că pierzi o parte din tine când cineva moare.

Andrade nu crede că Deckerul, Rufus Emeterio, pe care nu l-a mai urmărit dimineață, o să cauzeze probleme – asta dacă mai e în viață în primul rând. Mereu a avut un al șaselea simț când vine vorba despre Deckeri care își petrec ultimele ore creând haos în jurul lor. Ca Deckerul responsabil pentru moartea lui Graham.

În ziua în care Graham a primit alerta, a insistat să-și petreacă Ziua Sfârșitului lucrând. Dacă putea să moară salvând vieți, era o metodă bună de a se duce. Polițiștii urmăreau un Decker care se înscrisese la Boomer, provocarea online care a avut dureros de multe vizualizări și descărcări în ultimele patru luni. Oamenii se loghează oră de oră să vadă

PATRICK „PECK" GAVIN

4:59 a.m.

— Poate a murit deja.

Peck are notificările pornite pentru contul de Instagram al lui Rufus, dar oricum îi verifică mereu profilul.

— Hai, hai...

Peck vrea ca Rufus să moară, evident. Dar vrea să fie el cel care îi dă ultima lovitură.

RUFUS

5:01 p.m.

Coada de la intrarea în Cimitirul lui Clint nu e așa de mare ca aseară, când mă întorceam la Pluto. Nici nu vreau să mă gândesc dacă asta înseamnă că toți sunt deja înăuntru sau dacă au murit. Sigur e cel mai tare club, cel mai bun pentru Mateo. Ar face bine să mă lase să intru, deși aș fi făcut optișpe ani de-abia peste câteva săptămâni.

— E ciudat să vii la club la ora 5 după-amiaza, zice Lidia.

Îmi sună telefonul și pun pariu că e Aimee, dar văd moaca urâtă a lui Malcolm.

— Plutonienii! Ce tare!

— Plutonienii? întreabă Lidia.

— Prietenii lui cei mai buni! zice Mateo.

Sunt mult mai mult de-atât, dar nu zic nimic, pentru că e atât de tare, încât până și lui Mateo îi dau lacrimile de bucurie pentru mine. Sunt sigur că și eu aș face la fel dacă l-ar suna tatăl lui acum.

Răspund pe FaceTime și mă dau mai la o parte. Malcolm și Tagoe sunt împreună și par chiar surprinși când răspund. Zâmbesc la mine de parcă vor să sară amândoi pe mine.

— ROOF!

— Cât de tare! le zic.

— Trăiești! zice Malcolm.

— Nu sunteți închiși!

— Nu pot să ne țină acolo, zice Tagoe, încercând să intre și el în cadru. Ne vezi?

— Lasă asta. Roof, unde ești?

Malcolm mijește ochii, se uită deasupra capului meu. Nici eu nu știu unde sunt ei.

— Sunt la Clint.

Pot să-mi iau rămas-bun cum trebuie. Pot să-i strâng în brațe.

— Puteți să veniți aici? Repede?

E un miracol că am rezistat până la ora 5, dar sigur nu mai am mult timp. Mateo o ține pe Lidia de mână și vreau ca și prietenii mei cei mai buni să fie aici. Toți.

— Puteți s-o luați și pe Aimee? Dar nu și pe ratatul ăla de Peck. Îl rup în bătaie dacă-l văd iar.

Dacă ar fi trebuit să învăț o lecție, e clar că n-am învățat-o. Tipul mi-a distrus înmormântarea și i-a băgat la pârnaie pe prietenii mei. Dacă-l văd, îl las lat, nici să nu încercați să-mi ziceți că n-am dreptate.

— Să nu pleci de la Clint, zice Tagoe. Ajungem în 20 de minute. Mirosim a închisoare.

E amuzant cum Tagoe jură că acum e un criminal periculos.

— Nu mă mișc. Sunt cu un prieten. Dar să ajungeți, bine?

— Ai face bine să fii acolo, Roof, zice Malcolm.

Știu ce zice de fapt. Aș face bine să fiu în viață.

Fac o poză cu intrarea de la Cimitirul lui Clint și o pun pe Instagram, colorată.

PATRICK „PECK” GAVIN

5:05 p.m.

— L-am prins, zice Peck și sare din pat.

Cimitirul lui Clint. Își pune pistolul încărcat în ghiozdan.

— Trebuie să ne mișcăm repede. Hai!

PARTEA A PATRA:

SFÂRȘITUL

Nimeni nu vrea să moară. Nici măcar oamenii care vor să ajungă în rai nu vor să moară ca să ajungă acolo. Și totuși moartea e destinaţia noastră comună. Nimeni nu a reușit să scape. Și așa și trebuie să fie, pentru că Moartea e probabil cea mai bună invenţie a Vieţii. E agentul de schimbare al Vieţii. Înlătură tot ce e vechi pentru a face loc pentru tot ce e nou.

— Steve Jobs

MATEO

5:14 p.m.

Se întâmplă și miracole azi.

Mi-am găsit un Ultim Prieten, pe Rufus. Prietenii noștri cei mai buni sunt alături de noi în Ziua Sfârșitului. Ne-am depășit fricile. Și acum suntem la Cimitirul lui Clint, care e lăudat de multă lume pe net, iar asta ar putea fi scena perfectă pentru mine, dacă reușesc să trec peste nesiguranțele mele – în următoarele câteva minute.

În toate filmele pe care le-am văzut, cei de la pază sunt de obicei încăpățânați și complet intimidanți, dar aici, la Cimitirul lui Clint, o femeie tânără, care poartă o șapcă pusă invers, îi întâmpină relaxată pe toți.

Tânăra îmi cere buletinul.

— Ne pare rău că te pierdem, Mateo. Să te distrezi, bine?

Dau din cap. Las niște bani în cutia de plastic de donații și îl aștept și pe Rufus să-și plătească intrarea. Fata îl studiază din cap până în picioare și simt cum îmi ia foc fața. Dar, imediat după, Rufus vine lângă mine și mă bate pe umăr – acum simt un alt fel de căldură, ca atunci când m-a luat de mână la Travel Arena.

De partea cealaltă a ușii se aude cum bubuie muzica – o mai așteptăm doar pe Lidia.

— Ești bine? mă întreabă Rufus.

— Emoționat și entuziasmat. Mai mult emoționat.

— Deja regreți că m-ai pus să sar de pe stâncă?

— Tu regreți că ai sărit?

— Nu.

— Atunci nu.

— O să te distrezi?

— Nu pune presiune pe mine, îi zic.

E o diferență între a sări de pe o stâncă și a te distra. Odată ce sari de pe o stâncă, nu mai e cale de întoarcere, nu te poți opri în aer. Dar să încerci să te distrezi, în modul ăla care pare îndrăzneț și stânjenitor, în fața unor străini, necesită un cu totul alt tip de curaj.

— Nu vreau să te presez, zice Rufus. Sunt doar ultimele noastre ore pe planeta asta, ca să murim apoi fără regrete. Dar nu vreau să te presez deloc.

Fără regrete. Are dreptate.

Prietenii mei stau în spatele meu când deschid ușa și pășesc într-o lume în care regret imediat că nu mi-am petrecut fiecare minut. Locul este inundat în lumini de stroboscop, nuanțe strălucitoare de albastru, galben și gri. Pe graffitiurile de pe pereți și-au lăsat amprenta Deckeri și prietenii lor, uneori este ultima frântură pe care Deckerii o lasă în urmă, ceva care să îi imortalizeze. Orice s-ar întâmpla, cu toții avem un sfârșit. Nimeni nu trăiește veșnic, dar ceea ce lăsăm în urmă ne ține în viață pentru altcineva. Și mă uit la mulțimea asta de oameni, Deckeri și prieteni de-ai lor, și văd că toți trăiesc.

O mână îmi prinde degetele, dar nu e aceeași care m-a strâns cu nici o oră în urmă; mâna asta e plină de amintiri. E mâna pe care am ținut-o când s-a născut fina mea și în multele dimineți și seri de după moartea lui Christian. A fost incredibil că am putut să călătoresc în jurul lumii cu Lidia și faptul că e aici în momentul ăsta, un moment pe care n-aș fi putut să-l cumpăr, mă face fericit, în ciuda tuturor motivelor

de tristețe. Rufus vine lângă mine și îmi pune mâna în jurul umerilor.

— Ringul e al tău, îmi zice. Și scena, când o să te simți în stare.

— O să ajung și acolo, îi zic.

Trebuie să ajung și acolo.

Pe scenă e un adolescent în cârje, care cântă „Can't Fight This Feeling" și, cum ar zice Rufus, e criminal. Câteva persoane dansează în spatele lui – prieteni, străini, cine știe, cui îi pasă – și energia îmi dă aripi. Cred că aș putea să numesc energia asta libertate. Nimeni n-o să mă judece mâine. Nimeni n-o să le trimită mesaje prietenilor, să le zică despre puștiul penibil care n-are ritm deloc. Și, în momentul ăsta, mă izbește gândul că am fost un prost că mi-a păsat vreodată.

Mi-am irosit timpul și am ratat distracția pentru că mi-a păsat de ce nu trebuie.

— Ai vreun cântec în minte?

— Nu, îi zic.

Sunt multe cântece care-mi plac: „Vienna", de Billy Joel; „Tomorrow Tomorrow", de Elliott Smith. „Born to Run" de Bruce Sptingsteen e unul dintre cântecele preferate ale tatei. Toate melodiile astea au note pe care probabil n-o să le ating, dar asta n-o să mă oprească. Vreau doar să aleg cântecul *potrivit.*

Meniul de deasupra barului are un craniu și niște oase desenate și e surprinzător să vezi craniul zâmbind. Scrie *Ultima zi în care mai poți să zâmbești.* Toate băuturile sunt fără alcool, ceea ce are sens, pentru că moartea nu e o scuză să vinzi alcool minorilor. A fost o întreagă dezbatere acum câțiva ani – dacă Deckerii peste optsprezece ani ar trebui să aibă voie să cumpere alcool. Când avocații au prezentat statisticile referitoare la adolescenții care mor în urma unei come alcoolice sau pentru că urcă beți la volan, s-a decis că lucrurile vor

rămâne așa cum au fost mereu – cel puțin din punct de vedere legal. Tot e foarte ușor să iei tărie și bere, din câte am înțeles: mereu a fost așa și mereu va fi la fel.

— Hai să luăm ceva de băut, le zic.

Ne facem loc prin mulțime, trecem de străini care dansează și încercăm să ajungem la bar. DJ-ul îl cheamă pe un tip cu barbă, David, pe scenă. David apare în fața tuturor și anunță că va cânta „A Found Farewell", de la Elliott Smith; nu știu dacă e Decker sau cântă pentru un prieten, dar e minunat.

Ajungem la bar.

Nu am chef de un mocktail Strugucid. Și sigur nu de Primăvara Morții.

Lidia comandă un Terminator, un mocktail stacojiu. Îl primește repede. Ia o gură și se strâmbă, de parcă tocmai a mâncat un pumn de bomboane acre.

— Vrei?

— Nu, mersi, îi zic.

— Mi-ar fi plăcut să aibă ceva mai tare în el, zice Lidia. Nu pot să fiu trează când te pierd.

Rufus comandă un suc și eu la fel.

Odată ce ne luăm băuturile, îmi ridic paharul.

— Să zâmbim cât mai putem.

Ciocnim paharele, iar Lidia își mușcă buza de jos, care îi tremură, în timp ce eu și Rufus zâmbim.

Rufus vine lângă mine și suntem așa de aproape, încât umărul lui se sprijină de al meu. Îmi vorbește direct în ureche, din moment ce muzica și uralele sunt așa de tari.

— Asta e noaptea ta, Mateo. Serios. I-ai cântat tatălui tău mai devreme și te-ai oprit când am intrat eu. Nimeni nu te judecă. Tu ești singurul care te ține pe loc, dar trebuie să te eliberezi.

David termină de cântat și toată lumea aplaudă, chiar cu aplomb; ai zice că e vreo legendă rock pe scenă.

— Vezi? Tot ce vor e să vadă că te distrezi, că trăiești.

Zâmbesc și îi spun la ureche:

— Trebuie să cânți cu mine. Alege tu cântecul.

Rufus dă din cap și îmi zice:

— OK. „American Pie". Putem?

Ador cântecul ăsta.

— Putem.

O rog pe Lidia să aibă grijă de băuturile noastre, cât eu și Rufus mergem la DJ să-i spunem ce vrem să cântăm. Înainte să ajungem acolo, o turcoaică pe nume Jasmine începe să cânte „Because the Night" de la Patti Smith și e incredibil cum cineva așa de micuț poate să atragă atât de mult atenția și să provoace atâta entuziasm. O fată brunetă cu zâmbet larg – un zâmbet la care nu te-ai aștepta de la cineva pe moarte – cere un cântec și pleacă. Îi spun lui DJ LouOw ce cântec vrem și el ne felicită pentru alegere. Mă leagăn puțin pe ritmurile melodiei lui Jasmine, dau ușurel din cap când simt că e cazul. Rufus zâmbește, se uită la mine, dar cum îl surprind că mă privește mă opresc, jenat.

Dau din umeri și încep iar să mă mișc.

De data asta, îmi place să fiu vizibil.

— Cele mai frumoase clipe, Rufus, îi zic. Trăiesc cele mai frumoase clipe. Chiar acum.

— Și eu, frate. Mersi că m-ai contactat pe Ultimul Prieten, zice Rufus.

— Mersi că ai fost cel mai bun Ultim Prieten pe care un Decker și l-ar putea dori.

Bruneta de mai devreme, Becky, e chemată pe scenă și cântă melodia lui Otis Redding, „Try a Little Tenderness". Noi urmăm, așa că așteptăm lângă treptele lipicioase ale scenei. Când melodia lui Becky se apropie de final, încep să am emoții – faptul că *noi urmăm*. Dar nimic nu mă pregătește pentru momentul în care DJ LouOw zice „Rufus și Mathew să urce pe

scenă". Da, îmi greșește numele, la fel cum a făcut și Andrea de la Crainicii Morții acum multe ore – parcă a fost în altă zi. Am trăit cât pentru o viață azi, iar momentul ăsta e bisul meu.

Rufus aleargă pe trepte, iar eu mă iau după el. Becky îmi urează succes cu cel mai dulce zâmbet; mă rog să nu fie Decker și, dacă e, mă rog să treacă în lumea cealaltă fără regrete. Îi strig și eu, „Bravo, Becky!" înainte să mă întorc. Rufus trage două scăunele în mijlocul scenei, pentru cântecul nostru destul de lung. A fost o idee bună, pentru că îmi tremură genunchii când ajung pe scenă, cu reflectoarele în ochi și un țiuit în urechi. Mă așez lângă el și DJ LouOw trimite pe cineva să ne dea microfoane, ceea ce mă face să mă simt invincibil, de parcă tocmai am primit-o pe Excalibur într-o bătălie în care armata mea pierdea.

Se aud primele acorduri din „American Pie" și mulțimea ovaționează, de parcă e cântecul nostru, de parcă știu cine suntem. Rufus mă strânge o secundă de mână.

„A long, long time ago...", începe Rufus, *„I can still remember..."*

„How that music used to make me smile" încep și eu să cânt. Ochii mi se umplu de lacrimi. Simt cum mi se încălzește fața – nu, cum îmi ia foc. O văd pe Lidia cum se leagănă. Nici în vis n-aș putea să cuprind intensitatea momentului.

„...This will be the day that I die... This will be the day that I die..."

Energia din încăpere se schimbă. Nu doar că am mai multă încredere în mine, deși mai falsez, nu, cuvintele noastre chiar îi aduc împreună pe Deckerii din public, le intră în piele și în suflete lor care urmează să piară, ca un licurici care se stinge, dar care încă mai e aici. Unii Deckeri cântă cu noi și sunt sigur că, dacă ar avea voie cu brichete aici, le-ar aprinde pe toate; unii plâng, alții zâmbesc cu ochii închiși, sper că se lasă purtați de amintiri frumoase.

Timp de opt minute eu și Rufus cântăm despre o coroană de spini, whiskey și secară, o generație pierdută în spațiu, mrejele Satanei, o fată care cânta blues, ziua în care muzica a murit și multe altele. Cântecul se termină, îmi recapăt respirația și trag adânc în piept aplauzele mulțimii în delir, inspir dragostea lor, iar faptul că îl apuc pe Rufus de mână când facem o plecăciune mă umple și mai mult cu energie. Îl trag de pe scenă și, odată ce suntem în spatele cortinei, îl privesc în ochi, iar el zâmbește, de parcă știe ce urmează să se întâmple. Și nu greșește.

Îl sărut pe băiatul care m-a adus la viață în ziua în care amândoi urmează să murim.

— În sfârșit, zice Rufus când îl las să respire, iar acum mă sărută el pe mine. Ce naiba ai așteptat atât?

— Știu, știu, îmi pare rău. Știu că nu avem timp de pierdut, dar trebuia să fiu sigur că ești cine credeam că ești. Prietenia ta e cel mai bun lucru pe care mi l-a adus moartea.

Nu m-am gândit niciodată că o să găsesc pe cineva căruia să îi spun cuvintele astea. Sunt atât de generale și totuși așa de personale, ceva ce vreau să împărtășesc cu toată lumea. Cred că tocmai ăsta e sentimentul la care râvnim cu toții.

— Și chiar dacă n-aș fi ajuns să te sărut, tot mi-ai dat viața pe care mi-am dorit-o mereu.

— Și tu ai avut grijă de mine, zice Rufus. M-am simțit așa de pierdut în ultimele luni. Mai ales azi-noapte. Uram faptul că nu știam ce urmează să se întâmple și că eram așa nervos. Dar tu ai fost alături de mine și m-ai ajutat să mă regăsesc. Yo, și tu m-ai făcut un om mai bun.

Sunt gata să-l sărut din nou, când văd că privirea i se mută brusc, în spatele scenei, spre public. Mă strânge de braț.

Zâmbetul lui Rufus e și mai strălucitor.

— Au venit plutonienii!

HOWIE MALDONADO

5:23 p.m.

Crainicii Morții l-au sunat pe Howie Maldonado la 2:37 a.m. să-i spună că o să moară astăzi.

Cele 2,3 milioane de urmăritori pe Twitter au primit vestea cel mai greu.

În cea mai mare parte a zilei, Howie a stat în camera lui de hotel, cu o echipă de pază la ușă, toți înarmați; celebritatea i-a dat viața asta, dar n-o să-l și țină în viață. Singurii oameni care au voie să intre în cameră sunt avocații lui, care trebuie să se ocupe de testament, și agentul literar, care are nevoie ca Howie să semneze următorul contract înainte să dea colțul. E nostim cum o carte pe care n-a scris-o el are un viitor mai clar decât al lui. Howie a primit telefoane de la colegi de breaslă, de la verișorul lui mai mic, a cărui popularitate la școală e strâns legată de succesul lui Howie, de la și mai mulți avocați și de la părinții lui.

Părinții lui Howie locuiesc în Puerto Rico, unde s-au întors după ce Howie a devenit celebru. Howie a vrut neapărat ca ei să rămână în Los Angeles, unde locuiește el acum, și chiar s-a oferit să le plătească el toate facturile și orice moft, dar dragostea părinților lui pentru San Juan, locul în care s-au întâlnit prima dată, a fost prea mare. Howie nu se poate abține să nu fie deranjat de faptul că părinții lui, deși vor fi clar devastați,

se vor descurca foarte bine și fără el. Deja s-au obișnuit să trăiască departe, să îi privească viața din afară – ca niște fani.

Ca niște străini.

Howie e acum în mașină cu alți străini. Două femei de la *Infinite Weekly*, care îi iau un ultim interviu. Face asta doar pentru fani. Howie știe că ar mai fi putut să trăiască încă zece ani și că tot nu ar fi fost suficient ce ar fi dezvăluit despre el. Fanii lui sunt ahtiați după „conținut", așa cum spun agenții și managerii lui. Fiecare tunsoare. Fiecare copertă de revistă. Fiecare tweet, indiferent de câte greșeli are.

Howie a postat ieri pe Twitter o poză cu cina lui.

Deja a trimis și un ultim tweet: *Mulțumesc pentru viața asta.* A postat și o poză, un selfie în care zâmbește.

— Pe cine te duci să vezi? întreabă femeia mai în vârstă.

Crede că o cheamă Sandy. Da, Sandy. Nu Sally, ca pe prima lui agentă. Sandy.

— Face parte din interviu? întreabă Howie.

Nu e nevoie să se concentreze când dă interviuri, așa că de obicei stă pe telefon și scrollează pe Twitter și pe Instagram. Dar azi e de zece ori mai imposibil decât de obicei să se uite la toate mesajele de dragoste, inclusiv la mesajele de la autorul seriei *Scorpius Hawthorne*.

— Ar putea face, zice Sandy.

Își ridică reportofonul.

— Tu decizi.

Howie ar vrea ca agenta lui să fie aici și să termine totul, dar i-a scris deja un cec generos, i l-a trimis în camera de hotel și a sfătuit-o să stea departe de el, de parcă ar fi fost un infectat cu un virus zombi.

— Pas, zice Howie.

Nu e treaba nimănui că se duce să-și vadă cea mai bună prietenă din copilărie, prima fată de care a fost îndrăgostit

vreodată, pe Lena, care a zburat din Arkansas ca să-l vadă ultima dată. Fata cu care ar fi putut să-și petreacă viața, dacă nu ar fi trăit în lumina reflectoarelor. Fata de care îi era așa de dor, încât la un moment dat i-a scris numele peste tot prin oraș, pe cabine de telefon și mese din cafenele, fără să se semneze vreodată. Fata care iubește viața liniștită pe care i-o oferă soțul ei.

— Bine, zice Sandy. Care este lucru de care ești cel mai mândru?

— Arta mea, zice Howie și încearcă să nu-și dea ochii peste cap.

Cealaltă femeie, Delilah, al cărei păr arată ca aurora boreală, se uită atent la el, de parcă vede că nu vorbește serios.

— Unde crezi că ai fi fără rolul lui Draconian Marsh? întreabă Sandy.

— La propriu? Înapoi în San Juan, cu părinții mei. Profesional... Cine știe.

— Am o întrebare mai bună, zice Delilah.

Sandy e enervată că Delilah s-a băgat peste ea.

— Ce regrete ai?

— Scuz-o, zice Sandy. O concediez și o să se dea jos la următorul semafor.

Howie se întoarce spre Delilah.

— Ador tot ce-am făcut. Dar nu știu cine sunt, în afară de vocea din spatele unui cont de Twitter și fața malefică a unei francize.

— Ce ai fi făcut diferit? întreabă Delilah.

— Probabil n-aș fi făcut filmul ăla de rahat pentru puști.

Howie zâmbește, surprins de propriul umor în ultima lui zi pe pământ.

— Aș fi făcut doar ce conta pentru mine. Precum filmele *Scorpius*. Adaptarea aia a fost unică. Dar ar fi trebuit să-mi cheltui averea petrecând timp cu oamenii care înseamnă

mult pentru mine. Familia și prietenii. M-am lăsat prins în tot iureșul reinventării, ca să pot să prind și alte roluri, să nu fiu toată viața vrăjitorul diabolic. Dă-o naibii de treabă, am venit aici ca să semnez un contract pentru încă o carte pe care n-am scris-o eu.

Delilah se uită la cartea lui Howie care zace, nesemnată, între ea și șefa ei.

Fosta ei șefă. Nu e foarte sigură.

— Ce te-ar fi făcut fericit? întreabă Delilah.

Primul lucru la care se gândește e dragostea, ceea ce îl surprinde ca un fulger într-o zi fără nori. Howie nu s-a simțit niciodată singur, pentru că putea să intre oricând pe net și să fie asaltat de mesaje. Dar afecțiunea de la milioane de oameni și intimitatea cu o persoană specială sunt doi monștri complet diferiți.

— Viața mea e o sabie cu două tăișuri, zice Howie, care nu vorbește despre viața lui ca și cum deja s-ar fi terminat, așa cum fac alți Deckeri. Sunt unde sunt pentru că viața mea s-a mișcat foarte repede. Dacă nu aș fi prins rolul ăla, poate acum aș fi îndrăgostit de cineva care mă iubește. Poate aș fi fost un fiu mai bun, nu unul care a crezut că e suficient să le trimită bani părinților. Mi-aș fi făcut timp să învăț spaniolă, ca să pot să vorbesc cu bunica mea fără să traducă mama.

— Dacă nu ai fi avut succes și ai fi făcut toate lucrurile astea, ar fi fost de ajuns pentru tine? întreabă Delilah.

E foarte curioasă de răspuns. Și Sandy pare foarte atentă.

— Cred că da...

Howie tace deodată și Delilah și Sandy deschid ochii larg.

Mașina virează brusc și Howie închide ochii, simte un gol în stomac, ca atunci când e într-un roller coaster; sentimentul e din ce în ce mai intens, nu mai e cale de întoarcere, cade cu o viteză incredibilă. Doar că acum Howie știe că nu e în siguranță.

GAȘCA FĂRĂ NUME

5:36 p.m.

Crainicii Morții nu au sunat gașca asta de băieți astăzi, așa că ei trăiesc de parcă viețile lor nu se pot sfârși. Aleargă pe străzi fără să le pese de trafic, de parcă sunt invincibili în fața mașinilor care gonesc în jurul lor, de parcă legea nu îi poate atinge. Doi băieți râd când două mașini se ciocnesc și se învârt, scăpate de sub control, până ce una dintre ele se izbește de un zid. Al treilea e prea concentrat ca să ajungă la destinație și să-și scoată pistolul din ghiozdan.

DELILAH GREY

5:37 p.m.

Delilah e încă în viață. Nu trebuie să-i ia pulsul lui Howie ca să-și dea seama că el nu mai e. A văzut cum s-a dat cu capul de geam, a auzit crăpătura aia îngrozitoare, care o va bântui toată viața...

Inima îi bate cu putere. Într-o singură zi, în aceeași zi în care a primit un telefon prin care i se spunea că o să moară astăzi, Delilah a scăpat nu numai dintr-o explozie la o librărie, ci și dintr-un accident de mașină, cauzat de trei băieți care au alergat în mijlocul străzii.

Dacă Moartea ar fi vrut-o, a irosit deja două șanse.

Delilah și Moartea nu se vor întâlni astăzi.

RUFUS

5:39 p.m.

Nu vreau să-i dau drumul lui Mateo, dar trebuie să-mi îmbrățișez oamenii. Îmi fac loc prin mulțime, împing Deckeri și pe ceilalți la o parte, ca să ajung la plutonieni. Cu toții punem *Pauză* câteva secunde, apoi apăsăm iar pe *Play* în același moment, ca patru mașini care pornesc când se face verde la semafor. Ne îmbrățișăm cu toții, patru plutonieni într-o îmbrățișare a sistemului solar pluton, o îmbrățișare pe care o așteptam de mai bine de cincisprezece ore, de când a trebuit să plec de la propria mea înmormântare.

— Vă iubesc, le zic.

Nimeni nu face nicio glumă despre gay. Am depășit deja stadiul ăla. N-ar trebui să fie aici, dar azi totul e despre riscuri asumate și intru și eu în joc.

— Nu miroși a închisoare, Tagoe.

— Ar trebui să-mi vezi noile tatuaje, zice Tagoe. Am văzut tot felul de dubioșenii.

— Ba n-am văzut nimic, zice Malcolm.

— Nu sunteți buni de nimic, le zic râzând.

— Nici măcar de arest la domiciliu, spune Aimee. Păcat.

Le dau drumul, dar rămân foarte aproape de ei, de parcă mulțimea ne obligă să ne îngrămădim unii în ceilalți. Cu toții se uită la mine. Tagoe arată de parcă vrea să mă mângâie. Malcolm arată de parcă a văzut o fantomă. Aimee arată de

parcă mai vrea să mă ia în brațe o dată. Nu-l las pe Tagoe să se poarte de parcă-s câine, nu îi fac „Bau!" lui Malcolm, dar mă duc și o îmbrățișez strâns pe Aimee.

— Îmi pare rău, Ames, îi zic.

Nu știam că îmi pare rău până când nu i-am văzut fața.

— N-ar fi trebuit să te resping așa. Nu în Ziua Sfârșitului.

— Și mie îmi pare rău, zice Aimee. Îmi pasă de o singură tabără și îmi pare rău că am încercat să joc în ambele. N-am avut deloc atât timp cât ar fi trebuit, dar tu vei fi mereu mai important. Chiar și după...

— Mulțumesc că-mi spui asta, îi zic.

— Îmi pare rău că a trebuit să spun ceva așa de evident, spune Aimee.

— Suntem bine.

Știu că l-am ajutat pe Mateo să-și trăiască viața, dar și el m-a ajutat pe mine să-mi revin. Vreau ca lumea să mă țină minte pentru cine sunt acum, nu pentru greșeala tâmpită pe care am făcut-o mai devreme. Mă întorc spre Mateo și Lidia, care stau lipiți unul de celălalt. Îl trag spre mine.

— El este Ultimul meu Prieten, Mateo, le zic. Iar ea e prietena lui cea mai bună, Lidia.

Plutonienii dau mâna cu Mateo și cu Lidia. Sistemele solare se ciocnesc.

— Vă e frică? ne întreabă Aimee.

Îl iau de mână și dau din cap.

— Jocul se va termina, dar noi am câștigat.

— Mersi că ai avut grijă de băiatul nostru, zice Malcolm.

— Amândoi sunteți plutonieni onorifici, zice Tagoe.

Se întoarce spre Malcolm și Aimee.

— Ar trebui să ne facem insigne.

Le povestesc plutonienilor cum mi-a fost Ziua Sfârșitului până acum, le zic cum și-a făcut loc culoarea în profilul meu de Instagram.

„Elastic Heart" de la Sia se termină.

— Ar trebui să fim acolo, nu? zice Aimee și face un semn spre ringul de dans.

— Hai să mergem.

Mateo zice asta, înainte să apuc eu s-o fac.

MATEO

5:48 p.m.

Îl apuc pe Rufus de mână și îl trag spre ringul de dans exact când un tânăr de culoare, Chris, urcă pe scenă. Chris zice că o să cânte o melodie scrisă de el, „The End". Vorbește în ritm de rap despre cum e să-ți iei rămas-bun, despre coșmaruri din care vrem să ne trezim, despre inevitabila apăsare a Morții. Dacă n-aș fi aici cu Rufus și cu oamenii noștri preferați, m-ar deprima. În schimb, dansăm cu toții, lucru pe care nu mi-am imaginat vreodată că-l voi face – nu doar că dansez, dar dansez cu cineva care mă provoacă să trăiesc.

Ritmul îmi pulsează prin vene și mă iau după ceilalți, dau din cap și din umeri. Rufus face niște mișcări scoase din Harlem Shake, fie ca să mă impresioneze, fie ca să mă facă să râd, dar îi reușesc ambele, mai ales pentru că încrederea lui în sine e strălucitoare și admirabilă. Ne apropiem și, deși ținem mâinile aproape de corp sau sus, în aer, dansăm unul lângă celălalt. Nu ne sincronizăm mereu, dar cui îi pasă? Rămânem lipiți unul de celălalt, pe măsură ce din ce în ce mai mulți oameni inundă ringul de dans. Lui Mateo de ieri i s-ar fi părut totul claustrofobic, dar acum? Nu vreau să mai plec de-aici.

Cântecul se schimbă și acum e superrapid, dar Rufus mă oprește și își pune o mână pe șoldul meu.

— Dansează cu mine.

Ritmul a crescut, dar ne punem mâinile pe umerii și talia celuilalt; îmi scufund degetele în pielea lui, prima dată când ating pe cineva în felul ăsta. O luăm ușor și, din toate felurile în care am trăit azi, cel mai greu mi se pare să mă uit în ochii lui Rufus – a devenit clar cea mai intensă formă de intimitate pe care am experimentat-o vreodată. Se apleacă spre urechea mea și asta mă aruncă într-o stare ciudată, în care mă bucur că nu mă mai țintuiește cu privirea, dar îmi e și dor de ochii lui și de modul în care se uită la mine, ca și cum sunt suficient de bun, și zice:

— Mi-aș dori să avem mai mult timp... Vreau să mergem cu bicicletele pe străzile pustii și să cheltuim sute de dolari într-un parc de distracții și să luăm feribotul spre Staten Island, doar ca să-ți arăt de unde iau înghețata mea preferată.

Mă aplec și îi spun și eu la ureche:

— Vreau să mergem pe plaja Jones și să ne luăm la întrecere spre valuri, să ne jucăm în ploaie cu prietenii noștri. Dar vreau și nopți liniștite, în care să vorbim despre toate prostiile și să ne uităm la filme proaste.

Vreau să avem amintiri împreună, ceva mai mult decât perioada asta scurtă de care ne bucurăm acum, un viitor mai lung, dar elefantul din cameră care stă să moară mă distruge. Îmi las fruntea pe a lui, amândoi transpirați.

— Trebuie să vorbesc cu Lidia.

Îl sărut iar pe Rufus, înainte să ne separăm de mulțime. Mă apucă de mână și mă urmează afară din ringul de dans.

Lidia ne vede că ne ținem de mână exact când Rufus îmi dă drumul. O iau pe ea de mână și o duc spre toalete, unde e mai liniște.

— Nu-mi da una, dar e clar că-mi place de Rufus și lui de mine și îmi pare rău că nu ți-am zis că aș putea fi atras de o persoană ca Rufus. Credeam că o să am mai mult timp să mă accept așa cum sunt, chiar dacă niciodată nu mi s-a părut

ceva rău sau în neregulă cu asta. Cred că așteptam un motiv – ceva frumos și minunat care să-mi acompanieze declarația. Rufus e acel motiv.

Lidia își ridică o mână.

— Tot vreau să-ți dau una, Mateo Torrez.

În schimb, mă ia în brațe.

— Nu-l cunosc pe Rufus și nu sunt sigură nici cât de bine îl cunoști tu după o singură zi, dar...

— Nu-i știu fiecare detaliu din trecut. Dar ce am reușit să scot de la el într-o zi e mai mult decât simt că am meritat. Nu știu dacă are sens.

— Ce o să mă fac eu fără tine?

Tocmai întrebarea asta e motivul pentru care n-am vrut ca lumea să știe c-o să mor. Există întrebări la care nu pot să răspund. Nu pot să vă zic cum o să supraviețuiți fără mine. Nu pot să vă spun cum să mă plângeți. Nu pot să vă conving să nu vă simțiți vinovați dacă veți uita ziua morții mele sau dacă vă veți da seama că au trecut zile, săptămâni sau chiar luni fără să vă fi gândit la mine.

Vreau doar să trăiți.

Pe perete sunt atârnate markere de mai multe culori, majoritatea deja uscate. Găsesc un marker portocaliu care merge și pășesc încet spre un spațiu liber pe perete, unde scriu: MATEO A FOST AICI, CU LIDIA ALĂTURI, CA DE OBICEI.

O îmbrățișez pe Lidia.

— Promite-mi că o să fii bine.

— Ar fi o minciună sfruntată.

— Minte-mă, te rog, îi zic. Hai, spune-mi că o să mergi mai departe. Penny are nevoie de tine în cea mai bună formă, iar eu am nevoie să știu că o să fii suficient de puternică să ai grijă de viitoarea conducătoare a lumii.

— La naiba, nu pot...

— Se întâmplă ceva, îi zic.

Inima îmi bate cu putere. Aimee stă între Rufus și plutonieni și trei tipi care urlă. Lidia mă apucă de mână, de parcă ar vrea să mă tragă mai în spate, să-mi salveze viața înainte să apuc să mă amestec în asta. Îi e teamă că va trebui să mă vadă murind. Și mie îmi e. Tipul mai scund, cu fața plină de vânătăi, scoate un pistol – cine ar vrea să-l omoare pe Rufus așa?

Tipul pe care l-a atacat.

Toată lumea observă pistolul și izbucnește un haos de nedescris în tot clubul. Alerg spre Rufus, în timp ce mă lovesc de oamenii care fug spre ușă. Sunt pus la pământ și călcat în picioare și știu că așa o să mor, cu un minut înainte ca Rufus să fie împușcat, dacă nu chiar în același minut. Lidia țipă la toată lumea să se oprească și să se dea înapoi și mă ajută să mă ridic. Încă n-am auzit nicio împușcătură, dar nimeni nu îndrăznește să se apropie de ring. Mi-e imposibil să trec de mulțimea panicată și nu pot să ajung la Rufus și n-o să-l mai ating cât încă mai e în viață.

RUFUS

5:59 a.m.

Vreau să ajung la Aimee, crezând că ea l-a adus aici, dar s-a pus între mine și pistol. Știu că n-o să moară azi, dar asta nu înseamnă că glonțul n-o s-o rănească. Nu știu cum m-a găsit Peck, cu hăndrălăii lui și cu un pistol, dar s-a terminat.

Nu pot să fiu prost. Nu pot să fiu erou.

Nu vreau să mă împac cu gândul ăsta – poate dacă cineva m-ar fi amenințat cu pistolul înainte să-l cunosc pe Mateo și să mă reîntâlnesc cu plutonienii, da, nu ar fi contat, n-aveau decât să apese pe trăgaci. Dar viața mea e mult mai frumoasă acum.

— Acum nu mai vorbești tâmpenii, nu? întreabă Peck.

Mâna îi tremură.

— Nu face asta. *Te rog.*

Aimee dă din cap.

— O să-ți distrugi și ție viața.

— Mă implori pentru el, nu? Nu-ți pasă de mine nici cât negru sub unghie.

— N-o să-mi mai pese niciodată de tine dacă faci asta.

Sper că nu zice asta doar ca să-l liniștească, pentru că o să am grijă să-i bântui pentru totdeauna, dacă rămân împreună. Vreau să risc, să mă ascund în spatele lui Malcolm o secundă ca să pot să mă năpustesc asupra lui Peck, dar n-o să mă ajute mult.

Mateo.

Vine din spatele lui Peck și îmi scutur capul, gest pe care Peck îl vede. Peck se întoarce și mă arunc spre el, pentru că viața lui Mateo e în pericol. Mateo îi dă un pumn lui Peck în față, ceea ce e complet incredibil; Peck nu cade sau mai știu eu ce, dar acum măcar avem o șansă. Unul dintre prietenii lui Peck se repede spre Mateo, gata să-i dea una, dar se oprește în ultimul moment, de parcă-l recunoaște – nu știu, dar Mateo se dă în sfârșit înapoi. Peck dă să sară pe Mateo, eu mă arunc spre Peck, dar Malcolm mi-o ia înainte și intră în Peck și în prietenul lui ca un buldozer; îi aruncă în aer și îi izbește de perete, iar pistolul îi scapă din mână lui Peck.

Nu se descarcă, suntem în siguranță.

Celălalt prieten al lui Peck vrea să ia pistolul, dar îi trosnesc una în față când se întinde după el, iar Tagoe sare pe el. Iau pistolul. Pot să încerc să-l termin pe Peck o dată pentru totdeauna și așa să mă asigur că n-o să-i facă niciun rău lui Aimee. Îndrept pistolul spre el când Malcolm se dă la o parte. Mateo se uită la mine ca atunci când l-am prins din urmă, după ce a fugit de mine. De parcă sunt periculos.

Trag.

Toate gloanțele ajung în perete.

Îl apuc pe Mateo și-o tăiem, pentru că Peck și oamenii lui au venit aici să omoare și noi suntem cei care au șanse să se trezească cu un cuțit în gât sau cu un glonț în cap.

Ziua asta chiar nu mă lasă să-mi iau rămas-bun.

DALMA YOUNG

6:20 p.m.

Crainicii Morții n-au sunat-o pe Dalma Young, pentru că ea nu moare astăzi, dar, dacă ar fi sunat-o, și-ar fi petrecut întreaga zi cu sora ei vitregă și poate chiar cu un Ultim Prieten – la urma urmei, ea a creat aplicația.

— Jur că nu vrei să lucrezi pentru mine, zice Dalma, ținând-o de brat pe sora ei vitregă, în timp ce trec strada. Nici eu nu vreau să lucrez pentru mine. Treaba asta a devenit așa de mult *o treabă*.

— Dar internshipul ăsta e o tâmpenie, zice Dahlia. Dacă tot e să muncesc pe brânci în IT, măcar să fiu plătită de trei ori mai bine decât iau acum.

Dahlia e cea mai nerăbdătoare tânără din New York. Refuză s-o ia mai încet și e mereu gata să sară dintr-o etapă a vieții în alta. Când a început să iasă cu fosta ei prietenă, a început să vorbească despre căsătorie după nici o săptămână. Și acum vrea să-și transforme internshipul în IT într-o slujbă la Ultimul Prieten.

— În fine. Cum a fost la întâlnire? L-ai cunoscut pe Mark Zuckerberg?

— A fost foarte bine, zice Dalma. S-ar putea ca Twitter să lanseze aplicația chiar luna viitoare. Cred că cei de la Facebook mai au nevoie de puțin timp.

Dalma e în oraș ca să se întâlnească cu dezvoltatori de la Twitter și Facebook. În dimineața asta a avut o prezentare despre o opțiune din Ultimul Prieten care le-ar permite utilizatorilor să își pregătească ultimele statusuri și tweeturi, ca moștenirea lor online să fie mai semnificativă decât, să zicem, gândurile lor despre un film popular sau vreun clip viral despre câinele altcuiva.

— Care crezi că ar fi Ultimul tău Mesaj? întreabă Dahlia. Eu aș alege probabil citatul ăla din *Moulin Rouge!* despre cum cel mai important lucru din lume e să iubești și să fii iubit și bla bla bla.

— Da, pari să crezi foarte mult în citatul ăsta, surioară, zice Dalma.

Evident că Dalma s-a gândit la întrebarea asta. În ultimii doi ani, Ultimul Prieten a fost o resursă incredibilă, încă de când era în faza de prototip, dar mereu va fi îngrozită de cele unsprezece crime comise de un Ultim Prieten vara trecută. A fost tentată să vândă aplicația, ca să-și spele sângele de pe mâini. Dar au fost așa de multe cazuri în care aplicația a fost de folos, ca de exemplu în dimineața asta în metrou, când a auzit o conversație între două tinere, care și-au zâmbit când una dintre ele a spus ce recunoscătoare e că a intrat pe Ultimul Prieten și când a aflat că celeilalte îi place mișcarea asta atât de mult, încât umple orașul de graffitiuri prin care să promoveze aplicația.

Aplicația *ei*.

Înainte ca Dalma să poată răspunde, doi adolescenți aleargă pe lângă ea. Unul tuns scurt, cu un ten maroniu puțin mai deschis decât al ei, și celălalt cu ochelari, cu mai mult păr castaniu și piele la fel de albă ca a Dahliei. Primul adolescent se împiedică, celălalt îl ajută să se ridice și pornesc iar, cine știe unde. Se întreabă dacă și ei sunt frați vitregi, doar cu

aceeași mamă. Poate sunt prieteni de-o viață, mereu puși pe șotii, mereu sprijinindu-se unul pe celălalt.

Poate tocmai s-au cunoscut.

Dalma se uită după băieții care fug.

— Ultimul meu Mesaj ar fi despre cum trebuie să-ți găsești oamenii. Și să tratezi fiecare zi ca pe o viață întreagă.

MATEO

6:24 p.m.

Suntem în siguranță și ne sprijinim de un zid, ca mai devreme, când eram terminat după ce fugisem de la Lidia. Vreau să fim într-un loc sigur, ca o cameră închisă, nu afară, în lume, unde oamenii îl pot găsi pe Rufus. Rufus mă ia de mână și mă ține strâns în brațe.

— Felicitări pentru cum l-ai pocnit pe Peck.

— A fost prima dată când am lovit pe cineva, îi zic.

Încă sunt șocat de la cât de multe lucruri am făcut azi prima dată – am cântat în public, l-am sărutat pe Rufus, am dansat, am lovit pe cineva, am auzit gloanțe de aproape.

— Deși n-ar trebui să lovești oameni care au un pistol în mână, îmi zice Rufus. Puteai să mori.

Mă uit pe stradă, încă încerc să-mi recapăt respirația.

— Mă critici pentru cum ți-am salvat viața?

— Aș fi putut să mă întorc și tu să fii mort. N-am de gând să accept asta.

Nu regret nimic. Retrăiesc acele clipe și mă gândesc cum ar fi fost dacă aș fi fost mai lent, dacă m-aș fi împiedicat, dacă aș fi pierdut timp prețios și dacă l-aș fi pierdut pe prietenul meu prețios, în timp ce gloanțele i-ar fi sfârtecat inima minunată.

A fost cât pe ce să-l pierd pe Rufus. Mai avem mai puțin de șase ore și, dacă el se duce primul, o să fiu un zombie care e perfect conștient că el urmează. Legătura pe care o am cu

Rufus nu e ceva la care m-am așteptat, când l-am cunoscut la 3 dimineața.

Ziua asta e nesperat de frumoasă și totuși atât de imposibilă.

Simt cum mi se umezesc ochii, dar nu mă mai pot stăpâni. În sfârșit plâng, pentru că vreau mai multe dimineți.

— Îmi e dor de toată lumea, îi zic. De Lidia. De plutonieni.

— Și mie, zice Rufus. Dar nu putem să le riscăm iar viețile. Așa e.

— Mă omoară suspansul. Nu mai suport să fiu aici.

Simt cum mi se pune un nod în gât. E o diferență uriașă între a trăi fără frică, așa cum facem acum, în sfârșit, și a ști că are de ce să-ți fie frică atunci când trăiești.

— O să mă urăști dacă te rog să mergem acasă? Vreau să mă odihnesc în patul meu, unde totul e sigur și vreau să vii și tu cu mine, dar de data asta să vii înăuntru. Știu că mi-am petrecut viața ascunzându-mă acolo, dar am și încercat din răsputeri să trăiesc și vreau să împart locul ăsta cu tine.

Rufus mă strânge de mână.

— Du-mă acasă, Mateo.

PLUTONIENII

6:33 p.m.

Crainicii Morții nu i-au sunat pe acești trei plutonieni, pentru că ei nu mor astăzi, dar al patrulea chiar a primit alerta, iar asta îi distruge. Plutonienii aproape că au fost martori la moartea celui mai bun prieten al lor, Rufus, când a fost amenințat cu o armă. Ultimul Prieten al lui Rufus a apărut de nicăieri, ca un supererou, și l-a pocnit pe Peck în față, salvându-i viața – sau măcar i-a mai câștigat niște timp. Plutonienii știu că Rufus n-o să apuce ziua de mâine, dar nici nu voiau să-l piardă într-un mod violent, de mâna cuiva care vrea să-i facă de petrecanie.

Plutonienii stau împreună pe o bordură, în fața Cimitirului lui Clint, în timp ce o mașină de poliție trece repede pe lângă ei, ducându-i la secție pe cei din gașca fără nume.

Cei doi băieți aplaudă și speră că Peck o să-și petreacă mai mult timp decât ei în spatele gratiilor.

Fata își regretă rolul în toată povestea asta. Dar e ușurată că iubitul ei nesigur și gelos nu a fost cel care l-a omorât pe Rufus. Fostul ei iubit.

Deși nu se vor întâlni ei înșiși cu moartea, mâine-dimineață totul se va schimba pentru plutonieni. O vor lua de la capăt, ceva ce deja s-au obișnuit să facă; tinerețea lor e plină de momente marcante, mult mai multe decât au trăit cei mai mulți adolescenți de vârsta lor. Moartea prietenului lor,

oricum s-ar întâmpla, îi va bântui pentru totdeauna. Viețile oamenilor nu sunt lecții în sine, dar există lecții în viața fiecărui om.

Într-o familie te naști, dar prietenii ți-i alegi singur. Pe unii îți dai seama că trebuie să-i lași în urmă. Alții merită orice risc.

Cei trei prieteni se strâng în brațe; deși o planetă lipsește din sistemul lor solar pluton, nu va fi uitată niciodată.

RUFUS

7:17 p.m.

Trecem pe lângă parcela de pământ unde Mateo a îngropat pasărea de dimineață, când încă eram un străin pe o bicicletă. Ar trebui să ne panicăm, pentru că nici noi nu mai avem mult, o să fim doar o amintire în curând, dar sunt calm alături de Mateo și se pare că și el e.

Mateo intră primul în clădire.

— Dacă nu vrei să mai faci și altceva, Roof, mă gândeam că am putea să mai mergem o dată să-l vizităm pe tata.

— Mi-ai zis „Roof"?

Mateo dă din cap și se strâmbă puțin, de parcă tocmai ar fi zis o glumă proastă.

— Mă gândeam să văd cum sună. E OK?

— Normal că e OK, îi zic. Și e un plan bun. Mi se pare bine și să ne odihnim puțin înainte să mergem acolo.

O parte din mine nu se poate abține să nu se întrebe dacă Mateo m-a adus la el acasă ca să facem sex, dar probabil numai la sex nu se gândește acum.

Mateo e pe cale să apese butonul de la lift, când își aduce aminte că nu e o idee bună, mai ales la ora asta. Deschide ușa spre scări și începe să urce cu atenție. Între noi se lasă o tăcere asurzitoare cu fiecare pas pe care îl facem. Mi-ar plăcea să-l provoc la o cursă până sus, în apartament, așa cum și-a imaginat el că am fi făcut pe plaja Jones, dar așa clar n-am mai ajunge în viață la el acasă.

— Mi-e dor de...

Mateo se oprește la etajul 3. Mă gândesc că o să zică ceva de tatăl lui sau de Lidia.

— Mi-e dor de momentele când eram atât de mic, încât nu știam cum e să-ți fie frică de moarte. Mi-e dor până și de ziua de ieri, când eram paranoic, deși nu urma să mor.

Îl iau în brațe, pentru că asta zice tot, când de fapt nu știu ce să zic. Mă strânge și el tare, înainte să urcăm ultimul set de trepte.

Mateo descuie ușa.

— Nu pot să cred că aduc un băiat acasă prima dată și nu e nimeni aici pe care să-l întâlnești.

Cât de tare ar fi dacă am intra și tatăl lui ar fi pe canapea, așteptându-l?

Intrăm, dar nu mai e nimeni, în afară de noi.

Sper că nu.

Arunc repede o privire prin sufragerie. N-o să mint, m-am speriat puțin, de parcă un vechi prieten de familie, acum dușman, ar putea să sară din întuneric, din moment ce apartamentul e gol și tatăl lui Mateo e în comă. Totul pare în regulă. Mă uit la pozele cu Mateo din liceu. Sunt câteva poze cu el fără ochelari.

— Când ai început să porți ochelari? îl întreb.

— În clasa a patra. S-au luat de mine doar vreo săptămână, am avut noroc.

Mateo se uită la poza lui de la absolvire, cu robă și tocă, de parcă se uită într-o oglindă și vede o versiune a lui dintr-un univers paralel. Ar trebui să fac o poză, e supertare imaginea, dar privirea lui mă face doar să vreau să-l iau iar în brațe.

— Pun pariu că l-am dezamăgit pe tata când m-am înscris la cursuri online. A fost așa de mândru de mine când am absolvit și sunt sigur că spera să mă răzgândesc, să nu mai stau doar pe internet și să am o experiență de facultate adevărată.

— O să poți să-i povestești tot ce ai făcut, îi zic.

N-o să stăm mult aici. O să însemne mult pentru Mateo dacă reușește să-și mai vadă tatăl o dată.

Mateo dă din cap.

— Vino cu mine.

Mergem printr-un hol scurt și intrăm în camera lui.

— Deci aici te ascundeai de mine, îi zic.

Pe jos e plin de cărți, ca și cum cineva ar fi încercat să-l jefuiască. Mateo nu pare surprins.

— Nu mă ascundeam *de tine*.

Mateo se apleacă și pune cărțile unele peste altele.

— Am avut un atac de panică mai devreme. Nu vreau ca tata să știe că mi-a fost fricăatunci când o să se întoarcă acasă. Vreau să creadă că am fost curajos până la capăt.

Mă las și eu în genunchi și ridic o carte.

— Ai vreo ordine în care le pui?

— Am avut, zice Mateo.

Punem cărțile la loc pe raft și mai adunăm mici nimicuri de pe jos.

— Nu-mi place nici ideea că ți-a fost frică.

— N-a fost chiar așa de rău. Nu-ți face griji, a fost Mateo din trecut oricum.

Mă uit prin cameră. Are un Xbox Infinity, un pian, niște boxe, o hartă pe care o iau de pe jos. O netezesc cu pumnul și mă gândesc la toate locurile șmechere în care eu și Mateo am fi putut să mergem împreună, când văd pălăria de Luigi de pe jos, între șifonier și pat. Iau pălăria și zâmbește când i-o pun pe cap.

— El e tipul care mi-a scris de dimineață, îi zic.

— Luigi? întreabă Mateo.

Râd și îmi scot telefonul. Nu zâmbește pentru poză, ci efectiv îmi zâmbește mie. Nu m-am mai simțit așa de bine de când eram cu Aimee.

— E timpul pentru o sesiune foto. Sari pe pat sau ceva de genul.

Mateo se duce repede spre pat și se aruncă cu fața în jos. Se ridică în picioare și sare întruna, cu fața spre geam, ca nu cumva vreun accident dubios să-l catapulteze pe fereastră.

Fac poze întruna acestui Mateo incredibil și de nerecunoscut.

MATEO

7:34 p.m.

Nu mă comport deloc ca vechiul Mateo și lui Rufus îi place la nebunie. Și mie îmi place.

Mă opresc din sărit și mă așez pe marginea patului, încercând să-mi recapăt respirația. Rufus vine lângă mine și mă ia de mână.

— O să-ți cânt ceva, îi zic.

Nu vreau să-i dau drumul la mână, dar îmi promit că o să am nevoie de mâna asta pentru ceva frumos.

Mă așez la pian.

— Ești gata? Va fi o reprezentație unică.

Mă întorc spre el.

— Te simți special?

Rufus se preface că nu e impresionat deloc.

— Mă simt bine. De fapt, puțin cam obosit.

— Ei bine, dezmeticește-te și simte-te special. Tata obișnuia să-i cânte asta mamei, deși vocea lui e mult mai bună decât a mea.

Încep să cânt „Your Song" de Elton John și, deși nu sunt la fel de roșu în obraji ca la Cimitirul lui Clint, inima îmi bate cu putere. Nu glumeam când i-am zis lui Rufus să se simtă special. Falsez, dar nu-mi pasă.

Cânt despre un bărbat care face poțiuni într-o emisiune de călătorii, despre cum cântecul e cadoul meu, sus, pe acoperiș,

cu soarele pornit, despre cum ochii lui sunt cei mai dulci pe care i-am văzut vreodată și multe altele. Într-o pauză scurtă, mă întorc spre Rufus și văd că filmează cu telefonul. Zâmbesc spre el. Vine lângă mine și mă sărută pe frunte, iar eu continuu să cânt lângă el: *„I hope you don't mind, I hope you don't mind, that I put down in words... how wonderful life is now you're in the world..."*

Termin și văd zâmbetul de pe fața lui Rufus ca pe o victorie. Are ochii plini de lacrimi.

— Chiar te ascundeai de mine, Mateo. Mereu mi-am dorit să dau de cineva ca tine și e aiurea că a trebuit să te găsesc pe o aplicație tâmpită.

— Mie îmi place aplicația, îi zic.

Înțeleg ce zice, dar nu aș schimba nimic.

— Pur și simplu intrasem să caut pe cineva care să-mi țină de urât și te-am găsit pe tine și tu m-ai găsit pe mine și am ales să ne întâlnim din instinct. Care ar fi fost alternativa? Nu garantez că aș fi ieșit din cameră sau că drumurile noastre s-ar fi intersectat. Nu când mai avem o singură zi. Da, ar fi fost o poveste frumoasă, dar aplicația mi te-a scos în cale mai mult decât orice. Pe mine m-a făcut să recunosc că eram singur și că simțeam nevoia să creez o legătură cu cineva. Atât doar că nu mă așteptam să fie ceva cum e ce avem noi.

— Ai dreptate, Mateo Torrez.

— Se mai întâmplă, Rufus Emeterio.

E prima dată când îi pronunț numele de familie cu voce tare și sper că l-am pronunțat cum trebuie.

Mă duc la bucătărie și mă întorc cu niște crănțănele. E o copilărie, dar ne jucăm de-a familia. Îi ung niște biscuiți cu unt de arahide – după ce îmi confirmă că nu e alergic – și i-i dau, împreună cu un pahar de ceai rece.

— Cum ți-a fost ziua, Rufus?

— Cea mai frumoasă, zice.

— Și a mea la fel, îi răspund.

Rufus îmi face semn să mă așez pe pat.

— Vino aici.

Mă așez lângă el și ne facem comozi, cu picioarele și brațele încolăcite unul în jurul celuilalt. Ne spunem mai multe despre trecutul nostru, cum părinții lui îl forțau să stea în mijlocul camerei cu ei când făcea vreo tâmpenie, cam ca atunci când tata îmi zicea să mă duc să fac un duș și să mă calmez. Îmi povestește de Olivia, iar eu îi povestesc de Lidia.

Până când ajunge să nu mai fie despre trecut.

— Ăsta e locul nostru sigur, mica noastră insulă, zice Rufus și trasează un cerc invizibil în jurul nostru. De-aici nu ne mai mișcăm. N-avem cum să murim dacă nu ne mișcăm. Pricepi?

— Poate o să ne sufocăm, îi zic.

— Mai bine decât orice altceva e în afara insulei.

Respir adânc.

— Dar, dacă planul ăsta n-o să funcționeze, din cine știe ce motiv, trebuie să promitem că ne vom găsi unul pe celălalt în viața de apoi. Trebuie să existe o viață de apoi, Rufus, pentru că este singurul lucru care are sens când mori așa de tânăr.

Rufus dă din cap.

— O să am grijă să mă găsești ușor. O să mă înconjor de semne de neon. Fanfare peste tot.

— Foarte bine, pentru că s-ar putea să nu mai am ochelari, îi zic. Nu sunt sigur că o să pot să-i iau cu mine.

— Ești convins de faza cu cinematograful în viața de apoi, dar nu și că o să ai ochelarii cu tine? Pare să fie o scăpare în planul tău ceresc.

Rufus îmi scoate ochelarii și și-i pune pe nas.

— Uau! Ce naspa vezi!

— Faptul că îmi iei ochelarii nu mă ajută.

Văd în ceață, așa că nu pot să-i disting decât tonul pielii, dar deloc trăsăturile.

— Pun pariu că îți stă groaznic cu ei.

— Stai să fac o poză. De fapt, vino aici.

Nu văd nimic, dar mă uit drept în față, mijesc ochii și zâmbesc. Îmi pune ochelarii la loc și mă uit la poză. Arăt de parcă de-abia m-am trezit. Faptul că Rufus îmi poartă ochelarii mi se pare un gest foarte intim, ca și cum ne știm de atât de multă vreme, încât genul ăsta de glumă ne vine ușor. Nu mă așteptam să se întâmple vreodată așa ceva.

— Te-aș fi iubit dacă am fi avut mai mult timp.

Spun asta pentru că asta simt și asta am simțit și acum câteva clipe, minute și chiar și acum câteva ore.

— Poate că deja te iubesc, spun în continuare. Sper că nu te superi pe mine că zic asta, dar știu că sunt fericit. Oamenii mereu își fac idei despre cât timp ar trebui să treacă până să-i spui cuiva că-l iubești, dar eu nu te-aș minți, oricât de puțin timp am mai avea. Oamenii își irosesc timpul și așteaptă momentul potrivit, dar noi nu avem privilegiul ăsta. Dacă am fi avut toată viața înainte, cred că te-ai fi săturat de câte ori ți-aș fi zis că te iubesc, pentru că sunt sigur că acolo s-ar fi ajuns. Dar, pentru că suntem pe moarte, vreau s-o zic de câte ori vreau – te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc.

RUFUS

7:54 p.m.

— Yo. Știi foarte bine că și eu te iubesc.

Frate, chiar doare când îmi dau seama cât de serios vorbesc.

— Nu vorbesc aiurea, știi că nu-s genul.

Vreau să-l sărut iar, pentru că el m-a readus la viață, dar sunt încordat. Dacă nu aș mai fi avut puțină minte, dacă nu aș fi luptat atât să fiu cine sunt acum, aș face din nou ceva tâmpit și aș pocni ceva, atât sunt de plin de nervi.

— Lumea e megacrudă. Mi-am început Ziua Sfârșitului bătând un tip care iese cu fosta mea iubită, iar acum sunt în pat cu un supertip pe care-l știu de mai puțin de 24 de ore... Ce aiurea! Crezi că...?

— Ce anume?

Acum douăsprezece ore, Mateo n-ar fi avut curaj să mă întrebe ceva; ar fi făcut-o, dar s-ar fi uitat în altă parte. Acum nu-și ia privirea de la mine.

Urăsc că trebuie să întreb asta, dar poate și el se gândește la același lucru.

— Crezi că ne omoară tocmai faptul că ne-am găsit unul pe celălalt?

— Urma să murim și înainte să ne cunoaștem, zice Mateo.

— Știu. Dar poate așa a fost mereu scris în pietre sau în stele sau ceva: doi tipi se întâlnesc. Se îndrăgostesc. Mor.

Dacă ăsta e adevărul nostru, am dreptul să dau un pumn în orice perete am chef. Nici să nu încercați să mă opriți.

— Nu asta e povestea noastră, zice Mateo și mă strânge de mână. Nu murim din cauza iubirii. O să murim azi, orice ar fi. Nu doar că m-ai ținut în viață, dar m-ai făcut să trăiesc.

Se pune peste mine și acum suntem lipiți unul de celălalt. Mă strânge în brațe așa de tare, încât simt cum îi bate inima în piept. Pun pariu că și el o simte pe a mea.

— Doi tipi s-au întâlnit. S-au îndrăgostit. Au trăit. Asta e povestea noastră.

— E o poveste mai frumoasă. Dar tot mai trebuie să lucrăm la sfârșit.

— Nu te mai gândi la sfârșit, îmi șoptește Mateo la ureche.

Se ridică puțin, ca să mă privească în ochi.

— Mă îndoiesc că lumea are chef de un miracol, așa că știm să nu sperăm la fericiți până la adânci bătrâneți. Îmi pasă doar de finalurile pe care le-am trăit azi. Cum azi am încetat să-mi mai fie frică de lume și de oameni.

— Și cum eu am încetat să fiu cineva de care nu-mi place, îi zic. Nici tu nu m-ai fi plăcut.

Îi dau lacrimile, dar zâmbește.

— Și tu n-ai fi avut răbdare să-mi adun eu curajul. Poate e mai bine că s-a întâmplat așa și am fost fericiți o singură zi, în loc să fi trăit o viață întreagă, plină de greșeli.

Are dreptate.

Ne odihnim capetele pe pernă. Sper să murim în somn; chiar pare cel mai bun mod.

Îmi sărut Ultimul Prieten, pentru că lumea nu poate fi împotriva noastră din moment ce ne-a adus împreună.

MATEO

8:41 p.m.

Când mă trezesc, mă simt invincibil. Nu verific ora, pentru că nu vreau să-mi năruiască spiritul de supraviețuitor. În mintea mea, sunt deja în altă zi. Cei de la Crainicii Morții s-au înșelat, sunt prima persoană din istorie care a scăpat. Îmi pun ochelarii pe nas, îl sărut pe Rufus pe frunte și îl privesc cum doarme. Plin de emoție, îi pun mâna pe inimă și sunt ușurat când îmi dau seama că încă mai bate: și el e invincibil.

Sar peste el și pun pariu că m-ar omorî cu mâna lui dacă m-ar vedea că plec din insula noastră sigură, dar vreau să i-l prezint lui tata. Ies din cameră și mă duc la bucătărie, să fac niște ceai. Pun ceainicul pe aragaz și mă uit în dulap să văd ce ceaiuri avem – iau unul de mentă.

Când pornesc aragazul, sunt imediat inundat de regret. Chiar și când știi că moartea se apropie, flacăra ei tot te ia prin surprindere.

RUFUS

8:47 p.m.

Mă trezesc sufocat de fum. Nu pot să mă concentrez, din cauza alarmei de incendiu. Nu știu ce se întâmplă, dar știu că asta a fost. Dau să-l trezesc pe Mateo, dar mâinile mele nu găsesc pe nimeni în întuneric; îmi găsesc doar telefonul, pe care-l pun în buzunar.

— MATEO!

Alarma de incendiu îmi acoperă țipetele și mă sufoc, dar tot îl strig. Razele lunii bat prin fereastră și sunt toată lumina pe care o am. Îmi iau geaca și mi-o pun pe față, în timp ce mă târăsc pe podea, încercând să dau de Mateo, care sigur e undeva pe jos și nu aproape de sursa de fum. Încerc să-mi alung din minte imaginea cu trupul lui Mateo în flăcări, pentru că, nu, nu se întâmplă asta. E imposibil.

Ajung la ușa de la intrare și o deschid, lăsând niște fum negru să iasă afară. Tușesc iar și iar, mă sufoc iar și iar și tot ce vreau e niște aer proaspăt, dar panica reușește să mă țină la pământ până la final. Mi-e așa de greu să respir. Văd niște vecini, dar Mateo nu a zis nimic de ei. Sunt atât de multe lucruri pe care nu a apucat să mi le zică. E în regulă: tot mai avem câteva ore împreună odată ce-l găsesc.

— Am sunat deja la pompieri, zice o femeie.

— Cineva să-i aducă niște apă, zice un bărbat și mă bate pe umăr, în timp ce continuu să mă sufoc.

— Mateo mi-a lăsat un bilet mai devreme, zice un alt bărbat. Zicea că urma să moară și să nu-mi fac griji de aragaz... Când a venit acasă? Am bătut mai devreme și nu era aici!

Încerc să dau tot fumul afară și îl împing pe bărbatul de lângă mine cu mai multă forță decât credeam că am. Fug înapoi în apartamentul în flăcări, direct spre bucătăria cufundată într-o strălucire portocalie. Tot apartamentul e cuprins de o căldură cum n-am mai simțit, poate doar când am fost în vacanță cu ai mei în Cuba, la plaja Varadero. Nu știu de ce Mateo nu a rămas în pat, parcă vorbiserăm naibii ceva. Nu știu ce-avea aragazul, dar, dacă îl știu pe Mateo, și sigur îl știu, pun pariu că voia să facă ceva drăguț pentru noi, ceva pentru care clar nu merita să-și dea viața.

Mă arunc în flăcări.

Sunt pe cale să alerg în bucătărie, când piciorul meu dă de ceva solid. Cad în genunchi și apuc ce e pe jos – e brațul care ar fi trebuit să fie în jurul meu când m-am trezit. Îl apuc pe Mateo, degetele mi se afundă în pielea lui fierbinte și plâng în hohote când dau de celălalt braț al lui și îl scot din foc, din fum, spre nenorociții care strigă la mine din ușă, dar care n-au curaj să intre și să salveze niște copii.

Îl văd pe Mateo în lumina de pe hol. Are spatele ars rău. Îl întorc și văd că și jumate din față e arsă, iar restul e foarte roșie. Îl iau de după gât și-l țin în brațe, legănându-ne înainte și înapoi.

— Trezește-te, Mateo, trezește-te, trezește-te, îl implor. De ce te-ai dat jos din pat... am... am zis că n-o să plecăm niciodată din...

Nu ar fi trebuit să se dea jos din pat, nu ar fi trebuit să mă lase singur, în casa asta plină de foc și de fum.

Ajung și pompierii. Vecinii încearcă să mă dezlipească de Mateo și aproape că-l lovesc pe unul dintre ei, sperând că

poate așa o să mă lase naibii în pace sau poate o să cadă în casa în flăcări. Vreau să-i dau una lui Mateo, poate așa se va trezi, dar n-ar trebui să-i ating fața, care a fost deja atinsă de foc. Dar prostul ăsta de Mateo nu se scoală naibii odată.

Un pompier îngenunchează lângă mine.

— Lasă-ne să-l ducem în ambulanță.

Cedez în cele din urmă.

— N-a primit alerta azi, mint. Duceți-l repede la spital, vă rog.

Stau lângă Mateo cât îl duc jos cu liftul, prin hol și afară, până la ambulanță. Un doctor îi verifică pulsul și se uită la mine cu milă și e de căcat.

— Trebuie să-l ducem la spital, nu vezi? îi zic. Hai odată! Nu mai sta! Hai!

— Îmi pare rău. S-a dus.

— FĂ-ȚI DRACULUI TREABA ȘI DU-L LA SPITAL!

Un alt doctor deschide ușa ambulanței, dar nu-l urcă pe Mateo înăuntru. Scoate un sac de cadavre.

În niciun caz.

Îi smulg sacul din mâini și-l arunc în tufiș, pentru că sacii sunt pentru cadavre și Mateo n-a murit. Mă întorc lângă Mateo, tușesc și plâng și mor.

— Hai, Mateo, sunt eu, Roof. Mă auzi, nu? Sunt Roof. Trezește-te! Te rog, trezește-te!

9:16 p.m.

Stau pe o bordură, în timp ce medicii îl pun pe Mateo Torrez într-un sac.

9:24 p.m.

Niște doctori îmi acordă primele îngrijiri, în drum spre spitalul Strouse Memorial. Totul îmi aduce aminte de ziua în

care au murit ai mei. Inima îmi arde și sunt așa de furios pe Mateo că a murit înaintea mea. Nu vreau să fiu aici, ar trebui să găsesc o bicicletă de închiriat sau să ies la alergat, chiar dacă mă doare când respir, dar nici nu pot să-l las aici.

Vorbesc cu băiatul din sacul de cadavre despre toate lucrurile pe care ziceam că o să le facem împreună, dar nu mă aude.

Când ajungem la spital, ne despart. Pe mine mă duc la Terapie Intensivă, iar pe Mateo îl duc la morgă, pentru autopsie.

Inima îmi arde.

9:37 p.m.

Sunt pe un pat de spital, respir printr-o mască de oxigen și mă uit la toate mesajele frumoase lăsate de plutonieni la pozele mele de pe Instagram. N-au lăsat comentarii tâmpite cu emojiuri care plâng, știu că nu e genul meu. Comentariile lor la ultima poză cu Mateo mă termină:

@tagoeaway: O să trăim pentru tine, Roof! #Plutonieni4Life #mereuplutonieni
@manthony012: Te iubesc, frate. Ne vedem la nivelul următor. #Plutonieni4Life
@aimee_dubois: Te iubesc și o să te caut în fiecare zi. #constelatiaplutonienilor

Nu-mi zic să am grijă sau ceva de genul, pentru că știu și ei ce urmează să se întâmple, dar sigur își țin pumnii strânși pentru mine.

Au lăsat comentarii la toate pozele mele, dorindu-și să fi fost cu noi la Travel Arena și la Creează un Moment și la cimitir. Peste tot.

Îmi deschid grupul de chat cu plutonienii și le trimit mesajul dureros: *Mateo a murit*.

Îmi trimit mesaje de condoleanțe atât de repede, încât mă ia amețeala. Nu mă întreabă cum s-a întâmplat, deși pun pariu că Tagoe ar vrea să știe. Mă bucur că nu zice nimic.

Trebuie să închid ochii puțin. Nu mult, pentru că nu mai am mult timp. Dar, în cazul în care n-o să mă mai trezesc, în urma unor complicații, le dau un ultim mesaj: *Orice mi s-ar întâmpla, să-mi împrăștiați cenușa în Althea. Orbitați cât puteți unul în jurul celuilalt. Vă iubesc.*

10:02 p.m.

Mă trezesc din coșmar. Mateo din coșmar era în flăcări, mă învinovățea pentru moartea lui, îmi spunea că nu ar fi murit niciodată, dacă nu m-ar fi cunoscut pe mine. Mi se întipărește în minte, dar încerc să conștientizez că a fost doar un vis urât – Mateo niciodată nu ar fi dat vina pe mine pentru nimic.

Mateo a murit.

Nu așa ar fi trebuit să se ducă. Mateo ar fi trebuit să moară salvând pe cineva, pentru că a fost o persoană extrem de generoasă. Nu, chiar dacă n-a murit ca un erou, a fost un erou.

Mateo Torrez cu siguranță m-a salvat pe mine.

LIDIA VARGAS

10:10 p.m.

Lidia e acasă, pe canapea, își înecă durerea în niște bomboane și o lasă pe Penny să stea trează. Bunica Lidiei s-a dus la culcare, epuizată de cât a stat cu Penny, iar Penny însăși mai are puțin și adoarme. Nu e supărată și nici nu plânge, parcă își dă seama că mama ei are nevoie de o pauză.

Telefonul Lidiei sună. E același număr de pe care Mateo a sunat-o mai devreme, al lui Rufus.

— Mateo! răspunde Lidia.

Penny se uită la ușă, dar nu-l vede pe Mateo.

Lidia îi așteaptă vocea, dar el nu zice nimic.

— ... Rufus?

Lidiei îi bate inima cu putere și închide ochii.

— Da.

S-a întâmplat.

Lidia scapă telefonul pe canapea și începe să lovească cu pumnii în perne, speriind-o pe Penny. Lidia nu vrea să știe cum s-a întâmplat, nu azi. Inima ei deja s-a frânt, nu vrea să i se sfărâme și ultimele bucățele. Niște mânuțe mici îi apucă mâinile Lidiei și i le dau la o parte de pe față și, ca mai devreme, Penny plânge pentru că o vede pe mama ei plângând.

— Mami, zice Penny.

Acest unic cuvânt îi spune tot Lidiei – poate să se spargă în bucăți, dar trebuie să se și adune la loc. Dacă nu pentru ea, atunci pentru fata ei.

Lidia o sărută pe Penny pe frunte și ridică telefonul.

— Mai ești acolo, Rufus?

— Da, zice iar. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Și mie îmi pare rău pentru pierderea ta, zice Lidia. Unde ești?

— La același spital ca tatăl lui, spune Rufus.

Lidia vrea să-l întrebe dacă e bine, dar știe că în curând n-o să mai fie.

— O să mă duc să-l văd, zice Rufus. Mateo voia să-i spună că e gay, dar... n-a mai apucat. Să-i spun eu tatălui lui? Ar fi ciudat să îi zic eu? Tu-l știi cel mai bine.

— Și tu îl știi foarte bine, zice Lidia. Dacă nu poți tu, o s-o fac eu.

— Știu că nu poate să mă audă, dar vreau să-i zic cât de curajos a fost fiul lui, spune Rufus.

A fost. Acum vorbesc despre Mateo la trecut.

— Eu te aud, spune Lidia. Te rog, povestește-mi mie.

Lidia o ține pe Penny în brațe, în timp ce Rufus îi spune tot ce Mateo n-a apucat să-i spună în seara asta. Mâine va monta biblioteca pe care Mateo i-a luat-o lui Penny și îi va umple camera de poze cu el.

Lidia o să-l țină pe Mateo în viață așa cum știe ea mai bine.

DELILAH GREY

10:12 p.m.

Delilah scrie elogiul bazat pe interviul în urma căruia șefa ei nu a concediat-o. Howie Maldonado o fi vrut o viață diferită, dar lecția pe care Delilah a învățat-o de la el e una importantă – în viață, echilibrul este cel mai important. Un grafic cu felii egale pentru fiecare latură a vieții, ca să ai fericire maximă.

Delilah era sigură că n-o să se întâlnească cu Moartea azi. Dar poate Moartea are alte planuri pentru ea. Mai sunt mai puțin de două ore până la miezul nopții. În timpul ăsta o să-și dea seama dacă toate lucrurile prin care a trecut astăzi, accident după accident, au fost o coincidență sau o soartă nenorocită.

Delilah e la Althea, un restaurant care poartă numele parcului de vizavi și unde l-a cunoscut pe Victor; aproape a terminat elogiul pentru omul pe care l-a admirat de la distanță, în loc să îl înfrunte pe bărbatul pe care-l iubește, în ceea ce ar putea fi ultimele ei ore.

Își dă caietul la o parte, ca să aibă loc să învârtă inelul de logodnă pe care Victor a refuzat să-l ia înapoi aseară. Delilah se hotărăște să joace un joc. Dacă smaraldul o să pice cu fața spre ea, o să cedeze și o să-l sune. Dacă va ateriza în cealaltă direcție, pur și simplul o să termine elogiul, se va duce acasă, se va culca și se va gândi mâine la următorii pași.

VICTOR GALLAHER

9:54 p.m.

Crainicii Morții nu l-au sunat pe Victor Gallaher azi-noapte, pentru că el nu moare astăzi. Când un angajat moare, protocolul spune că un administrator trebuie să cheme Deckerul în biroul lui în Ziua Sfârșitului „pentru o ședință". Nu e niciodată evident pentru ceilalți angajați dacă persoana moare sau e dată afară – pur și simplu nu se mai întoarce la birou. Dar asta nu prea-l interesează pe Victor, din moment ce el nu moare azi.

Victor a fost destul de deprimat, mai mult decât de obicei. Logodnica lui – încă o mai numește pe Delilah logodnica lui, pentru că încă mai are inelul bunicii lui – a încercat să se despartă de el aseară. Deși susține că motivul e că nu simte că merg în aceeași direcție, el știe că de fapt e pentru că n-a fost în apele lui în ultima vreme. De când a început să lucreze la CM, acum trei luni, s-a simțit – cum să-i spunem – vlăguit. E pe drum spre terapeutul angajaților de la CM pentru că, pe lângă faptul că Delilah a încercat să încheie relația cu el, apăsarea de la muncă îl termină: toți oamenii care se roagă de el degeaba, toate întrebările pentru care n-are răspuns – toate îl zdrobesc. Dar salariul este foarte bun și asigurarea de sănătate e foarte bună și chiar și-ar dori ca lucrurile să meargă din nou bine cu logodnica lui.

Delilah învârte inelul și smaraldul aterizează cu fața direct spre ea; nu e nici măcar puțin orientat spre umărul ei sau spre alți oameni.

Delilah își scoate telefonul și îl sună pe Victor, sperând cu disperare că își bate joc de ea. Poate unul dintre multele secrete de la Crainicii Morții e că ei decid cine moare, ca un fel de loterie pe care nimeni nu vrea s-o câștige. Poate Victor s-a dus la birou, i-a întins numele Executorului-Șef și i-a zis „Ia-o".

Poate durerea ucide.

Victor intră în clădire – locația e secretă, evident – cu Andrea Donahue, o colegă care nu se oprește să admire portretele victorienilor zâmbitori și ale foștilor președinți de pe pereții îngălbeniți. Estetica Crainicilor Morții e cel puțin surprinzătoare. Nu e deloc mohorât. S-a hotărât ca parterul să fie mai puțin sobru și mai degrabă luminos, ca un salon, ca angajații să nu-și piardă mințile dând vești proaste în birouri înghesuite.

— Bună, Andrea, zice Victor și apasă pe butonul de la lift.

Andrea lucrează la CM de la început și Victor știe că are nevoie disperată de locul ăsta de muncă, deși îl urăște, deoarece are nevoie de bani pentru taxa uriașă de școlarizare a copilului ei și pentru asigurarea medicală, din cauza problemelor cu piciorul.

— Bună, îi zice și ea.

— Ce face pisicuța?

Administratorii de la CM îi încurajează pe angajați să stea de vorbă înainte să le înceapă turele; mici ocazii să relaționeze cu cei responsabili de ziua de mâine.

— Tot mică e, zice Andrea.

— Tare.

Liftul ajunge. Victor și Andrea intră și Victor apasă repede pe *Închide ușile*, ca să nu trebuiască să meargă cu un alt coleg, care vorbește întruna despre cele mai nesemnificative lucruri, bârfe despre vedete și emisiuni proaste, în timp ce ei sunt efectiv pe cale de a distruge viața cuiva. Victor și Delilah le zic „Întrerupătoare" și amândoi urăsc oamenii de genul ăsta.

Telefonul îi vibrează în buzunar. Încearcă să nu-și facă iluzii că e Delilah, dar inima îi bate cu putere când îi citește numele pe ecran.

— Ea e, îi zice Victor lui Andrea, de parcă femeia ar ști despre ce e vorba.

Îi pasă de viața lui la fel de mult cum îi pasă și de pisica aia.

Victor răspunde:

— Delilah! Bună.

Da, a sunat cam disperat, dar, la urma urmei, vorbim despre dragoste.

— Tu ai fost, Victor?

— Adică?

— Nu-ți bate joc de mine.

— Despre ce vorbești?

— Apelul cu Ziua Sfârșitului. Ai pus pe cineva să îmi facă o farsă, doar pentru că ești tu supărat? Dacă da, n-o să te reclam, doar spune-mi și putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

Lui Victor i se pune un nod în gât când ajunge la etajul 10.

— Ai primit alerta?

Andrea era pe cale să iasă, dar rămâne în lift. Victor nu știe dacă rămâne pentru că e îngrijorată sau interesată, dar nu-i pasă. Victor știe că Delilah nu se joacă cu mintea lui. Mereu își dă seama când minte, după tonul vocii, și acum știe că-l acuză de o amenințare reală pentru care *sigur* l-ar reclama.

— Delilah.

Delilah nu zice nimic.

— Delilah, unde ești?

— Althea, zice ea.

La restaurantul unde s-au cunoscut – încă îl mai iubește, era sigur de asta.

— Rămâi acolo, bine? Ajung imediat.

Apasă iar pe *Închide ușile* și o blochează și pe Andrea cu el acolo. Apasă pe *Parter* de vreo 30 de ori, chiar și când liftul a început deja să coboare.

— Mi-am irosit ziua, plânge Delilah. Credeam că... sunt așa de proastă, așa de incredibil de proastă. Mi-am irosit ziua.

— Nu ești proastă, o să fii bine.

Victor n-a mai mințit niciodată un Decker până acum. La naiba, Delilah e un Decker. Liftul se oprește la etajul 2 și țâșnește afară, fuge pe scări și pierde semnalul. Aleargă prin hol, spunându-i Delilahei cât de mult o iubește și că e pe drum. Verifică ceasul: mai are exact două ore, dar, după cum prea bine știe, totul s-ar putea termina în două minute.

Victor se suie în mașină și gonește spre Althea.

RUFUS

10:14 p.m.

Ultima poză pe care o pun pe Instagram e cu mine și cu Ultimul meu Prieten. E cea pe care am făcut-o în dormitorul lui, când îi purtam ochelarii și el mijea ochii și în care zâmbeam, pentru că am câștigat niște momente de fericire înainte să-l pierd. Mă uit prin toate pozele mele, megarecunoscător pentru culoarea pe care Mateo mi-a adus-o în Ziua Sfârșitului.

Asistenta vrea să stau în pat, dar, ca Decker, am dreptul să refuz îngrijire, așa că n-am de gând să stau aici, când trebuie să mă duc să-l văd pe tatăl lui Mateo.

Am mai puțin de trei ore de trăit și nu mă pot gândi la un mod mai bun de a mi le petrece, în afară de a-i respecta ultima dorință a lui Mateo, de a-i cunoaște tatăl, dar de data asta pe bune. Trebuie să-l cunosc pe bărbatul care l-a crescut pe Mateo și l-a transformat în tipul de care m-am îndrăgostit în mai puțin de o zi.

Ajung la etajul 8 fără ajutor. Da, asistenta are intenții bune, înțeleg. Dar nu prea mai am răbdare acum. Nici măcar nu ezit când intru în rezervă. Pur și simplu dau buzna înăuntru.

Tatăl lui Mateo nu arată chiar așa cum îmi imaginam că ar fi arătat Mateo în viitor, dar e pe-aproape. Încă doarme, nici nu bănuiește că fiul lui nu va mai fi aici să-l întâmpine acasă, dacă se va trezi vreodată. Nici măcar nu știu ce a mai rămas din casa lor. Sper că pompierii au reușit să oprească focul.

— Bună seara, domnule Torrez.

Mă așez lângă el. Pe același scaun în care Mateo cânta mai devreme.

— Eu sunt Rufus și am fost Ultimul Prieten al lui Mateo. Am reușit să-l scot din casă, nu știu dacă v-a zis asta. A fost foarte curajos.

Îmi scot telefonul din buzunar și mă bucur să văd că încă se mai aprinde.

— Sunt sigur că sunteți foarte mândru de el și că știați că avea tăria să facă asta. Eu l-am cunoscut doar o zi, dar și eu am fost foarte mândru de el. Am văzut cum a devenit persoana care și-a dorit mereu să fie.

Trec prin poze, de la începutul zilei, dar sar peste cele de dinainte să-l cunosc pe Mateo și încep cu prima poză colorată.

— Am trăit mult azi.

Îi povestesc tot ce am făcut, trec prin fiecare poză: una făcută pe ascuns lui Mateo în Țara Minunilor, pe care nici măcar lui nu i-am arătat-o; una cu noi doi, îmbrăcați în aviatori la Creează un Moment, când „am sărit cu parașuta", unele din cimitirul cabinelor telefonice, unde am discutat despre moarte; Mateo dormind în metrou, cu sanctuarul de Lego în brațe; Mateo în mormântul pe jumătate săpat; vitrina de la Librăria Deschisă, cu câteva minute înainte să supraviețuim unei explozii; tipul care a luat bicicleta pe care eu n-o mai voiam, pentru că lui Mateo îi era teamă că ne va ucide, dar nu înainte de prima și de ultima noastră tură împreună; aventurile de la Travel Arena; intrarea de la Cimitirul lui Clint, unde eu și Mateo am cântat și am dansat și ne-am sărutat și am scăpat iar de moarte; Mateo sărind în pat pentru mine; ultima noastră poză împreună, eu cu ochelarii lui Mateo și el mijind ochii, dar cu o față așa de fericită.

Și eu sunt fericit. Chiar și acum, când sunt distrus iar, Mateo m-a reparat.

Îi arăt și videoclipul, pe care aș putea să-l ascult întruna.

— Aici îmi cânta „Your Song", pe care mi-a zis că și dumneavoastră îl cântați. Mateo s-a prefăcut că a cântat doar ca să mă facă pe mine să mă simt special. Sigur a făcut-o și pentru mine, dar știu că a cântat și pentru el. Îi plăcea la nebunie să cânte, chiar dacă nu o făcea pe bune. Adora să cânte și vă adora și pe dumneavoastră și pe Lidia și pe Penny și pe mine și pe toată lumea.

Ecranul care arată activitatea cardiacă a domnului Torrez nu răspunde la cântecul lui Mateo sau la poveștile mele. Nici măcar o secundă, nimic. Toată imaginea asta îmi frânge inima. Domnul Torrez e aici, trăiește, nu are unde să se ducă. Poate e chiar mai rău decât să mori tânăr. Dar poate o să se trezească. Pun pariu că o să se simtă ca ultimul om de pe planetă, după ce și-a pierdut fiul, chiar dacă va fi înconjurat de mii de oameni în fiecare zi.

Pe dulapul de lângă pat e o poză. E Mateo când era mic, cu tatăl lui și un tort cu Povestea Jucăriilor. Mateo mic arată așa de fericit. Mă face să-mi doresc să-l fi cunoscut din copilărie.

Măcar de o săptămână în plus.

De o oră în plus.

Măcar de mai mult timp.

Pe spatele pozei e scris un mesaj:

Mulțumesc pentru tot, tata.
O să fiu curajos și o să fiu bine.
Te iubesc de aici până acolo.
Mateo

Mă uit la scrisul lui Mateo. A scris asta azi și i-a adus-o aici.

Vreau să știe ce a făcut fiul lui. Bag mâna în buzunar și scot desenul cu globul pământesc, de când eu și Mateo ne-am

așezat prima dată împreună, la restaurantul meu preferat. E mototolit și puțin ud, dar merge. Iau un pix din dulap și scriu în jurul lumii.

Domnule Torrez,

Numele meu este Rufus Emeterio. Am fost Ultimul Prieten al lui Mateo. A fost megacurajos în Ziua Sfârșitului.

Am făcut poze cu noi toată ziua, pe Instagram. Trebuie să vedeți cum a trăit. Username-ul meu e @RufusonPluto. Sunt foarte fericit că fiul dumneavoastră mi-a scris în ceea ce ar fi putut fi cea mai urâtă zi din viața mea.

Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră,

Rufus (9/5/17)

Împăturesc biletul și-l las lângă poză.

Ies din rezervă tremurând. Nu mă duc să caut cadavrul lui Mateo. Nu ar fi vrut să fac asta în ultimele mele minute.

Ies din spital.

10:36 p.m.

Nisipul din clepsidră aproape că s-a scurs de tot. Începe să fie înfricoșător. Îmi imaginez cum Moartea mă pândește, cum se ascunde pe după mașini și prin tufișuri, gata să-și scoată coasa.

Sunt megaobosit, nu doar fizic, dar sunt secat de energie și emoțional. Așa m-am simțit și după ce mi-am pierdut familia. O durere îngrozitoare, din care n-am nicio șansă să ies fără timp – și știm cu toții că fix timpul îmi lipsește acum.

Mă îndrept spre parcul Althea, unde o să aștept să se întâmple tot. Oricât de normal mi s-ar părea, nu pot să nu tremur, pentru că, oricât de atent aș fi acum, știu foarte bine că nu pot opri ce urmează să se întâmple megacurând. Și mi-e așa de dor de familia mea și de Mateo. Și, yo, ar face bine să existe

o viață de apoi și Mateo ar face bine să se lase găsit ușor, așa cum a promis. Mă întreb dacă Mateo și-a găsit mama deja. Mă întreb dacă i-a povestit despre mine. Dacă o să dau de familia mea mai întâi, o să-i strâng tare în brațe, dar după o să-i iau și pe ei în căutarea lui Mateo. Apoi cine știe ce o să se întâmple.

Îmi pun căștile și mă uit la clipul cu Mateo care-mi cântă.

Văd în depărtare parcul Althea, locul transformării mele.

Mă uit iar la clip și vocea lui îmi răsună în urechi.

Trec strada, fără ca cineva să mă tragă înapoi.

Mulțumiri

Am mai reușit să scriu o carte! Și sigur nu am făcut asta singur.

Ca de obicei, îi mulțumesc din suflet agentului meu, Brooks Sherman, pentru că mi-a încurajat ideile nebunești și pentru că le-a găsit o casă tuturor chestiilor ăstora în formă de carte. Nu voi uita niciodată cât de entuziasmat a fost când a auzit că scriu o carte cu titlul *Amândoi mor la sfârșit* sau cum mi-a răspuns la mesaj pe la 6 dimineața, după ce am terminat prima variantă a manuscrisului. Editorul meu, Andrew Harwell, merită zece mii de laude, pentru cum m-a ajutat să transform chestia asta în formă de carte într-un „ joc întunecat de Jenga" – cuvintele lui geniale, nu ale mele. Nenumăratele rescrieri ale acestui manuscris tot nu au fost simple, dar ar fi fost imposibile fără Andrew, fără ochiul lui critic și fără mintea lui minunată.

Multe mulțumiri merg și către întreaga echipă de la HarperCollins, pentru că m-au primit cu brațele deschise. Rosemary Brosnan este o adevărată bucurie în acest univers. Margot Wood este plină de magie epică. Îi mulțumesc Laurei Kaplan pentru tot ajutorul cu publicitatea, lui Bess Braswell și lui Audrey Diestelkamp pentru ajutorul cu marketingul, lui Patty Rosati pentru tot ajutorul în relația cu școlile și bibliotecile, lui Janet Fletcher și lui Bethany Reis, care m-au făcut să par mai inteligent. Kate Jackson a făcut cartea mai

bună, încă de dinainte să mă cunoască. Și tuturor celor ale căror amprente se regăsesc pe această carte, de-abia aștept să vă cunosc și să vă aflu numele.

Agenției Bent, mai ales lui Jenny Bent, îi mulțumesc pentru că a făcut cartea asta mai bună.

Echipei minunate de la Simon & Schuster UK, care au devenit familia mea de peste ocean: Lucy Rogers, Hannah Cooper, Jack Noel, Jane Griffiths, Elisa Offord și Laura Hough. Vă mulțumesc pentru că ne-ați primit pe mine și cartea mea cu atâta dragoste.

Asistentului meu, Michael D'Angelo, pentru că mereu mă bate la cap. Și pentru toate selfieurile în care plânge.

Grupul meu de prieteni a crescut datorită cuvintelor pe care le-am scris și asta mereu o să mi se pară super tare. Sore/soției mele de lucru, Becky Albertalli și fratelui meu/soțului fals, David Arnold-Silvera, le mulțumesc pentru toate discuțiile noastre și pentru îmbrățișările de grup. Lui Corey Whaley, prima persoană căreia i-am scris când mi-a venit ideea acestei cărți, în decembrie 2012. Printre prieteniile mele care mă îmbogățesc așa de mult se numără: Jasmine Warga, Sabaa Tahir, Nicola Yoon, Angie Thomas, Victoria Aveyard, Dhonielle Clayton, Sona Charaipotra, Jeff Zentner, Arvin Ahmadi, Lance Rubin, Kathryn Holmes și Ameriie. Și mai sunt și prietenii care au fost alături de mine încă de dinainte de *More Happy Than Not*, precum Amanda Michael Diaz, care a suferit alături de mine încă de la începutul vieților noastre și Luis Rivera, care mi-a salvat viața, la propriu. Mulțumesc că mereu ați știut când să mă dezlipiți de laptop și că m-ați inspirat să mă întorc la fiecare poveste.

Lauren Oliver, Lexa Hillyer și întregii găști din Glasstown. Nu am avut niciodată ocazia să scriu o carte prin intermediul companiei, dar am extrem de multe despre povești cât timp am lucrat cu acest grup extrem de talentat.

Le mulțumesc pentru feedback lui Hannah Fergesen, Dhaliei Adler și Tristina Wright, ca să enumăr doar câțiva.

Mamei mele, Persi Rosa și surorii mele de suflet, Cecilia Renn, modelele mele în viață și cele mai mari susținătoare ale mele, care mereu m-au încurajat să alerg după fiecare vis (și după fiecare tip).

Keeegan Strouse, care mi-a dovedit că totul se poate schimba în mai puțin de 24 de ore.

Fiecărui cititor, librar, bibliotecar, educator și supererou din edituri care fac tot ce pot ca să țină cărțile în viață. Universul e mai puțin nasol datorită vouă.

Și, nu în ultimul rând, fiecărui străin care nu a sunat poliția atunci când l-am întrebat „Ce ai face dacă ai afla că urmează să mori?". Niciunul dintre răspunsuri nu se regăsește în carte, dar nu-i așa că a fost tare că v-am făcut să meditați asupra propriei mortalități?